

Rosamunde Pilcher

Az alvó oroszlán

1. fejezet

A menyasszonyi ruha vékony, de nagyon merev, tejszínhabfehér selyemből készült, némi gyöngyházrózsaszín árnyalattal, s ahogy Selina előrelépett, csak úgy söpörte mögötte a földet, és amikor megfordult, a szegélye megtapadt a szőnyegen, nem mozdult vele. Selina úgy érezte magát benne, mintha díszdobozba csomagolták volna.

- Nos, ennél bajosabb ruhát nem is választhatott volna, Miss Bruce. Tökéletesen illik az egyéniségéhez - jelentette ki Miss Stebbings magas, előkelő hanghordozásával, aztán leereszkedően megkérdezte: - A hossza megfelel?

- Nem is tudom - válaszolta Selina. - Maga mit gondol, Miss Stebbings?...

- Talán tűzzük fel egy kicsit - vélekedett Miss Stebbings, és odaszólt a varrónőnek: - Kérem, Mrs. Bellows!

Mrs. Bellows előjött a sarokból, ahol egész idő alatt készenlétben állt. Miss Stebbings elegáns krepdesinruhát viselt, ő azonban fekete nejlonszárnyasban volt, a csuklóján gumipántra varrt bársony gombostűpárna, s a cipője erősen emlékeztetett egy kiérdemesült posztópapucsra. Letérdelt, és egy darabon feltűzte a ruha alját. Selina közben nézte magát a tükörben. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Miss Stebbingsnek igaza van. Rettenően véznának érezte magát ebben a ruhában, mintha megint fogyott volna, s az a meleg, rózsaszín árnyalat csak hangsúlyozta a sápadtságát. Egyébként is, elkenődött a száján a rúzs, és a haja közül előbukkant a két füle. Rántott egyet a fején, hogy visszarázza a haját a fülére, a moz-

dulattól azonban félrebillent a kis szaténkoszorú, amit Miss Stebbings a feje búbjára biggyesztett, s amikor odanyúlt, hogy megigazítsa, kirántotta a ruha alját Mrs. Bellows kezéből. Mrs. Bellows fölszisszent, mintha valami szörnyű tragédia történt volna

- Bocsánat - mondta Selina.

- Ugyan - vágta rá Miss Stebbings mosolyogva. - És mikor lesz az örömteli esemény? - érdeklődött sima társalgási modorban.

- Úgy terveztük, hogy egy hónap múlva...

- De nem lesz valami nagyszabású esküvő, igaz?

- Nem - válaszolta Selina.

- No persze, az adott körülmények között.

- Én tulajdonképpen nem is akartam szabályos menyasszonyi ruhát, de Rodney - Selina szünetet tartott -... Vagyis Mr. Ackland - újabb szünet következett - ... A vőlegényem... - Miss Stebbings mézédesen mosolygott rá - ... szóval, ő ragaszkodott hozzá. Azt mondta, a nagyanyám is azt akarta volna, hogy fehérben esküdjem...

- Hát persze hogy azt akarta volna. Tökéletesen igaza van Mr. Acklandnek. Szerintem valami különös varázsa van a nagyon szerény, csöndes esküvőnek, ha a menyasszony fehérrel visel. Koszorúslányok sem lesznek?

Selina megrázta a fejét.

- Aranyos - jegyezte meg Miss Stebbings. - Csak a menyasszony meg a vőlegény, senki más. Befejezte, Mrs. Bellows? Nos, mit szól hozzá? Tegyen egy-két lépést, Miss Bruce. - Selina szófogadóan elindult. - így már sokkal jobb. Nem kockáztathatjuk, hogy rálépjen a ruha aljára, és megbotolják.

Selina kissé megmozgatta a vállát a suhogó selyemben.

-Borzasztóan bőnek érzem - mondta.

- Azt hiszem, fogyott - jegyezte meg Miss Stebbings, s két-két ujjával összecsapott a ruhát Selina derekán.

- Talán az esküvőig még fölszedek magamra valamennyit - mondta Selina.

- Kétlem - jelentette ki Miss Stebbings. - A biztonság kedvéért beveszünk egy kicsit a derekából.

Mrs. Bellows föltápaszkodott térdeltéből, és néhány gombostűvel megtűzte a ruha derekát. Aztán Selina újra körbefordult, lépett kettőt-hármat, majd lehúzták a hátán a cipzárt, óvatosan átemelték a fején a ruhát, amit Mrs. Bellows a karjára vett, és távozott.

- Mikorra készül el? - kérdezte Selina, miközben belebújt a pulóverébe.

- Két héten belül meglesz - mondta Miss Stebbings. - És hogy döntött? Megmarad ennél a kis koszorúnál?

- Igen. Azt hiszem, igen. Ez legalább eléggé egyszerű.

Időben meg kell majd mutatnia a fodrászának figyelmeztette Miss Stebbings. - Úgy lenne igazán bájos, ha fölfelé fésülnék a haját, és átbújtatnák a koszorún.

Selina megborzongott. A fülét nem szerette közszemlére bocsátani: úgy érezte, túlságosan nagy és elálló. Mindenesetre elgyengülten rábólintott, és a szoknyájáért nyúlt.

- És ugye a cipőre is gondja lesz, Miss Bruce?

- Persze. Majd nézek valami fehér cipőt. És mindent nagyon köszönök, Miss Stebbings.

- Öröm volt számunkra - válaszolta Miss Stebbings, odatartotta Selina kosztümkabátját, és rásegítette. Éles szeme már felfedezte, hogy Selina a nagyanyja gyöngysorát viseli: két igazgyöngysolt, zafírral és briliánsokkal ékes csattal. Észrevette az ujján a jegygyűrűt is, amelyben egy nagy zafirt briliánsok és igazgyöngyök vettek körül. Már a nyelvén volt, hogy tegyen rá valami kellemes megjegyzést, de nem akart bizalmaskodni, így aztán méltóságteljes csöndben nézte, ahogy Selina fogja a kesztyűjét, majd félrehúzta a próbafülke brokátfüggönyét, és kikísérte.

- A viszontlátásra, Miss Bruce - mondta. - Igazán örülök, hogy megtisztelt bennünket.

- Köszönöm. A viszontlátásra, Miss Stebbings.

Liften ment le a földszintre, átvágott az áruház különböző osztályain, aztán a forgóajtón keresztül kilépett az utcára. A túlfűtött helyiségek után csípősnek érezte a márciusi levegőt. Kék volt az ég, fehér fellegek nyargaltak rajta, s amint kiállt a járda szélére, hogy leintsen egy taxit, hirtelen szembekapta egy szélroham, belekapaszkodott a szoknyájába, az arcába fújta a haját, s a szeme tele lett porral.

- Hová megyünk? - érdeklődött a sofőr, egy kockás sportsapkás fiatalember. Teljesen úgy festett, mint aki a szabad idejében agarakat futtat.
- A Bradleybe, kérésem - válaszolta Selina.
- Hát akkor indulás.

A kocsiban illatosított fertőtlenítőszag fedezte jótékonyan az áporodott bagószagot. Selina kitörölte szeméből a porszemet, és lehúzta az ablakot. Csak úgy világított a parkban a sok sárga nárcisz, egy lány vágta az a lovaglőösvényen egy barna ló hátán, s a fákon élénkzölden pattantak a rügyek, egyelőre mit sem tudva a város kormos levegőjéről. Nem Londonban kell tölteni az ilyen gyönyörű, márciusi napot, gondolta Selina. Kint kellene lenni valahol a zöldben, felkapaszkodni egy dombra, vagy leszaladni a tengerpartra. Ebéديد volt, az utcákon tolongtak az emberek: a bevásárlásukat intéző dolgozó nők, tisztviselők, üzletemberek, színesbőrűek, hajléktalanok, összebújó, nevetgélő szerelmesek. A járda szélén egy talicskáról ibolyát árult egy fiatal lány, s még a két hirdetőtábla között botladozó szendvicsemler kopott felöltőjének a gomblyukában is peckesen virított egy sárga nárcisz.

A taxi befordult a Bradley Streetre, és megállt a szálloda előtt. Az ajtónálló odalépett, és kinyitotta Selina előtt a kocsiját. Jól ismerte őt, ahogy ismerte az idős Mrs. Bruce-t, Selina nagyanyját is. Kislánykora óta rendszeresen eljártak ebédelni a Bradleybe. Most, hogy a nagyanyja meghalt, egyedül érkezett, de az ajtónálló a nevére szólította.

- Jó napot kívánok, Miss Bruce!
- Jó napot! - üdvözölte Selina, és borraivaló után kotorászott a táskájában.
- Szép időnk van - jegyezte meg a férfi.

- Csak rémesen szeles - mondta Selina, miközben kifizette a taxit, elköszönt a sofőrtől, és megindult a bejárat felé. - Mr. Ackland már itt van? - kérdezte.

- Igen, vagy öt perccel ezelőtt érkezett.

- Jaj nekem - mondta Selina -, elkéstem.

- Semmi bajuk nem lesz a férfiaknak, ha várnak egy kicsit.

Megtolta Selina mögött a forgóajtó rekeszfalát, s a lány egyszeriben bent találta magát a szálloda meleg, fényűző világában. Friss szivarfüst elegyedett kellemes, meleg ebédszaggal, virágillattal és illatszerek párájával. Az előcsarnokban elegáns kis társaságok ültek, és Selina nagyon is tudatára ébredt szélfúttá rendtlenségének. Már azon volt, hogy észrevétlenül besurran a női mosdóba, amikor a bárpultnál magányosan üldögélő férfi észrevette, fölállt, és elindult feléje. Magas volt, jóképű, a harmincas évei közepén járhatott, kifogástalan üzletember benyomását keltette a sötétszürke öltönyben, halvány csíkos ingben a hozzá viselt diszkrét nyakkendővel. Arca sima volt, vonásai szépek, füle a koponyájához simult, sűrű, sima haja hátrafésülve kifogástalan vonalban találkozott makulátlan inggallérjával. Jól szabott mellényét arany óralánc szelte át, és persze aranyóra tartozott hozzá, ahogy a mandzsettagombja is aranyból volt. Pontosan olyanak látszott, amilyen volt: jómódú, ápolt, jól nevelt és kissé nagyképű.

- Selina - szólt utána.

Selina surranása sajnálatosan félbeszakadt. Hátrafordult, és meglátta Rodneyt.

- Ó, Rodney... - mondta tétován.

- Késtél - mondta Rodney, miközben megcsókolta.

- Tudom - felelte Selina. - Nagyon sajnálom, de csúcsforgalomban nem könnyű pontosnak lenni.

Rodney amúgy nyájas tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy el van szörnyedve zilált külsejétől. Selinának már a nyelvén volt, hogy „Megyek és rendbe hozom magam”, amikor Rodney megszólalt:

- Menj szépen, és hozd rendbe magad. - Ez volt az, amitől Selina a falra tudott volna mászni. Egy

másodpercig azon volt, hogy közli vele, ha ő nem tartóztatja fel, már rég bent volna a női toalettben, de végül úgy döntött, semmi értelme. Inkább szótlanul rámosolygott, mire Rodney visszamosolygott, s minden jel arra mutatott, hogy tökéletes egyetértésben válnak meg egymástól arra a néhány percre.

Amikor Selina gondosan megfésülködve, bepúderozott orral, frissen festett szájjal visszatért, Rodney egy szaténnal bevont, félkör alakú kis pamlagon ülve várakozott. Előtte alacsony asztalkán a martinija meg a pohár sápadt sherry, amiről úgy vélte, hogy a legillendőbb választás egy fiatal hölgy számára. Sehna leült melléje.

- Drágám - mondta Rodney -, még mielőtt elfelejteném, a délutáni programunknak befellegzett. Kettőkor jön hozzám egy ügyfél. Egy nagyon fontos ügyfél. De ugye, azért nem haragszol? Holnap már szabaddá tudom tenni magamat.

Az eredeti terv az volt, hogy elmennek a Rodney által kibérelt új lakásba, ahol majd megkezdik közös életüket. Nemrégiben festették, mázolták, időközben a szerelési munkák is elkészültek, most már csak az volt hátra, hogy méretet vegyenek a függönyökhöz meg a szőnyegpadlóhoz, és eldöntsék, hogy milyen színeket is akarnak.

Selina rávágta, hogy szó sincs róla, egyáltalán nem haragszik, neki másnap is éppen úgy megfelel. S titokban még örült is a huszonnégy óra haladéknak, mielőtt kénytelen lenne határozni a nappali szőnyegének a színét illetően, meg mérlegelni a kreton, illetve a plüss előnyeit és hátrányait.

Rodneynek jólesett ez az engedékenység, elmosolyodott, megfogta Selina kezét, s vékony gyűrűsujján kissé megigazította a jegygyűrűt, hogy a zafír pontosan középre essen.

- Na és mivel töltötted a délelőttöt? - kérdezte.

Ahhoz képest, hogy a kérdés milyen gyakorlatias volt, Selina végtelenül romantikus választ tudott adni rá:

- Megvettem a menyasszonyi ruhámat.
  - Csak nem? Te drága - mondta Rodney elragadtatottan. - Na és hol?
  - A Harrodsban - közölte Selina. - Nem valami eredeti ötlet, tudom. De nagymamival mindig ott vásároltunk, Miss Stebbingsnél, aki a készruha-szalon vezetője, és gondoltam, jobb, ha olyasvalakihez megyek, akit ismerek. Különben biztos valami nagy melléfogás lett volna a vége.
  - Ugyan miért?
  - Tudod, mennyire nem megy nekem a vásárlás. Egy rámenős eladó bármit rám tud szólni.
  - No és milyen az a ruha?
  - Hát, tudod, fehér, olyan gyöngyházrózsaszínes fehér. Tulajdonképpen nem is tudom elmondani.
  - Hosszú ujjú?
  - Persze.
  - És rövid vagy hosszú?
- Hogy rövid-e vagy hosszú? Selina döbbsen nézett Rodneyra.
- Rövid vagy hosszú? Én természetesen hosszút választottam. Miért, Rodney, gondolod, hogy jobb lett volna, ha rövid? Én a menyasszonyi ruhát mindig hosszúnak képzeltem. Nem is gondoltam, hogy rövidet is árulnak.
  - Ugyan, drágám, ne legyél már olyan izgatott.
  - Akkor talán inkább rövidet kellett volna vennem. Ha már olyan csendes kis esküvő lesz, talán nevetségesnek is fog tűnni a hosszú ruha.
  - Még mindig kicserélheted.
  - Már nem. Éppen rám igazítják.
  - Sebaj - mondta Rodney vigasztalóan. - Akkor meg úgyis mindegy.
  - Nem gondolod, hogy nevetséges leszek?
  - Eszembe sem jut ilyesmi.
  - Tudod, nagyon szép ruha. Igazán szép.

- Abban én biztos vagyok. De nekem is van egy jó hírem. Beszéltem Mr. Arthurstone-nal, és beleegyezett, hogy ő fog az oltárhoz vezetni.

- Ó - mondta Selina érzéssel.

Mr. Arthurstone Rodney rangidős társa volt a cégnél, élemedett korú, rigolyás agglegény, s ráadásul súlyos ízületi bántalmak kínozták a térdét. Nem volt éppen leányálom arra gondolni, hogy Mr. Arthurstone vezeti az oltárhoz. Egyébként is, ebben az esetben inkább neki kell majd támogatnia az öregurat.

Rodney összevonta a szemöldökét.

- Drágám, azért mutathatnál valamivel több lelkesedést.

- Csupa lelkesedés vagyok - jelentette ki Selina. - Igazán kedves tőle, hogy beleegyezett. Csak arra gondoltam, hogy muszáj-e egyáltalán valakinek az oltárhoz vezetnie? Miért ne mehetnénk oda az oltárhoz mi ketten? Úgy is egész jól ki tudnánk mondani az igent.

- Arról szó sem lehet.

- De mikor alig ismerem Mr. Arthurstone-t!

- Már hogyne ismernéd? Hiszen éveken át ő intézte a nagyanyád hivatalos ügyeit.

- Az még nem jelenti azt, hogy ismerem.

- De hát csak arról van szó, hogy végig kell menned vele a templomon. Muszáj, hogy valaki odavezessen az oltárhoz.

- Fel nem foghatom, miért.

- Azért, drágám, mert az úgy szokás. És senki más nem áll rendelkezésre. Tudod jól.

Selina tudta. De még mennyire, hogy tudta. Se apja, se nagyapja, se bátyja, se nagybátyja. Senkije nincs. Kivéve az egy Mr. Arthurstone-t.

Nagyot sóhajtott.

- Biztosan igazad van.

Rodney megpaskolta a kezét.

- Ezt már szeretem - mondta, aztán titokzatos arcot vágott. - Különben is van egy kis meglepetésem számodra. Ajándék.

- Ajándék? - kérdezte Selina fölelevenedve. Csak nem? Lehetséges, hogy Rodney is megérezte ennek a verőfényes tavaszi napnak a varázsát? Lehetséges, hogy a Bradley felé ballagva gondolt egyet, betért egy helyes kis butikba, és vett valami romantikus haszontalanságot, hogy örömet szerezzen neki? - El se hiszem, Rodney. Hol van?

Talán a zsebében?, gondolta. A drága ajándékok többnyire egészen picikék.

Rodney csomagolópapírba burkolt, spárgával átkötött csomagot vett elő a háta mögül, amely minden valószínűség szerint könyvet tartalmazott.

- Tessék.

Selina igyekezett titkolni a csalódottságát. Könyv. Azt remélte, hogy akkor már legalább valami mulatságos olvasmány.

- Jé, egy könyv - mondta, kézbe véve a csomagot. Olyan nehéz volt, hogy az utolsó reménye is elpárolgott.

Kizárt dolog, hogy egy ilyen súlyos könyv mulatságos legyen. Nyilván tanulságos, gondolatébresztő alkotás lesz, amely jó érzékkel tapint rá napjaink égető társadalmi kérdéseire. Vagy útleírás, szemtanú beszámolója egy közép-afrikai törzs látványos harci táncairól. Rodney mindent elkövetett, hogy pallérozza az elméjét; nagyon nyomasztotta, hogy őt kizárólag csak a képes magazinok, a romantikus regények meg a krimik érdeklik.

A helyzet, sajna, a kultúra más területein is hasonlóképpen állt. Selina nagyon szeretett színházba járni, de a tűrészhatárát ugyancsak kikezdték az olyan darabok, amelyek például két szemetestartályban lakó egyénről szólnak. Kedvelte a balettot, de abból is csak a Csajkovszkij-félt, a tütüben lejtő, spiccelő balerinákat, a zeneélvezete pedig nem terjedt ki a modern vonósnegyesekre, amelyektől mindig olyan érzés költözött a szemfogába, mintha vackorba harapott volna.

- Az bizony - mondta Rodney. - Tudod, olvastam ezt a könyvet, és olyan hatással volt rám, hogy gondoltam, neked is megveszem.

- Igazán kedves tőled. - Selina a tenyerén emelgette a könyvet. - És miről szól?

- Egy földközi-tengeri szigetről.

- Ne mondd!

- Talán egyfajta önéletrajznak lehetne tekinteni. Tudod, ez a pasas hat vagy hét évvel ezelőtt letelepedett azon a szigeten. Vett egy házat, átalakította magának, és teljesen összemelegedett a helybéliekkel. Amit a spanyolok életviteléről ír, az nagyon mélyenszántó és meggyőző. Meglátod, te is élvezni fogod.

- Biztos vagyok benne - mondta Selina, és lerakta a csomagot maga mellé a pamlagra. - Köszönöm a figyelmességed, Rodney.

Ebéd után a szálloda előtt, a járdán búcsúztak el egymástól, szemtől szemben állva, Rodney az orrához képest a követelményeknek pontosan megfelelő szögben lejtő keménykalapban, Selina pedig hóna alatt a könyvesomaggal, miközben a szél ismét az arcába fújta a haját.

- Mit csinálsz délután? - kérdezte Rodney.

- Nem is tudom.

- Elsétálhatnál a Woollands áruházba, és körülnézhetnél függönyügyben. Biztosan kapsz ott egy katalógust is, azt magaddal hozhatnád holnap délután a lakásba.

- Ez jó ötlet, Rodney - mondta Selina. Csakugyan jó ötletnek látszott.

Rodney biztatóan ráhunyorított. Selina visszamosolygott rá.

- Hát akkor viszlát - mondta. Rodney nem tartotta illendőnek, hogy az utcán megcsókolják egymást. - Viszlát, Rodney. Köszönöm az ebédet. És a könyvet - tette hozzá utólag.

Rodney szabadkozó kézmozdulattal jelezte, hogy igazán ez a legkevesebb, mind ami az ebédet, mind pedig

ami a könyvet illeti. Aztán még egyszer rámosolygott Selinára, majd sarkon fordult, s az esernyőjét sétapálcaként forgatva elindult, gyakorlottan cikázva a járókelők tömegében. Selina még várt egy kicsit, hátha visszafordul, ő meg majd utánainteget, de erre nem került sor.

Nagyot sóhajtott, amikor egyedül maradt. Még melegebb volt, mint délelőtt. A felhőket közben elfújta a szél, s Selina el sem tudta képzelni, hogy egy levegőtlen áruházban függönyanyagokat nézegessen a nappaliba. Céltalanul nekiindult a Piccadillynek, aztán élete kockáztatásával átment az úttesten, és befordult a parkba. Nyoma sem volt már a télnek, a barnára kopott gyepek, zsendült a fű, és gyönyörűek voltak a rügyező fák. A lába alatt teltnék érződött a pázsit, mint nyáron, és az orrába csapott a letaposott fű illata. Itt is, ott is sárga meg lila sáfrányszőnyegek virítottak, s a fák alatt kettesével, kinyitva álltak a nyugágyak.

Odament az egyikhez, leült, kényelmesen hátradőlt, kinyújtotta a lábát, és az arcát a nap felé tartotta. A napsütés melegétől hamarosan bizseregni kezdett a bőre. Felült, levette a kosztümkabátját, és felgyűrte a pulóvere ujját. Holnap is nap lesz, gondolta, reggel is ráérek elmenni a Woollands áruházba.

Egy kislány kerekezett el mellette háromkerekes biciklin, mögötte a papája meg egy kis kutya. A kislányon piros harisnyanadrág volt, kék ruha, a haja pedig fekete pánttal volt hátrafogva. A papája egész fiatal volt, gyapjúgarbót viselt meg tweedzakót. Amikor a kislány megállt, leszállt a biciklijéről és odament egy sáfránycsoporthoz, hogy megszagolja őket, a férfi nem szólt semmit, csak figyelte, s elmosolyodott, ahogy a kislány előrehajolt, s a szoknyája alól elővillant a piros harisnyanadrág szív alakú hátsó fele.

- Nincs is illatuk - jegyezte meg a kislány.
- Én előre megmondhattam volna - mondta az apja.
- És miért nincs?
- Fogalmam sincs róla.

- Azt hittem, minden virágnak van illata.
- A legtöbbnek van is. De most már indulnunk kéne.
- Szedhettek virágot?
- Én a helyedben nem szednék.
- Miért nem?
- Mert ránk szól a parkőr.
- Miért?
- Mert ez a szabály.
- Miért?
- Mert mások is szeretnék gyönyörködni a virágokban. Na gyere!

A kislány szófogadóan odament, felkapaszkodott a biciklijére, és továbbkerekedett az ösvényen, az apja meg ment utána a kutyával.

Selina végignézte a kis jelenetet, s a szívében öröm és sóvárgás kavargott. Egész életében ezt csinálta, irigy kíváncsisággal leste más családok életét, hallgatta, hogy mit beszélnek egymással gyerekek és szülők. Gyerekkorában, amikor a dadája, Ágnes kivitte a parkba, félszegen téblábolt a többi gyerek között, majd elepedt érte, hogy bevegyék a játékaikba, de ajánlkozni nem volt mersze, az meg ritkán fordult elő, hogy maguktól hívták volna. A ruhája mindig is túlságosan jól vasalt volt, Ágnes pedig nagyon ijesztő tudott lenni, ahogy ott ült egy közeli padon, és elszántan csattogtatta a kötőtűit. S egyáltalán, amikor attól kellett tartania, hogy Selina olyan gyerekekkel barátkozna össze, akiket az öreg Mrs. Bruce „nemkívánatos” társaságnak tartana, akkor szépen föltekerte a fonalat a gombolyagra, beledöfte a kötőtűket, és kijelentette, hogy ideje lesz hazasétálni a Queen's Gate-re.

Ott aztán színtiszta női szakasz várta őket, amelynek a parancsnoka Mrs. Bruce volt. Selinán kívül Ágnes tartozott a parancsnoksága alá, aki valamikor a szobalánya volt, meg Mrs. Hopkins, a szakácsnő, s Mrs. Bruce ügyvédjét, Mr. Arfhurstone-t, illetve az utóbbi években az őt képviselő Rodney Acklandet kivéve férfi csak elvétve

tette be a lábát a házba. Aki mégis betette, az a vízvezetéket megjavítani jött, vagy festeni és mázolni, vagy a mérőórát leolvasni, de arra biztosan számíthatott, hogy Selina ott fog lábatlankodni körülötte, és elárasztja kérdésekkel. Hogy házasember-e? Vannak-e gyerekei? Hova szoktak menni nyaraim? Ágnest nem lehetett egykönnyen kihozni a sodrából, de ilyenkor komolyan megharagudott.

- Képzeld csak, mit szólna a nagymami, ha hallaná ezt az okvetetlenkedő fecsegést. Csak feltartod a szerelőt a munkában.

- Nem is tartom fel - mondta Selina, aki alkalomadtán ugyancsak megmakacsolta magát.

- Különben is, mit akarsz ezektől az emberektől?

Erre nem tudott mit mondani. Voltaképpen maga sem tudta, miért olyan fontos neki ez az egész. Csak azt tudta, hogy az apjáról nem beszél senki. A nevét soha nem említették. Nem is tudta, hogy hívják, övele ugyanis Mrs. Bruce, aki anyai nagyanyja volt, fölvetette a saját nevét.

Egyszer aztán, amikor amúgy is éppen duzzogott valamiért, egyenesen előrukkolt a kérdéssel.

- Tudni akarom, hogy hol az apám! Mindenkinek van apja. Nem értem, hogy pont nekem miért nincs.

Erre aztán hűvösen, de azért kellő gyengédséggel közölték vele, hogy az apja meghalt.

Selinát rendszeresen járatták hittanra, úgyhogy azonnal ezt kérdezte:

- Úgy értitek, hogy a mennyországban van?

Mrs. Bruce teljes figyelmét egy makrancos csomó foglalta le a gobelinhímzésben, amelyen éppen dolgozott. Még a gondolatától is berzenkedett, hogy *az az ember* az anyagi karok vendégszeretetét élvezhetné, de vallásos meggyőződése rendíthetetlen volt, és tudta, hogy nem volna helyes kiábrándítani a gyereket.

- Igen - mondta nagy sokára.

- És miben halt meg?

- Elesett a háborúban.

- Hogy esett el? Mi történt vele? - Nem sok tapasztalata volt ezen a téren. Nem tudott elképzelni szörnyűbb halált, mint mikor a busz elgázol valakit.

- Azt soha nem tudtuk meg, Selina. Úgyhogy erről semmit nem tudok mondani neked. - Mrs. Bruce ezek után olyan pillantást vetett a falióra, amely egyértelműen jelezte, hogy a beszélgetésnek vége. - Most pedig menj szépen, és mondd meg Ágnesnek, hogy ideje elindulni sétálni.

Ágnes valamivel beszédesebbnek bizonyult, amikor megkörnyékezte.

- Ágnes - közölte vele séta közben -, képzeld, az apám meghalt.

- Igen - mondta Ágnes. - Tudom.

- És mikor halt meg?

- Ezerkilencszáznegyvennégyben.

- És még látott engem?

- Nem. Te még meg sem születted, amikor meghalt. Hát ez nem sok, gondolta Selina.

- De te láttad őt, Ágnes?

- Igen - felelte Ágnes kelleetlenül. - Amikor eljegyezték egymást a mamáddal.

- És hogy hívták őt?

- Hát ezt nem mondhatom meg. Megígértem a nagymaminak. Nem akarja, hogy tudjad.

- Legalább azt meséld el, hogy csinos volt? Jóképű? Milyen színű volt a haja? És mennyi idős volt? És neked tetszett?

Ágnes inkább leharapta volna a nyelvét, hogysesem elfecsejjen valamit, ha egyszer megkérték rá, hogy hallgasson, de erre a kérdésre őszintén felelhetett.

- Nagyon jóképű férfi volt - jelentette ki határozottan. - De ebből most már elég. Szaladgálj egy kicsit, Selina, és ne csoszogj, mert lekopik az új cipőd orra.

- Szeretném, ha volna papám - mondta Selina, s később a parkban legalább egy félóraig ácsorgott a kerek tó partján, ahol egy apa a fiával hajómodellt úsztatott, és

mindig közelebb és közelebb húzódott hozzájuk, abban a reményben, hogy ki tudja hallgatni, mit beszélnek.

Tizenöt éves volt, amikor megtalálta a fényképét. Szerdai nap volt, unalmas, esős londoni nap. Ágnesnek éppen kimenője volt, Mrs. Hopkins felpolcolta fájós lábát, és elmerült a *Nép barátja* ezredik folytatásának szépségeiben, a nagyanyjánál meg bridszparti volt. A becsukott szalonajtó mögül tompán szűrődött ki a beszélgetés moraja, és drága cigaretták füstje szivárgott elő. Nem tudott mit kezdeni magával, majd megölte az unalom. Addig tekergett, amíg betévedt a vendégszobába, egy darabig kinézett az ablakon, aztán filmszínésznőket utánozva grimaszolt a szárnyas tükörbe, és már éppen kifelé tartott, amikor a két ágy közötti szekrényében észrevette a könyveket

Eszébe . jutott, hátha talál valamit, amit még nem olvasott, így hát odatérdelt, és végigfuttatta mutatóujját a könyvek gerincén.

A Rebeccánál megállt az ujjá. Sárga kötésű, olcsó, apró betűs háború alatti kiadás volt. Kivette a sorból és kinyitotta, s hirtelen egy fénykép esett ki belőle. Egy férfi fényképe. Selina fölvetette a földről. Férfi, katonaruhában. A haja fekete, az álla szegett, a szemöldöke aszimmetrikus, s az arckifejezése igen ünnepélyes ugyan, de fekete szemében veszedelmesen csillog a nevetés. Katona, jól szabott, előírásosan viselt egyenruhában, a vállán csillogó antantszíjjal.

Boldogító gyanú kezdett ébredezni Selmában. A sötét, nevetős szemű arcban valahogy mintha felfedezte volna a saját arcát. Odament a fényképpel a tükörhöz, és tanulmányozni kezdte a megegyezéseket az arcformájában, a szögletes állában, a hajvonalában. Csak hát nem volt olyan nagy a hasonlóság. A fényképen látható férfi csinos volt, ő pedig egy kis penészvirág. A férfi füle szépen odasimult a fejéhez, az övé meg olyan volt, mint a kancsó füle.

Megfordította a fényképet. Ez volt a hátára írva: *Drága Harrietemnek, G.*, s utána egy csomó X, ami az üdvözlethez tartozó csókokat jelképezte.

Az anyját hívták Harrietnek. Selina most már biztos volt benne, hogy a fénykép az apját ábrázolja. Senkinek nem szólt róla soha. *A Rebeccát* visszarakta a többi könyv közé, a fényképet meg magával vitte a szobájába. Beletette egy borítékba, hogy ne gyűrődjön össze, s ettől kezdve állandóan magánál tartotta. Most már érezte, hogy van egy vékony gyökerecske, ami az apjához fűzi, de ez még mindig nem volt elég. Még mindig szükségét érezte, hogy figyelje az igazi családokat, és belehallgasson a beszélgetésükbe...

Éles gyerekhang hasított bele a gondolataiba. Elszunyókálhatott a napon. S most, hogy fölriadt, újra tudatára ébredt a Piccadillyn haladó forgalom zajának és egy babakocsiban sétáltatott kislány jókedvű kiabálásának. A triciklis kislány meg az apja már nem volt sehol. Közben új jövevények foglalták el a nyugágyakat, s a közvetlen közelében egy szerelmespár bújt egymásba, mit sem törődve a külvilággal.

Nyomta a hátát a nyugágy, s miközben megváltoztatta a testhelyzetét, a csomag lecsúszott az öléből a földre. Lehajolt érte, fölvette, és különösebb érdeklődés nélkül kibontotta. A könyv fényes, fehér borítóján vörös betűk világítottak: *Ünnep Cala Fuertében* írta George Dyer

Selina elhúzta a száját. Túlságosan nehéznek tűnt. Végigpörgette a lapokat, aztán becsukta, mintha már ki is olvasta volna, és a hátlapjával fölfelé lerakta a térdére

A szerző arcképe úgy szökött a szemébe, s olyan megvilágosodásszerűen jutott el a tudatába, ahogy az ember pusztá rápillantásra felismer egy-egy nevet a sűrűn nyomtatott újságoldalon. Pillanatfelvétel volt, a könyv hátoldalának méretére felnagyítva. George Dyer. Nyitott nyakú fehér inget viselt, ami kiáltó ellentétben állt naptól cserzett bőrével. Az arca csupa barázda, a szeme sarkától

legyező alakban futottak szét a ráncok, mély árok húzódott az orrától a szája sarkáig, a homlokát is ráncok szabdalták.

De mindennek ellenére ugyanaz az arc volt. Egyáltalán nem változott olyan sokat. Az állán még mindig ott volt az a függőleges bemélyedés. A füle éppen olyan szabályos. A szeme csillogott, mintha valami nagy heccet agyaltak volna ki a fényképésszel közösen.

George Dyer. A szerző. Aki egy földközi-tengeri szigeten él, s mélyenszántó és meggyőző módon ír a spanyolok életviteléről. George Dyer. Szóval így hívják. Selina fölemelle a táskáját, kivette belőle az apja fényképét, és reszkető kézzel összehasonlította a két fotót. George Dyer. Könyvet írt. És ami a fő: él.

2. fejezet

Taxival ment haza a Queen's Gate-re, felrohan a lépcsőn, berontott a lakásba, és Ágnesért kiáltott.

- Itt vagyok a konyhában - szólt oda neki Ágnes.

Éppen teát főzött. Amikor Selina megjelent a nyitott konyhaajtóban, a teafüvet mérte a kannába, és fölpillantott rá. Aprócska, kortalan teremtés volt, kesernyés arckifejezéssel, amelyet védekezésül öltött magára az élet tragédiáival szemben. Ágnesnél jószívűbb teremtés ugyanis még nem született a föld re, és valóságos szenvedés volt számára másoknak a gondja, baja, ha nem tudott rajta segíteni. „Jaj, ezek a szegény algériaiak” - mondta, és már vette is a kalapját, hogy elmenjen a postára, s a sajtóban megadott bankszámlára pénzadományt fizessen be a javukra, valószínűleg többet is, mint amennyit megengedhetett volna magának; a szolidaritási kampány során pedig hét egymást követő nap nem ebédelt, amit aztán utólag alaposan megszenvedett fáradtságban és emésztési zavarokban.

A Queen's Gate-i lakás bérletét már felmondták, s az volt a terv, hogy amikor Rodney és Selina beköltözik az új lakásukba, Ágnes is velük megy. Persze sok rábeszélésükbe került, amíg kötélnek állt. Selina bizonyára nem akarja, úgymond, hogy az öreg Ágnes mindig a lába alatt legyen... nyilván új életet akar kezdeni, teljesen önállóan. Selina nem győzte bizonygatni neki, hogy esze ágában sincs, hogy semmi pénzért meg nem válna tőle. De Mr. Ackland bizonyára annál inkább, érvelt Ágnes; olyan lenne az, mintha az anyósával kellene együtt élnie. Efelől aztán - Selina biztatására - maga Rodney nyugtatta meg. De a lakásváltoztatást amúgy sem tudná elviselni, makacsodott Ágnes, ahhoz ő már túlságosan öreg. Elvitték hát az új lakásba, nézze csak meg. És a

számításuk bevált: mindentől el volt ragadtatva: a kényelmes, világos helyiségektől, a napfényes, modern konyhától, meg attól a kis, parkra néző szobától, amelyet neki szántak, és amelyikben saját televíziója lesz. Különben is, azért megy velük, gondolta önrzetiesen, mert szükségük van a segítségére. Dolgozni fog. Aztán meg idővel úgyis újra dadus lesz, az ő gondja lesz a gyerekszoba, új nemzedék fog felcseperedni a keze alatt. Ez a gondolat pedig felébresztette benne a lelke mélyén szunnyadó anyai ösztönöket.

- Hamar megjöttél, Selina - mondta most csodálkozva. - Azt hittem, elmentek a lakásba méricskéltni. - De Selina csak állt a ajtóban, a futástól egészen kipirulva, és a szemében szinte tűz égett. Ágnes összeráncolta a homlokát: - Valami baj van, aranyom?

Selina belépett a konyhába, lerakott egy könyvet kettőjük közé a tisztára sűrolt asztalra, aztán Ágnes szemébe nézett, és megkérdezte:

- Láttad már valaha ezt az embert?

Ágnes riadtan lepillantott az asztalon fekvő könyvre, és a felindulása mindennél ékesebben beszélt. Hirtelen elakadt a lélegzete, elejtette a kiskanalat, amellyel a teát mérte, és leült egy kékre festett konyhaszékre. Épp csak hogy a szívéhez nem kapott. Selina az asztal fölött odahajolt hozzá, és még egyszer megkérdezte:

- Láttad már?

- Jaj, de megijesztettél - mondta Ágnes.

- Láttad, igaz? - kérdezte Selina rendíthetetlenül.

- Jaj, Selina... honnét szedted... Hovon tudod... És egyáltalán, mikor... - Ágnes egyszerűen képtelen volt kerek mondatokban fogalmazni. Selina odahúzott magának is egy széket az asztalhoz, és leült Agnesszel szemközt.

- Ez az apám, igaz? - kérdezte, és Ágnes úgy nézett rá, mint aki mindjárt sírva fakad. - És, ugye, ez a neve? George Dyer. Ez az apám neve, igaz?

Ágnes végre összeszedte magát.

- Nem. Nem így hívták. Selina kissé meglepődött.
  - Miért? Akkor hogy hívták?
  - Gerrynek hívták... Gerry Dawsonnak.
  - Gerry Dawson - ismételte meg Selina elgondolkodva. - G. D. A monogramja tehát azonos. Vagyis ez itt egy írói álnév. Világos. Írói álnév.
  - De Selina... az apád elesett.
  - Mikor?
  - Közvetlenül a normandiai partraszállás után.
  - És honnét lehet tudni, hogy tényleg elesett? Van rá szemtanú? Látta valaki, amint lelőtték? Van valaki, akinek a karjai között halt meg? Biztosan tudjuk, hogy meghalt? Ágnes megnyalta kiszáradt szája szélét.
  - Eltűntnek nyilvánították. Vagyis az a feltételezés, hogy elesett.
- Selinában újra föltámadt a remény.
- Akkor tehát nem tudjuk biztosan.
  - Három évig vártunk - mondta Ágnes. - Akkor aztán elesettnek nyilvánították. A nagyanyádat értesítették róla, mivel Harriet, az édesanyád, tudod... Ő meghalt, amikor te születted.
  - És a papámnak nem voltak rokonai?
  - Mi nem ismertük a rokonait. Ez volt a nagyanyád egyik kifogása vele kapcsolatban. Hogy nem rendelkezik családi háttérrel. Harriet valami összejövetelel ismerkedett meg vele. Vagyis, ahogy a nagyanyád szokta mondani, még tisztességesen be sem lettek mutatva egymásnak.
  - Te jóságos ég, hát háború volt! Akkor már öt éve tartott a háború! A nagymami nem vette észre?
  - Tudom is én? Mindenesetre neki elvei voltak, és azoktól nem tárgított. Az még nem bűn.
  - Ez az ő dolga. De anyám beleszeretett az apámba.
  - Hát bele - mondta Ágnes. - Fűlig.
  - És összeházasodtak.
  - Igen, de Mrs. Bruce beleegyezése nélkül.
  - És ezt nem tudta megbocsátani az anyámnak?

- Dehogynem, kedveském. Nem volt ő haragtartó. És különben is, Harriet visszaköltözött hozzánk. Hazajött, amikor apádat átvezényelték Franciaországba... Persze azt akkor nem árulták el, úgy szólt a parancs, hogy „egy angliai rendeltetési hely”-en kell jelentkeznie. Csak aztán tudtuk meg, hogy Franciaországba ment. A partraszállás után két nappal. És nem sokkal azután elesett. Többé se láttuk.

- Szóval olyan rövid ideig voltak együtt? - kérdezte Selina.

- Hát igen. - Ágnes nagyot nyelt. - Mindössze három hétig. Amíg a nászútjuk tartott.

- És anyám teherbe esett - jelentette ki Selina. Ágnes döbbenetesen nézett rá. Nem volt hozzászokva, hogy Selina ilyen kérdésekben nyilatkozzék, sőt voltaképpen elvárta volna tőle, hogy ne is legyen tisztában ilyen dolgokkal.

- Hát igen - mondta végül. A pillantása ráesett a könyv hátlapján lévő arcra. Megigazította a könyvet, hogy elvágólag feküdjön az asztal széléhez képest, és azt a gonoszkas csillogást nézte a férfi sötét szemében. Barna szeme volt. Igen. Gerry Dawson... Vajon csakugyan ő volna? Az biztos, hogy nagyon úgy néz ki, vagy legalábbis így kellene kinéznie, ha nem esett volna el, már persze ha csakugyan elesett még fiatal korában.

Hirtelen rátörtek az emlékek, és voltak közöttük kifejezetten kellemesek is. Ez az ember olyan belső ragyogást és elevenséget idézett elő Harrietben, amit soha nem tudott volna elképzelni róla. Ővele meg tréfásan évődött, és egyszer, amikor senki nem látta, odacsúsztatott neki egy egyfontos bankjegyet. Nem mintha ez olyan nagy dolog lett volna, de azért mégis jólesett. Egy kis vidámságot lopott ebbe a házba, ahol a vidámságot hírből sem ismerték. Jólesett a férfiszag is a sok nő között. Egyedül Mrs. Bruce-on nem fogott Gerry Dawson varázsa.

- Ez egy léhűtő - mondta ridegen. - Csak rá kell nézni. Hát ki ez? Mi ez? Ha leszámítja az ember a tisztí gyenruhát, nem marad belőle egyéb, mint egy jóképű

csirkefogó. Nincs benne semmi felelősségérzet. Nem gondol a jövőre. Milyen élete lenne mellette Harrietnek?

Mrs. Bruce mindettől függetlenül féltékeny is volt bizonyos értelemben. Szerette maga irányítani másoknak az életét, azt akarta, hogy mindenki úgy táncoljon, ahogy ő fűtül. Föltett szándéka volt, hogy majd ő választja ki Harriet jövőendő férjét. Csak hát itt emberére akadt: Gerry Dawson nemcsak elbűvölő férfi volt, hanem eltökélttség dolgában méltó versenytársa Mrs. Bruce-nak, és végül ő győzött.

Később aztán, amikor Gerry Dawson már nem élt, és Harriet is meghalt, mert nem akart nélküle élni, Mrs. Bruce azt mondta neki:

- Ágnes, az a szándékom, hogy Dawsonról Bruce-ra változtatom a kislány nevét. Már meg is beszéltem Mr. Arthurstone-nal. Azt hiszem, ez a leghelyesebb.

Ágnes ezzel egyáltalán nem értett egyet, de soha nem mondott ellent Mrs. Bruce-nak.

- Igenis, asszonyom - mindössze ennyit mondott.

- Meg aztán, Ágnes, szeretném, ha úgy nőne fel, hogy ne tudjon semmit az apjáról. Az nem tenne jót neki, sőt előfordulhatna, hogy kifejezetten labilissá teszi. Bízom benne, Ágnes, hogy úgy fogsz viselkedni, ahogy elvárom tőled. - Mrs. Bruce az ölében tartotta Selinát, s ahogy felpillantott Ágnesre, a tekintetük a kislány pelyhes haja fölött kapcsolódott össze.

Rövid csend után Ágnes ismét megszólalt:

- Igenis, asszonyom.

Egy kurta, hideg mosoly volt a jutalma. Aztán Mrs. Bruce fölemelte Selinát, és odaadta neki.

- Na, most sokkal jobban érzem magam - mondta. - Köszönöm, Ágnes.

- Te is azt hiszed, hogy az apám, igaz? - kérdezte Selina.

- Nem vagyok benne biztos, Selina. Igaz hitemre, nem vagyok benne biztos.

- Miért nem mondtad meg nekem soha a nevét?

- Megígértem a nagyanyádnak, hogy nem árulom el. És, látod, most megszegtem az ígéretemet.
- Nem volt más választásod. Hirtelen szöveget ütött valami Ágnes fejébe.
- De te honnan tudod, hogy hogy nézett ki?
- Megtaláltam egy fényképét, már réges-régen. De senkinek nem szóltam róla.
- De ugye semmit nem akarsz most... csinálni? - kérdezte Ágnes, és még a hangja is beleremegett a gondolatba.
- Megkereshetném - mondta Selina.
- És az mire volna jó? Még ha tényleg az apád, akkor is.
- Én tudom, hogy az apám. Tudom, és kész. Egyébként is, minden jel arra mutat. Minden, amit mondtál róla.
- De ha így van, miért nem jött vissza Harriethez a háború után?
- Ki tudja? Talán megsebesült, elveszítette az emlékezetét. Az ilyesmi megtörténik, tudhatod. - Ágnes nem szólt semmit. - És az is lehet, hogy a nagymami olyan undok volt hozzá, hogy...
- Azt nem hinném - jegyezte meg Ágnes. - Az nem számított. Mr. Dawson fűtyült arra.
- Biztosan érdekelné őt, hogy van egy lánya. Hogy én vagyok a lánya. És én is kíváncsi vagyok rá. Szeretném tudni, hogy milyen, mit csinál, mit gondol, hogyan beszél. Szeretném azt érezni, hogy tartozom valakihez. Te nem is tudod, milyen az, ha az ember valójában nem tartozik senkihez.

Dehogyan tudta. Ágnes nagyon is megértette Selinát. Jól tudta, hogy mennyire sóvárog egy igazi család után. Egy darabig hallgatott, aztán kimondta az egyetlen dolgot, amire gondolni tudott.

- Miért nem beszéled ezt meg - kérdezte - Mr. Acklanddel?

A könyvkiadót egy irodaépület legfelső emeletén találta meg, miután rázós utazásban volt része egy özönvíz előtti liften, majd meredek lépcsőkön kapaszkodott fel, keskeny folyosók útvesztőjén haladt végig, s újabb lépcsőkön fel

megint. Már teljesen kifulladt, és úgy érezte, hogy most már csakis a tetőn köthet ki, amikor eljutott egy ajtóhoz, amelyiken ez állt: Mr. A. G. Rutland.

Bekopogott. A kopogtatásra nem válaszolt senki, csak egy írógép viszontkopogása. Selina benyitott az ajtón, és bekukucskált. Egy lány ült az írógépnél, egy pillanatra abbahagyta a gépelést, ránézett, és azt mondta:

- Tessék.
- Mr. Rutlanddel szeretnék beszélni - mondta Selina.
- Be van jelentkezve nála?
- Reggel beszéltem vele telefonon. Selina Bruce vagyok. Azt mondta, fél tizenegy körül tud fogadni... - Felpillantott az órára a falon. Még csak tíz óra húsz perc volt.
- Van bent nála valaki - mondta a gépíró. - Üljön le, és várjon.

A lány tovább gépelt, Selina pedig belépett a helyiségbe, és leült egy kényelmetlen, kemény székre. A belső irodából két férfihang mormolása hallatszott ki. Vagy húsz perc múlva a mormolás elevenebbé vált, hallani lehetett, amint a székeket odébb tolják, azután lépések csoszantak. Kinyílt az ajtó, és kijött rajta egy férfi, aki menet közben vette magára a felöltőjét, és a nagy sietségben elejtette a kezében tartott dossziét.

- Jaj de ügyetlen vagyok - mondta, s lehajolt és fölvette. - Nagyon köszönök mindent, Mr. Rutland...
- Szívesen. És jöjjön vissza, mihelyt van valami igazán jó ötlete a befejezéshez.
- Azon leszek.

Elbúcsúztak egymástól, s Mr. Rutland már fordult és ment volna vissza az irodájába, amikor Selina fölállt és megszólította. A férfi megállt és visszafordult.

- Parancsoljon - mondta. Idősebb volt, mint amilyennek Selina elképzelte, félhold alakú olvasószemüveget viselt, amely fölött most úgy nézett rá, mint egy régimódi iskolamester.
- Én... bejelentkeztem önnél, Mr. Rutland.
- Igen?

- Igen. Selina Bruce vagyok. Reggel telefonáltam.
- Nagyon elfoglalt vagyok, Miss Bruce...
- Csak öt percig szeretném igénybe venni.
- Öníró?
- Jaj, nem! Egészen másról van szó. A segítségét kell kérnem... kérdezni szerettem volna öntől valamit.
- Hát jó - mondta Mr. Rutland sóhajtva.

Félreállt és előreengedte Selinát az irodájába. Paprikapiros szőnyeg borította a padlót, és könyvek borítottak minden egyebet: a beépített könyvespolcokat, az íróasztalt, egyéb kis asztalkákat, a székeket, de még a földre is jutott belőlük. Mr. Rutland nem látta szükségét, hogy mentegetődjék a rendetlenség miatt. Előhúzott egy széket Selinának, ő maga pedig letelepedett az íróasztal mögé. Selina még el sem helyezkedett a széken, de már mondta is a magáét.

- Mr. Rutland, nagyon sajnálom, hogy zavarom önt, és igyekszem a lehető legrövidebbre fogni a mondandómat. Egy önök által kiadott könyvről van szó. A címe *Ünnep Cala Fuertében*.

- Igen, persze - mondta Mr. Rutland. - George Dyer.
- Igen. Mondja, Mr. Rutland, tud róla valamit?

A hebehurgya kérdést dermesztő csönd fogadta, és még annál is dermesztőbb pillantás Mr. Rutland részéről, a félholdalakú szemüveg fölött.

- Miért, ön mit tud? - kérdezte végül Mr. Rutland.
- Jóban volt a nagyanyámmal - mondta Selina -, ő pedig másfél hónappal ezelőtt meghalt, és szeretném értesíteni róla Mr. Dyert.

- A levelét szívesen továbbítjuk hozzá.

Sehna mély lélegzetet vett, és megpróbált más irányból támadni.

- Ön jól ismeri Mr. Dyert? - érdeklődött.
- Körülbelül annyira ismerem, mint ön. Gondolom, olvasta a könyvét.
- Úgy érti, hogy... soha nem is találkozott vele?

- Nem én - mondta Mr. Rutland. - Soha az életben. San Antonio szigetén él, Cala Fuertében. Azt hiszem, már hat vagy hét éve, hogy ott lakik.

- És soha nem jön Londonba? A könyve megjelenésére sem jött el?

Mr. Rutland megrázta kopasz fejét, amelyen megvillant az ablakon beeső fény.

- És azt sem tudja róla, hogy nős-e?

- Annak idején még nőtlen volt. De lehet, hogy időközben megnősült.

- És mennyi idős lehet?

- Fogalmam sincs róla - mondta Mr. Rutland, és a hangján érezni lehetett, hogy kezd kifogyni a béketűrésből. - De, kedves ifjú hölgy, attól tartok, hogy feleslegesen pazaroljuk egymás drága idejét.

- Tudom - mondta Selina. - Nagyon sajnálom. Csak azt reméltem, tud rajtam segíteni. Arra gondoltam, hátha éppen itt van Londonban, és találkozhatom vele.

- Hát nem. Attól tartok, nem - mondta Mr. Rutland, és határozottan felállt, jelezve, hogy eddig, és nincs tovább. Selina is felállt. Mr. Rutland odament az ajtóhoz, és kitarta előtte. - De ha érintkezésbe akar lépni vele, örömmel továbbítjuk a levelét Mr. Dyernek.

- Köszönöm. És nagyon sajnálom, hogy zavartam - mondta Selina.

- Szóra sem érdemes - vágta rá Mr. Rutland. - A vizontlátásra.

- Vizontlátásra.

De ahogy kiment az ajtón és keresztülvágott a külső irodahelyiségen, Selina olyan elkenődöttnek látszott, hogy Mr. Rutlandnak minden föltett szándéka ellenére is megesett rajta a szíve. Elhúzta a száját, levette a szemüvegét, és Selina után szólt:

- MissBruce! Selina odafordult.

- A San Antoni6-i Jacht Klubba küldjük a leveleit, de a pontos címe Casa Barco, Cala Fuerte. Id6t takarít meg, ha

egyenesen oda ír neki. És ha már ír, említse meg neki, hogy egyre várom a következő könyvének a színopszisát. Már vagy egy tucat levelet írtam neki ebben az ügyben, de úgy látom, mélyen gyökerező ellenállás van benne a levélírással szemben.

Selina elmosolyodott, és Mr. Rutland meglepődve látta, hogy ettől mennyire átalakul az egész megjelenése.

- Ó, köszönöm - mondta Selina. - Nagyon hálás vagyok önnek.

- Szóra sem érdemes - mondta Mr. Rutland.

Az üres lakás nem volt éppen a legmegfelelőbb hely egy ilyen fontos dolog megbeszéléséhez, de más lehetőség nem kínálkozott.

Rodney éppen azt taglalta, hogy milyen előnyökkel rendelkezik a sima szőnyeg a mintás szőnyeggel szemben, és viszont, amikor Selina félbeszakította:

- Rodney - mondta -, szeretnék valamit megbeszélni veled.

Rodney némi ingerültséggel fogadta a közbeszólást. Már ebéd alatt és az azt követő taxiút során is megállapította magában, hogy Selmával valami nincs rendben. Alig evett, gondterheltnak és szórakozottnak látszott. Továbbá pedig a blúza sehogyan sem ment az őzbarna kabátjához és szoknyájához, s ráadásul az egyik harisnyáján futott a szem. Selina rendes körülmények között olyan volt, mint akit skatulyából húztak ki, és pillanatnyi ziláltsága nyugtalanította Rodneyt.

- Valami baj van? - kérdezte.

Selina igyekezett belenézni Rodney szemébe, mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, de a szíve csak úgy kalapált, a gyomrát meg mintha a gyorslift lent hagyta volna a földszinten.

- Nem - mondta -, baj nincs, egyszerűen csak szeretnék elmondani neked valamit.

Rodney összeráncolta a homlokát.

- Nem érne rá estig? - kérdezte. - Mikor lesz legközelebb alkalmunk lemérni a... ?

- Jaj, Rodney, kérek, inkább segíts nekem, és hallgass végig - mondta Selina.

Rodney egy másodpercnyi tétovázás után megadó arkifejezéssel becsukta a szőnyegpadló-mintakönyvet, összehajtotta és zsebre tette a mérőszalagot, és kijelentette:

- Hát jó. Hallgatlak.

Selina megnyalta az ajkát. Az üres lakás elbátortalanította. Minden szavuk visszhangzott benne, sehol egy ülőalkalmatosság, sem egy csecsebecse, amivel elfoglalhatta volna a kezét, vagy egy díszpárna, amit formára lehetett volna pofozgatni. Úgy érezte magát, mintha egy nagy, üres színpadon állna, kellékek és végszó híján, és teljesen elfelejtette volna a szövegét.

Nagy lélegzetet vett, és megszólalt:

- Az apámról van szó.

Rodneynek szinte arcizma sem rándult. Jó ügyvéd volt, és jó pókerjátékos. Mindent tudott Gerry Dawsonról, amit tudni lehetett, hiszen a néhai Mrs. Bruce és Mr. Arthurstone már régen szükségesnek látta, hogy tájékoztassa a dolgról. És tudta, hogy Selina semmit nem tud az apjáról. És azt is tudta, hogy havalaki, hát ő aztán nem lesz az, aki felvilágosítja.

- Mi van az apáddal? - kérdezte szinte nyájasan.

- Hát, tudod... azt hiszem, hogy él.

Rodney megkönnyebbülten kihúzta a kezét a zsebéből, és engedélyezett magának egy kis hitetlenkedő nevetést.

- Selina...

- Nem, nem - szakította félbe a lány -, ne mondd ki! Ne is mondd, hogy meghalt. Inkább figyelj egy percig. Ugye, emlékszel arra a könyvre, amit tegnap kaptam tőled? *Ünnep Cala Fuertében*. És tudod, ugye, hogy a hátlapján ott van a szerző fényképe.

Rodney bólintott.

- Szóval az a helyzet, hogy ez a George Dyer pontosan olyan, mint az apám.

Rodney fontolóra vette a dolgot, és azt kérdezte:

- És honnan tudod, hogy milyen volt az apád?
- Évekkel ezelőtt megtaláltam a fényképét egy könyvben. Azt hiszem, ugyanarról az emberről van szó.
- Úgy éried, hogy George Dyer... - kezdte Rodney, de inkább be sem fejezte.
- Igen, George Dyer azonos Gerry Dawsonnal - fejezte be helyette is diadalmasan Selina.

Rodney úgy érezte magát, mint aki alól kihúzták a szőnyeget.

- Honnan tudod a nevét? Soha nem lett volna szabad meg tudnod, hogy hívták.
- Ágnes mondta meg nekem tegnap.
- Nahát, ehhez nem volt joga.
- Jaj, Rodney, próbáld megérteni. Őt nem hibáztathatja senki. Váratlanul érte a dolog. Egyszerűen csak letettem eléje a könyvet a konyhaasztalra, George Dyer fényképével fölfelé, és kis híján elájult.
- Selina, ugye tisztában vagy azzal, hogy apád meghalt?
- De Rodney, hát nem érted? Eltűnt. Először eltűntnek nyilvánították, és csak három év múlva nyilvánították holtta. Valójában akármi történhetett vele.
- És akkor miért nem jött haza a háború után?
- Talán beteg volt. Lehet, hogy emlékezetkiesésben szenvedett. Az is lehet, hogy megtudta, hogy anyám meghalt.
- És azóta mit csinált? Hol volt egész idő alatt?
- Fogalmam sincs róla. Csak azt tudom, hogy az elmúlt hat évben San Antonio szigetén élt. - Selinába hirtelen belehasított, hogy Rodney következő kérdése az lesz: ezt meg honnan tudja? S mivel nem akarta elárulni neki, hogy meglátogatta Mr. Rutlandet, gyorsan hozzátette: - Ez a könyvből is kiderül.
- Itt van nálad apád fényképe?
- Ami a könyvön van? Az nincs nálam.
- Nem arra gondolok. Az igazi.

Selina tétovázott.

- Igen. Az nálam van.
- Hadd nézzem meg.
- De aztán visszaadod?

Rodney válaszából némi bosszúságot lehetett kiérezni.

- Édes kisfiam, minek nézel te engem?

Selina egészen elszégyellte magát. Rodney soha nem vetemedne inkorrekt ségre. Elment a táskájáért, kivette belőle a fényképet, és odaadta neki. Rodney odament a képpel az ablakhoz, hogy jobban lássa, Selina pedig odaállt melléje.

- Te biztosan nem emlékszel már arra a fényképre a könyv hátán, de én megesküdnék, hogy egy és ugyanaz az ember. Minden egyezik. Az a mélyedés az állán. A szeme... a füle, ahogy a koponyájához lapul.

- És Ágnes mit mondott?

- Nem volt hajlandó nyilatkozni, de szerintem ő is úgy gondolja, hogy az apámról van szó.

Rodney nem szólt semmit. Ahogy összeráncolt homlokkal nézte a fényképen látható vidám arcot, megrohanták a gondolatok. Először is felvetődött benne az a kilátás, hogy elveszíti Selinát. Rodney könyörtelenül becsületes ember volt, és egy percig sem áltatta önmagát azzal, hogy szerelmes belé, de az biztos, hogy észre se vette, s a lány az életének igen kellemes részévé vált. A megjelenését, a selyemfényű, sötétszőke haját, a zafírkék szemét lenyűgözőnek találta, s bár az érdeklődési köre némileg korlátozott volt, Selina megindító készséget mutatott a tanulás iránt.

Aztán ott voltak az üzleti befektetései. A nagyanyja halála óta Selina tehetős lánynak számított, s gazdag préda lett volna egy gátlástalan szélhámos számára. Jelenleg ő meg Mr. Arthurstone teljes egyetértésben kezelik Selina értékpapírjait és letétjeit, de a lány hat hónapon belül huszonegy éves lesz, és attól kezdve maga dönt mindenben. Rodneyt kirázta a hideg arra a gondolatra, hogy annak a pénznek az ellenőrzése kicsúszhat a kezéből.

A válla fölött lenézett Selinára, és találkozott a pillantásuk. Soha nem látott még lányt, akinek ilyen gyönyörű kékes árnyalatú lett volna a szeme fehérje. A mosóporhirdetésekből ilyenek a lepedők. Az illata pedig olyan, mint a frissen megvágott citromé... vagy mint a verbénáé. S a múltból mintha megszólalt volna Mrs. Bruce hangja, s eszébe idézték mind azokat az epés jelzőket, amelyekkel a néhai vejét szokta jellemezni. Könnyelmű... felelőtlen... megbízhatatlan... éhenkórász...

A sarkánál fogva tartotta a jobb kezében a fényképet, és elgondolkodva hozzáütögte a bal tenyeréhez. Aztán, szükségét érezve, hogy valakit felelőssé tegyen a képtelen helyzetért, indulatosan kitört:

- Természetesen mindez a nagyanyád bűne. Nem lett volna szabad hallgatnia előtted az apádról. Nevetséges hibát követett ezzel a nagy titkolózással. Hogy még a nevét sem árulta el.

- Miért? - kérdezte Selina kíváncsian.

- Mert így ez az egész a rögeszméddé vált - vágta oda Rodney. Selina meg csak nézte, még a szája is kinyílt, mint egy meglepett gyereké, és szemlátomást mélységesen meg volt bántódva. De Rodney most már csak mondta a magáét.

- Igen, neked rögeszméddé vált az apa mint olyan, a család és a családi élet általában. Az a tény, hogy megtaláltad ezt a fényképet, és titokban tartottad, önmagában is tipikus kórtünet.

- Úgy beszélsz, mintha kanyaróm volna - vetette közbe Selina.

- Csak szeretaélek rávezetni, hogy neked egész egyszerűen apakomplexusod van. Betegesen odavagy a halott apádért.

- Talán nem is halott - jegyezte meg Selina. - Na és, ha apakomplexusom van? Most mondtad, hogy nem én tehetek róla. És miért olyan nagy baj egy kis komplexus? Az mégsem olyan, mintha sántítana az ember, vagy mintha kancsal volna. Az nem is látszik.

- Selina, ez egyáltalán nem vicces - mondta Rodney szemrehányóan.

- Én sem találom viccesnek.

Selina tágra nyílt szemmel nézett rá, és Rodney ráébredt, hogy ezt akár kihívó pillantásnak is tekinthetné. Veszekedünk, gondolta. Eddig még soha nem veszekedtek, és a helyzet talán nem is alkalmas arra, hogy éppen most kezdjék.

- Drágám, ne haragudj - mondta gyorsan, és lehajolt, hogy szájon csókolja Selinát, de az elfordította a fejét, és a csók épp csak az arcát érte. - Tudnod kell, hogy én csak a te érdekedet nézem. Nem szeretném, ha belebonyolódnál ebbe a históriába, ha mindenáron fel akarnád hajtani ezt az ember, hogy a végén aztán kiderüljön, hogy tévedés az egész, és csak nevetségessé tetted magad.

- De tételezzük fel - mondta Selina -, hogy valóban az apám. Hogy ott él San Antonio szigetén, könyveket ír, vitorlázik, és jó barátságban van a helybéliekkel. Gondolom, akkor te is szeretnéd megismerni. Te is örülnél, ha lenne egy rendes apósod.

Nahát ez volt az, ami úgy kellett Rodneynek, mint púp a hátára.

- Nemcsak magunkra kell gondolnunk ám - jegyezte meg gyengéden. - A másik felet is tekintetbe kell vennünk: George Dyert, akár az apád, akár nem.

- Nem értelek.

- Tudod, ez egy megállapodott ember, aki már kialakította az életformáját. A maga szája íze szerint. Olyat, amelyet megfelelőnek tartott. Ha családi kötelékekre vágyott volna, feleségre meg gyerekekre, akkor mostanára már bizonyára családja is lenne...

- Úgy érted, lehet, hogy nem is kíváncsi rám? - kérdezte döbbenet Selina. - Hogy nem is örülne, ha felkeresném?

- Miért, csak nem azt forgatod a fejedben? - nézett rá Rodney elszörnyedve.

- De igen - mondta Selina. - Ez nekem nagyon fontos. Elmehetnénk San Antoniába repülővel.

- Elmeheznénk?
- Igen. Szeretném, ha velem jönnél. Kérlek, tedd meg nekem!
- Ez teljesen ki van zárva. Különben is, mondtam neked, hogy Bournemouthba kell mennem, és három vagy négy napig ott is maradok.
- Nem várhat egypár napot ez a Mrs. Westman?
- Már hogy várhatna, ha egyszer megállapodtunk?
- Tudod, csak azért kérlek, mert azt akarom, hogy te is ott legyél velem. Segíts nekem, Rodney!

Rodney félreértette a segélykiáltást. Úgy gondolta, gyakorlati értelemben kéri a közreműködését. Segíts megvenni a repülőjegyet, segíts a vámvizsgálatnál, segíts hordárt fogadni meg taxit fogni. Selina még soha életében nem utazott egyedül, és Rodney csöndes elégedettséggel nyugtázta magában, hogy ezután sem fog, nem megy az neki.

Gondolta, ellenállhatatlan varázsával elüti a kérést. Rámosolygott Selinára, megfogta a kezét, és úgy beszélt hozzá, mintha egy akaratos gyerekkel lenne dolga.

- Ugyan, drágám, minek ez a nagy sietség? Légy egy kis türelemmel. Tudom, hogy nagyon izgalmas számodra az a feltételezés, hogy az apád él. Azt is tudom, hogy valahol mindig volt egy úr az életedben. De azt reméltem, hogy én majd be tudom tölteni.

Ez nemes lélekre vallott.

- Nem is arról van szó, Rodney... - mondta Selina.
- Meg aztán semmit nem tudunk erről a George Dyerről. Nem gondolod, hogy tudakozódnunk kellene utána, mielőtt valami jóvátehetetlen lépést tennénk? - Ez meg úgy hangzott, mintha a parlamentben szólalna föl.
- Én az után születtem, hogy őt eltűntnek nyilvánították - erősködött Selina. - Azt sem tudja, hogy a világon vagyok.
- Pontosan erről van szó - vágta rá Rodney, ezúttal némileg szigorúbb hangsúllyal. - Bizonyára ismered

azt a szólás-mondást, hogy nem tanácsos ingerelni az alvó oroszlánt.

- Nekem eszembe sem jut, hogy oroszlánt lássak benne. Számomra az a lényeg, hogy lehet, hogy él, és hogy ő az, akinél jobban életemben soha senki nem hiányzott nekem.

Rodney nem tudta eldönteni, hogy megsértődjön vagy dühbe guruljon.

- Úgy beszélsz - mondta -, mint egy akaratos kisgyerek.

- Tudod, minden éremnek két oldala van - felelte Selina -, és úgy látszik, én is olyan vagyok, mint egy érem: egyfelől Bruce vagyok, másfelől Dawson. Selina Dawson. Valójában ez a nevem. Valójában az vagyok. - Rámosolygott Rodneyra, akinek pillanatnyilag megállt a tudománya, s épp csak átvillant az agyán, hogy ezt a mosolyt még soha nem látta Selina arcán. - Az a kérdés, hogy Selina Dawson is annyira szereted-e, mint Selina Bruce-t.

A fénykép még mindig Rodney kezében volt. Selina elvette tőle, és nekilátott, hogy visszategye a táskájába.

- Hát persze - mondta Rodney egy gondolatnyit megkésve a válasszal -, természetesen.

Selina becsukta a táskáját, és lerakta a földre.

- Most pedig - mondta, és lesimította a szoknyáját -, azt hiszem, ideje, hogy hozzálássunk a méricskéléshez.

3. fejezet

A kora hajnali derengésben a barcelonai repülőtér betonján állta víz a vihar nyomában, amely a repülőgépet maga előtt tolt a Pireneusok fölött. Most már csak gyöngye szél fúj a hegyek felől, a repülőtéri személyzet fokhagymaillatot árasztott, s a váróteremben a padokon meg a székeken kabátba, takaróba burkolózó alakok aludtak a hosszú várakozástól összetörve, táskás szemmel és borostás arccal. Komisz egy éjszaka volt. A római meg a palmai járatokat törölték, a madridi járatok késtek.

Selina az utazástól zsibbadtan belépett a várócsarnok táblaüveg lengőajtáján, és a soron következő feladatra összpontosította a figyelmét. A jegye San Antonióiig szólt, de beszállókártyát kellett váltania az új gépre. Az egyik pultnál egy kimerültnek látszó alkalmazott éppen egy bőröndöt mért le, odament hát, és reménykedve megállt előtte.

- Beszél angolul? - kérdezte, amikor a férfi végre ránézett.

- *Sí*- hangzott a válasz.

- San Antonióba szól a jegyem - mondta Selina.

A férfi kinyújtotta a kezét, hogy elvegye tőle a jegyfüzetet, merev arckifejezéssel kitepte belőle a megfelelő lapot, kiállított egy beszállókártyát, beletette a jegyfüzetbe, és szó nélkül visszaadta neki.

- Köszönöm - mondta Selina. - Mikor indul a gép?

- Fél nyolckor.

- És a bőröndömet hol kapom meg?

- Az egyenesen San Antonióba megy - mondta a férfi.

- És a vámvizsgálat?

- Az is San Antonióban lesz.

- Igen? Nagyon szépen köszönöm - mondta Selina, de bárhogy igyekezett, nem sikerül mosolyt fakasztania a

komor alkalmazott arcán. Nehéz éjszakája volt, és semmi hangulata a nyájaskodáshoz.

Selina odébb ment és leült. A kimerültségtől szinte fájt minden tagja, de az idegességtől nem érezte, hogy álmos lenne. Hajnali kettőkor indult a repülőgép Londonból, ő pedig egész úton csak bámult ki az ablakon a sötétségbe, és azzal biztatta magát, hogy menni fog minden, mint a karikacsapás, csak szépen, sorjában kell vennie az akadályokat. Barcelona az első állomás. Aztán San Antonio következik. Aztán vámvizsgálat, útlevél-ellenőrzés meg ilyenek. Aztán taxiba száll. Taxit nyilván könnyen talál, és elviteti magát Cala Fuertébe. Cala Fuerte bizonyára egészen kicsi helység. Ott akárkitől megkérdezi, hol lakik George Dyer, az angol író, azonnal útbaigazítják a Casa Barco felé. És már meg is találta.

Aztán, amint a Pireneusok fölött repültek, utolérte őket a vihar. A kapitánynak előre jelezte a központ, s a légikísérők mindenkit felébresztettek, és bekapcsoltatták a biztonsági öveket. A repülőgép bukdácsolt, nagyokat rándult, nagyobb magasságba kapaszkodott, aztán tovább bukdácsolt. Az utasok közül többen hánytak. Selina lehunyta a szemét, és minden erejét összeszedte, hogy leküzdje magában a hányingert, de nagyon nagy fáradságába került. Amikor Barcelona előtt ereszkedni kezdett a gép, villám csapott bele, s úgy lobogott a szárnyak csúcán, mint a zászló. A felhőrétegen áttörve zuhogó esőbe kerültek, s a gépet dobáló ellenszélben szálltak le a barcelonai repülőtérré, amelyet elborított a víz, s tündökölve verte vissza a fényeket. Kétoldalt hatalmas vízfüggönyt csaptak fel a kerekek, amint betont értek, s amikor a gép végre zötyögve megállt és kikapcsolták a motorokat, hallani lehetett, hogy az utasok egy emberként sóhajtanak föl a megkönnyebbüléstől. Furcsa volt Selinának, hogy nem várja senki. Rendes körülmények között egy sofőr várta ilyenkor, egyenruhás sofőr és jó meleg autó. Vagy Ágnes fogadta izgatottan, puha, meleg takarókkal. Rendes körülmények között

rendelkezésére állt valaki, aki elmegy a poggyászáért, és elintézi a hivatalos formaságokat. Ezúttal azonban egy lélek se várta. Itt volt Spanyolországban, Barcelonában egy márciusi napon reggel hatkor, és nem számíthatott senkire, csak saját magára.

Amikor az óra nagymutatója végre körbeért és hét órát mutatott, bement a bárba, és rendelt magának egy kávé. Pesetával fizetett, még szerencse, hogy előző nap a bankban az előzékeny alkalmazott rábeszélte, hogy előre váltson át pénzt. A kávé nem volt jó, de legalább meleg, és megnyugtatta. Miközben kortyolta, nézte magát a bár falát borító tükörben. Barna dzsörzéruhát viselt homokszínű kabáttal, a fején pedig selyemkendőt, amely most hátracsúszott a haján. Ez volt az, amit Mrs. Bruce úti öltözéknek nevezett. Mrs. Bruce-nak határozott elképzelései voltak az úti öltözékről. A dzsörzé kényelmes és nem gyűrődik, a kabát pedig ápol és eltakar. Ami a cipőt illeti, annak könnyűnek, de egyúttal strapabírónak kell lennie, hogy alkalmas legyen hosszú gyaloglásokra széles repülőtereken. És mindehhez jókora táskára szükségeltetik, amibe minden belefér. Selina gondolkodás nélkül követte Mrs. Bruce hasznos előírásait még az ilyen drámai helyzetekben is. Nem mintha olyan nagyon beváltak volna. Így is olyan volt, mint akit kihánytak, és úgy is érezte magát. Irtózott a repüléstől, és hiába öltözött úgy, mint egy tapasztalt utazó, attól még kezdő maradt, akinek szent meggyőződése, hogy úgylis le fog zuhanni vele a repülőgép, vagy legalábbis el fogja veszíteni az útlevelét.

San Antoniói repülőgép nagyon kicsi volt, és eléggé megbízhatatlannak látszott. Mintha játék repülő lett volna. Jaj, ne, gondolta magában Selina, amint a gép felé gyalogolt a szembe fúvó szélben, amely benzinpárapásmákat csapott az arcába, miközben bele-belelépett egy-egy pocsolyába, és felülről ázott be a cipője. Kevés utas volt, és azok is olyan búskomoran kászálódtak be a gépbe, mintha nem néznének ki belőle

sok jót. Miután bekapcsolták a biztonsági öveket, a légikísérők cukorkát osztottak szét, s Selina olyan lelkesen szopogatta a savanyú cukrot, mintha azon múlna, hogy fönn marad-e a levegőben a gép vagy leesik.

A gép nem esett le, de a légköri viszonyok továbbra is csapnivalóak voltak, és San Antonióból semmit sem láttak, amíg ereszkedni nem kezdtek. Az ablakon túl csak felhők úsztak, szürke maszatgomolyok, meg az eső zuhogott. Aztán váratlanul szántóföldek, utak, háztetők tűntek föl, egy szélmalom, egy kis fenyves, téglavörös föld, és minden ázott és csillogott az esőben. A repülőteret nemrégiben építették, a leszállópálya maga a buldózerekkel legyalult anyaföld volt, s jelenleg valóságos sártenger. Miután földet értek, két szerelő odatolt a gép mellé egy lépcsőt. Térdig sáros, sárga esőköpeny volt rajtuk. Ezúttal senki nem igyekezett kiszállni, s miután mégis kénytelenek voltak, mentükben kínos gonddal kerülgették a pocsolókat.

San Antoniónak fenyőillata volt. Csak úgy áradt a levegőben a nedves fenyőfák gyantás illata. Egyik pillanatról a másikra elállt az eső. Lecsillapodott a szél is, és egészen melegnek tűnt az idő. Hőfödte hegyeknek itt nyomuk sem volt, mindenütt csak a kéklő tenger. Selmának átfutott az agyán, hogy mégiscsak túlélte a repülést, és épségben megérkezett San Antonióba. Levette a kendőjét, és hagyta, hogy szabadon fújja a haját a szél. Az útlevel-ellenőrzésnél lassan haladt előre a sor. Tele volt a helyiség a La Guardia Civil csendőreivel, mintha arra számították volna, hogy bűnözők lepik el a szigetet. Revolvert viseltek a derekukon, és a komorságukból ítélve nem csupán dísznek. Az útleveleket vizsgáló tiszt lassan dolgozott. Egy kollégájával folytatott hosszú és bonyolult dialógust, s csak néha szakította meg, hogy lelkiismeretesen végiglapozzon - de az elejétől a végéig - egy-egy külföldi útlevelet. Selina a harmadik volt a sorban, és legalább tíz percig kellett várnia, míg

bepecsételték az útlevelébe, hogy **ENTRADA**, s végre visszakapta.

- És a bőröndöm? - kérdezte bizonytalanul, de a tiszt nem értette, vagy nem akarta megérteni, mindenesetre intett, hogy mehet a dolgára, Selina elrakta az útlevelét igen praktikus táskájába, és elindult, hogy megkeresse a poggyászkiadót. Ahhoz képest, hogy milyen kicsi a San Antoni6-i repül6tér, igen nagy volt a tolongás. A gép, amelyen érkezett, fél tízkor indult vissza Barcelonába, és meglehetősen népszerű járatnak bizonyult. Egész családok vártak a beszállásra, kisgyerekek bömböltek, miközben anyjuk teljes hanger6vel próbálta őket csendre bírni. A családf6k hordárokkal vitakoztak, sorba álltak jegyért meg beszállókártyáért. Szerelmesek búcsúzkodtak egymástól összeölelkezve, s mindenki beléjük botlott. A magas mennyezetű csarnokban fülsiketítő volt a zaj.

- Bocsánat - mondogatta Selina, miközben átfurakodott a tömegben. - Elnézést kérek... Bocsánat... - Néhány útitársa már ott állt az **ADUANA** feliratú tábla alatt, oda igyekezett ő is. - Elnézést - mondta, miközben átbukdácsolt egy tömött kosáron, és majdnem feldöntött egy sárga kötött kabátkás, kövér kisgyereket. - Jaj, bocsánat.

Megérkezett a poggyász, sorra feldobálták a bőrönd6ket a hevenyészett pultra, ki-ki jelentkezett a sajátjáért, a vámtest egyiket-másikat kinyitatta, átvizsgálta, aztán vihette a gazdája. Selina bőröndje sehogyan sem akart megérkezni. Kék bőrönd volt, rajta széles fehér sáv, könnyen felismerhető lett volna, ha megjön, de Selina, miután időtlen id6kig várta, ráébredt, hogy elfogytak a bőrönd6k, több nincs, a többi utasnak már rég hült helye, ott maradt egyedül.

A vámtest, aki mind ez id6ig eredményesen leveg6nek nézte, most végre csíp6re tette a kezét, összevonta koromfekete szemöldökét, és szúrós szemmel ránézett.

- Nincs meg a bőröndöm - mondta Selma tanácstalanul.

- *No hablo Inglese* - jelentette ki különösebb érdekl6dés nélkül a vámtest.

- A bőröndöm - magyarázta Selina. - Beszél angolul?
Egy másik tiszt is odament a pulthoz.

- Nem. Épp azt mondja. Nem beszél angolul - közölte.

- És maga tud angolul?

A vámos látványosan vállat vont, jelezve, hogy végszükség esetén talán, esetleg, előfordulhat, hogy hajlandó egy-két szót kibökní.

- A poggyászm - mondta Selina -, a bőröndöm... - Kétségbeesésében franciául is megismételte: - *Mon bagage.*

- Nincs itt?

- Nincs.

- Honnan érkezett? - kérdezte a vámos, erősen ropogtatva az r hangot.

- Barcelonából. Illetve Londonból.

- Ó - mondta a vámos, mintha valami rossz hírt hallott volna. Aztán odafordult a kollégájához, és élénk spanyol beszélgetésbe kezdtek, amely - amennyire Selina értette - akár magánbeszélgetés is lehetett. Minden jel arra mutatott, hogy az is. Végül az angolul beszélő vámos visszafordult hozzá, és kijelentette: - Majd én utánanézek.

A vámos eltűnt, Selina pedig várt és várt. Közben az első vámtestiszt piszkálni kezdte a fogát. Valahol szívettépően zokogott egy gyerek. És hogy még nagyobb legyen a zűrzavar, a megafonból zene harsant fel, méghozzá olyan zene, amit általában a bikaviadalokon játszanak. Tíz perc vagy még több is eltelt, mire visszaérkezett a készséges vámos az egyik légikísérő társaságában.

- Elveszett a bőröndje - mondta mosolyogva a légikísérő, mintha kellemes meglepetést közölné.

- *Elveszett?* - jajdult fel Selina elkeseredetten.

- Feltételezzük, hogy Madridban van.

- *Madridban?* De hát mit keresne a bőröndöm Madridban?

- Barcelonában sajnos rossz kocsira rakták... Legalábbis ez a feltételezés. Barcelonából éppen akkor indult egy gép

Madridba. Ebből gondoljuk, hogy esetleg Madridba került a bőrönd.

- De hát San Antoniába volt felcímkézve. Még Londonban írták rá, hogy San Antonio.

A „London” szóra a vámos újra elsóhajtotta magát.

- Ó! - Selina úgy érezte, meg tudná fojtani.

- Nagyon sajnálom - mondta a légikísérő. - Majd küldünk egy faxot Madridba, hogy irányítsák át a bőröndöt San Antoniába.

- És ez mennyi időbe telik?

- Én nem állítottam biztosra, hogy Madridban van - mondta a fiatalember, mint aki nem akarja felelőtlenül elkötelezni magát. - Meg kell tudnunk, hogy ott van-e.

- És mennyi időbe telik, amíg megtudják?

- Fogalmam sincs róla. Talán három-négy órába. Három-négy óra! Selina tombolni tudott volna dühében, illetve sírva fakadt volna, ha nem annyira dühös.

- Nem várhatok itt három-négy órát - mondta végül.

- Talán jöjjön vissza később. Holnap lenne a legjobb. Addigra talán át is küldenék Madridból, ha ott van.

- Nem telefonálhatnék inkább?

Ezt úgy fogadták, mintha jó viccet hallottak volna.

- Señorita - mondta derűsen mosolyogva a fiatalember -, itt nemigen van telefon.

- Szóval holnap vissza kell jönnöm ide, hogy megtudjam, itt van-e már a bőröndöm?

- Ugy van. Vagy akár holnapután - mondta a légikísérő annak az embernek a magabiztosságával, aki soha nem fogy ki az ötletekből.

- De hát mindenem abban a bőröndben van - jajdult fel Selina.

- Nagyon sajnálom - mondta a légikísérő, és csak állt és mosolygott rá.

Selina hirtelen úgy érezte, mintha fuldokolna. Egyik férfi arcáról a másikéra nézett, és lassan ráébredt, hogy senki nem fog segíteni rajta. Senki nem tud segíteni rajta. Egyedül van, magának kell boldogulnia. Összeszedte magát, és épp csak egy kicsit remegett a hangja, amikor megkérdezte:

- Találok itt valahol taxit?
- Hát persze. Odakint. Rengeteg taxi áll odakint. Bizony. Négy taxi is állt a repülőtér épülete előtt. Selinára kezdett rámelegedni a praktikus, homokszínű kabát, ahogy megindult a kocsik felé. A taxisok, amikor észrevették, túlkölni kezdtek és kiabálni, hogy „Senorita”, aztán odarohantak, és mind ajánlgatni kezdte a kocsiját.
- Beszél valamelyikük angolul? - kérdezte Selina hangosan.
- *Sí. Sí. Sí*- mondták mind, kórusban.
- Cala Fuertébe akarok menni.
- Cala Fuerte, *sí*.
- Tudják, hol van Cala Fuerte?
- *Sí. Sí* - vágta rá mindannyian.
- Jaj, hát egyikük sem tud angolul?
- Dehogynem. Én tudok - mondta egy hang.

A negyedik taxis volt az. Miközben a többiek körülöngicsélték Selinát, ő türelmesen várt, és komótosan szívta a szivarját. Most eldobta a messzire búzló szivarvéget, eltaposta, és megindult feléje. A megjelenése cseppet sem volt bizalomgerjesztő. Tagbaszakadt, hatalmas férfi volt, magas és kövér. Nyitott nyakú kék ingéből sötét, szőrös mellkas bukkant elő, a derekán irdatlan széles, rafináltan fonott bőrvet viselt, a fején pedig hetykén hátralökve olyan szalmakalapot, amelyet a turisták szoktak hazavinni a spanyolországi nyaralásból. Ebben a borongós, kora délelőtti időben is napszemüveget hordott, keskeny, fekete, szívtipró bajuszából meg végképp nem nézett ki semmi jó. Olyan gyanús alaknak látszott, hogy Selina egészen visszarettent tőle.

- Beszélek angolul - mondta az óriás, erős amerikai akcentussal. - Egy spanyolországi amerikai támaszponton dolgoztam - magyarázta. - Tudok angolul.

- Ó, hát én... - kezdte Selina bizonytalanul. Bármelyik taxis jobb lett volna, mint ez a díszpéldány, akár tud angolul, akár nem.

Az óriás azonban tudomást sem vett a habozásáról.

- Hova akar menni? - érdeklődött.

- ... Cala Fuertébe. De azt hiszem...

- Majd én elviszem. Hatszáz peseta lesz.

- Hát nem is tudom... - mondta bizonytalanul Selina, és reménykedve odafordult a többi taxis felé, de azok már szemlátomást feladták a játszmát. Egyikük vissza is ment a kocsijához, és a szélvédőt törölgette egy ócska ronggyal.

Selina visszafordult a szalmakalapos óriáshoz, aki foghíjas mosollyal, csúfondárosan nézett le rá.

- Hát jó. Hatszáz peseta. Rendben van.

- Hol a poggyásza?

- Nincs meg. Barcelonában valahogy elkeverték.

- Az baj.

- Hát igen. Rossz repülőgépre rakták. Majd utána néznek, és holnap vagy holnapután megkapom. De most el kell mennem Cala Fuertébe, és...

Selina a mondat közepén elhallgatott, mert a taxis tekintetében furcsa kifejezés jelent meg. Az óriás a táskáját nézte. Selina követte a pillantását, és látta, hogy valami különös dolog történt a táskájával. A két füle közül a belső szilárdan ott lógott a karján, de a külső nem volt sehol, s a táska kifelé billenve úgy tátogott, mint egy nyitott száj. A külső fülét egyszerűen levágták. És persze nem volt benne a pénztárcája.

A taxisoftört Toninak hívták. Toni szabályszerűen bemutatkozott neki, majd a következőkben tolmácsként működött közre a hosszú és kimerítő beszélgetésben a csendőrökkel.

- *Úgy van, a Señoritát kirabolták. Itt, a repülőtéren, ma reggel. Egy tolvaj borotvával elvágta a táskája fülét. Mindenét ellopták. Mindenét, amije csak volt.*

- *Az útlevelét is?*

- *Nem, az útlevele megvan. De a pénzét mind ellopták, a pesetáját, az angol fontjait, az utazási csekkjeit és a londoni repülőjegyet.*

A csendőr figyelmesen megvizsgálta Selina táskáját.

- *És a kisasszony semmit nem vett észre?*

- *Semmit, de semmit. Hogy vehetett volna észre bármit is a nagy lökdösődésben?*

- *Úgy néz ki, mintha borotvát használtak volna.*

- *Igen, igen. Borotvát használt a tolvaj.*

- *És hogy hívják a Señoritát?*

- *Miss Selina Bruce, brit állampolgár, Londonból.*

- *És mi a Señorita ideiglenes tartózkodási helye San Antóniában?*

Selina habozott, aztán belátta, hogy az események már olyan pontra jutottak, hogy nincs mit haboznia.

- *A Casa Barco, Cala Fuertében.*

- *És milyen színű volt a pénztárcája? Mennyi pénz volt benne pontosan? Az utazási csekkjei alá voltak írva?*

Selina elcsigázottan válaszolt a kérdésekre. Az óra mutatói közben lassan másztak körbe. Tíz óra lett. Aztán fél tizenegy. Aztán fél tizenegy is elmúlt. Ami történt, az a legrosszabb várakozásait is felülmúlta. És akkor még el kell mennie Cala Fuertébe.

Nagy sokára véget ért a kihallgatás. A csendőr végzett a papírmunkával, és fölállt. Selina megköszönte a fáradságát, és kezet nyújtott neki. A csendőr meghökkenően kezet szorított vele, de a világért el nem mosolyodott volna.

Selina meg a taxisofőr átmentek az időközben elnéptelenedett repülőtéri csarnokon, kiléptek a táblaüveg ajtón, s odakint megálltak egymással szemben. Nagyon meleg volt, Selina a karján tartotta a kabátját, s nézte Tonit, tőle várva a kezdeményezést.

A taxis levette a napszemüvegét.

- El kell jutnom Cala Fuertébe - mondta végül Selina.

- De nincs pénze, Señorita.

- Ki lesz fizetve, ne féljen. Megígérem magának. Ha odaérünk, az... az apám majd kifizeti.

Toni nagyot nézett.

- Az apja? - kérdezte. - Hát itt van az apja? Miért nem mondta mindjárt?

- Mit számított volna az? Úgysem tudunk érintkezésbe lépni vele. Vagy igen?

- Az apja ott lakik? Cala Fuertében?

- Igen. Egy Casa Barco nevű házban. Biztos vagyok benne, hogy ott találjuk, és kifizeti a viteldíjat. - Toni gyanakodva nézte: hitte is, amit mond, meg nem is. - Különben sem maradhatok itt. Még vissza se mehetek Londonba, hisz nincs meg a repülőjegyem.

Toni egy darabig csak nézett maga elé, aztán úgy döntött, hogy rágyújt. Megtartotta magának, amit gondolt, nem nyilatkozott.

- Megígérte, hogy elvisz - erősködött Selina. - Gondom lesz rá, hogy megkapja a pénzét. Ígérem.

A cigaretta már égett. Toni nagy füstfelhőt fújt maga elé, aztán fekete szemét újra megjáratta Selina arcán. A lány izgatott és falfehér, gondolta, de az kétségtelen, hogy jó módú. A megcsontított táská krokodilbőr, a cipője úgyszintén. Nyilván nem volt két fillér a selyemsálja meg a jó minőségű gyapjúszövet kabátja, ruhája sem. Ahogy mozog, néha elővillan a ruhája nyakánál egy vékony aranylánc, és a karórája is arany. Az biztos, hogy nincs pénzsűkében. Ha a pénztárcáját ellopták is, maradhatott még pénze elég a bankban. Aztán meg még csak március van, nincs olyan sok turista, hogy lemondhatna egy ilyen kiadós fuvarról. Különben is, ez a lány, ez a fiatal angol Señorita nem is úgy néz ki, mint aki képes lenne átverni az embert.

És ez eldöntötte a dolgot.

- Jól van - mondta végül. - Gyerünk!

4. fejezet

Toni egészen elérzékenyedett a saját nagylelkűségétől, és ez beszédessé tette.

- San Antonio - mesélte - öt évvel ezelőtt még nagyon szegényes sziget volt. Laza volt a kapcsolatunk Spanyolországgal, csak hetente kétszer közlekedett egy kis hajó ide-oda, és kész. De mióta megépült a repülőtér, egyre több a látogató, különösen nyáron, és a dolgok kezdenek rendbe jönni.

Selina arra gondolt, nem ártana, ha az utak is rendbe jönnének. Az, amelyiken haladtak, csupa kátyú volt, szinte nem is rendelkezett burkolattal, és Toni rozoga Oldsmobile-ja úgy hánykolódott rajta, mint hajó a viharos tengeren. Alacsony kőfalakkal elkerített kis gazdaságok között kanyargott az út. A föld kövesnek, terméketlennek látszott, a terméskőből rakott házakat halvány homokszínűre fakította a tűző napsütés. A földeken dolgozó asszonyok fekete fejkendőt és bokáig érő fekete ruhát viseltek. A férfiak szántottak vagy öszvérek vontatta szekéren zötykölődtek. Itt-ott kecskenyájakat lehetett látni, vedlett csirkéket, és vagy mérföldenként egy-egy türelmesen körbe-körbejáró, szemellenzős lovat, amint vizet húz a kútból a nagy locsolókerékbe, amelyből folyamatosan ömlik a víz az öntözőcsatornába.

- Miért van erre szükség? - kérdezte Selina a lovat nézve -, hisz mekkora eső volt az éjszaka!

- Hónapok óta először esett - felelte Toni. - Tudja, itt a szigeten nagyon kevés a víz, folyóink nincsenek, csak források vannak. Aztán már nagyon melegen süt a nap, és hamar kiszárad a föld.

- Az éjszaka a Pireneusok fölött is nagy viharon repültünk keresztül - jegyezte meg Selina.

- Már napok óta rossz idő van mindenfelé a Földközi-tengeren.

- És márciusban mindig ilyen az idő?

- Nem. Nagyon meleg tud lenni márciusban, ha akar - mondta Toni, és szavainak bizonyítékául a felhők közül hirtelen előbújt a nap, és halvány aranyszínűre festette a tájat. - Az ott előttünk San Antonio városa - közölte Toni, amikor egy domb tetején előbukkant a hófehér házak fölött magasodó, soktornyú katedrális. - A temploma nagyon régi, valóságos erődítmény. Onnan védték a szigetet, hol a föníciaiak, hol a tengeri kalózok, hol meg a mókrok támadásai ellen. Tudja, San Antonio évszázadokon át mór uralom alatt állt.

- Nem megyünk át a városon? - kérdezte Selina.

- Nem - mondta Toni -, Cala Fuerte nem arra van. - Aztán kis szünet után megkérdezte: - Még soha nem járt a szigeten? Hogy lehet az, ha egyszer itt lakik az apja?

- Nem - mondta Selina, miközben egy szélmalom lassan forgó vitorláit figyelte. - Most vagyok itt először.

- Tetszeni fog magának Cala Fuerte. Kicsi hely, de nagyon szép. Különösen a vitorlázók kedvelik.

- Apám is vitorlázik - jegyezte meg Selina vaktában, de valahogy megfogta a dolog: mintha nyomban valósággá válna a gondolat, mihelyt az ember hangosan kimondja. *Apám Cala Fuertében lakik. Egy Casa Barco nevű házban. Vitorlázik.*

A felhők oszladozni kezdtek, s miközben a nap egyre gyakrabban bukkant elő közülük, kigomolyogtak a tenger fölé, és megállapodtak a látóhatár szélén. Az egész szigetet elárasztotta a meleg napfény. Selina feltúrta a ruhája ujját, és letekerte az ablakot, hogy beáradhasson rajta az illatos levegő. Kis falvakon és aranyszín kőből épült, álmos városkákon haladtak keresztül. Az ablakokon a zsalu mindenütt zárva volt, a házak nyitott ajtaját szalagfüggöny takarta, s kint a járdán egyenes hátú székeken öregasszonyok üldögéltek, fecsegték, az

unokáikat figyelték, de közben a kezük nem tétlenkedett, horgoláson vagy hímzésen dolgoztak.

Beértek Curamayorba, ahol krémszínű házak szegélyezték a szűk utcákat, s Toni a keze fejével megtörölgette a száját, és kijelentette, hogy megszomjazott.

Selina nem tudta, mit mondjon erre, úgyhogy inkább hallgatott.

- Meginnék egy pohár sört - folytatta Toni.

- Én szívesen meghívnám egy pohár sörre - mondta Selina -, de tudja, hogy nincs pénzem.

- Bizza csak rám - mondta Toni. A szűk utcák kockaköves térbe torkolltak, amelyen magas templom állt, dús lombú fák, s a teret üzletek, kávéházak szegélyezték. Toni lassan körbehajtott, míg végre talált egy megfelelő kávéházat.

- No, itt megállunk - közölte.

- Én majd idekint megvárom - mondta Selina.

- Nem, magának is kell innia valamit. A hosszú út alatt kimelegszik az ember, és kiszárad a torka. Meghívom egy italra. - És Selina tiltakozására hozzátette: - Legfeljebb majd az apja azt is kifizeti.

Selina leült a kávéház napos teraszára egy kovácsoltvas asztalka mellé. Mögötte, odabent a bárpultnál, Toni szóba elegyedett a tulajdonossal. Egy csapat iskolás gyerek közeledett a téren keresztül. Aranyosak voltak a kis kék iskolakötényükben, makulátlan fehér térdharisnyában. Gyönyörű gyerekek voltak, különösen a kislányok: fekete hajuk takaros fonatban, a fülükben aranykarika, tökéletes formájú karjuk, lábuk óarany színű, és amikor nevettek, megvillantak szabályos, hófehér fogaik.

Látták, hogy Selina figyeli őket, és összesúgtak-búgtak. Aztán a két legbátrabb kislány megállt előtte, és ráfüggesztette huncut, fekete szemét. Selina szeretett volna összebarátkozni velük, s hirtelen elhatározással belenyúlt a táskájába, s elővett belőle egy kis töltőceruzát, amely kék-piros bojtban végződő zsinóron függött. A

bojtnál fogva meglengette, és odakínálta nekik. A két kislány először elfogódottan behúzta a nyakát, aztán a kisebbik óvatosan, mintha attól félne, hogy harap, elvette tőle a ceruzát, a nagyobbik pedig aranygyűrűs dundi kis kezével megsimogatta Selina karját.

Ekkor lépett ki Toni a szalagfüggönyön keresztül a bárból, a kezében egy pohár sörrel, és narancslével Selina számára. A gyerekek erre összerezzentek, szétrebbentek, mint a galambok, és elszaladtak az ajándékba kapott ceruzával. Selina gyönyörködve nézett utánuk, Toni pedig megjegyezte:

- Ugye, milyen helyes kis kölykök? - s a hangjában annyi szeretet és büszkeség volt, mintha legalábbis a saját gyerekeiről volna szó.

Aztán folytatták az utazást. A táj időközben teljesen megváltozott, az út egy hegyvonulat lábánál haladt, míg a másik irányban enyhe lejtők húzódtak a ködpárában láthatatlan tenger felé. Már majdnem három órája úton voltak, amikor Selina egy magas hegy tetején észrevett egy nagy keresztet.

- Mi az ott?

- San Estaban keresztje.

- Egy kereszt, csak úgy magában, a hegy tetején?

- Dehogy - felelte Toni. - Egy nagy kolostor is van ott a hegyen. Szigorúan visszavonult életet élő szerzetesek laknak benne.

A San Estaban névre hallgató városka ott terült el a hegy lábánál, a kolostor alatt. A közepén egy útkereszteződésnél tábla mutatta az irányt Cala Fuerte felé. Végre-valahára, gondolta Selina, Toni pedig ráfordult a jelzett útra, amely olajligetek, illatos eukaliptuszfák és kaktuszok között vitt lefelé. Előttük a tengerpartot fenyvesek borították, de ahogy közeledtek, elszórtan álló fehér házak és színpompás, virágzuhatagos kertek bukkantak elő.

- Ez már Cala Fuerte? - kérdezte Selina.

- *Sí.*

- Ez egészen más, mint az eddigi falvak.
- Hát persze - mondta Toni. - Cala Fuerte üdülőhely. Ide nyaralni járnak az emberek. Madridból meg Barcelonából is jönnek a nagy nyári melegben. Sok városinak van itt villája.

Összeboruló fenyőfák árnyékolták az utat, s a nyitott ablakon csak úgy áradt be a gyantás fenyőillat. Elhaladtak egy gazdaság mellett, ahol tyúkok kotkodáltak, aztán maguk mögött hagytak néhány házat, egy borkimérést, majd az út kiért egy térségre, amelynek a közepén hatalmas fenyőfa magasodott. A térség egyik oldalán vegyesboltot pillantottak meg, az ajtaja előtt kosarakban zöldségfélék, a kirakatában pedig spárgatalpú cipők, szalmakalapok, film és képeslapok. A másik oldalon vakító fehérre meszelt, mór stílusú, tornácos épület állt, előtte kikövezett teraszon asztalok, székek, a bejárat fölött pedig ez a felirat: „Hotel Cala Fuerte”.

Toni a hatalmas fenyő árnyékában állította le a kocsit. Nagy csönd fogadta őket, s mögöttük lassan elült a por.

- Megérkeztünk - közölte Toni. - Ez Cala Fuerte.

Kiszálltak a kocsiból, s hirtelen megcsapta őket a tenger felől érkező könnyű szél kellemes hűvöse. A vegyesboltból éppen kijött egy asszony, s krumplit szedett egy nagy kosárból egy papírzacskóba. Távolabb néhány gyerek egy kutyával játszott. A szálloda teraszán néhány vendég ült - házilag kötött kardigánban: nyilván angolok - és képeslapokat írt. Felpillantottak, megnézték maguknak Selinát, s amikor honfitársukra ismertek benne, gyorsan elfordították a tekintetüket. Toni vezetésével bementek a szállodába. Az ajtóban libegő szalagfüggöny mögött patyolattiszta, kellemes, hűvös bárhelyiség volt, a kőpadlón rongyszőnyegek, s rusztikus falépcső vezetett föl az emeletre. A lépcső alatt lengőajtón át lehetett bejutni a szálloda hátsó helyiségeibe. Fekete hajú lány söprögetett a helyiségben, s mosolyogva fölnézett, amikor beléptek: *-Buenos días.*

- *Donde está elpropietario?* - kérdezte Toni.

- *Momento* - mondta a lány, a falhoz támasztotta a söprűt, és puha léptekkel kiment a lengőajtón. Toni odament a bárpulthoz. és felült az egyik magas bárszékre. Kisvártatva nyílt a lengőajtó, és bejött rajta egy apró termetű, szakállas fiatalember, akinek olyan szemei voltak, mint egy barátságos békának. Fehér inget viselt, magasra szabott fekete nadrágot és spárgatalpú vászoncipőt.

- *Buenos días* - mondta, és Tonira pillantott, majd Selinára, aztán megint Tonira.

- Beszél angolul? - kérdezte gyorsan Selina.

- *Sí, Señorita.*

- Elnézést a zavarásért, de felvilágosítást szeretnék kérni. Egy bizonyos Mr. George Dyerrel kapcsolatban.

- Tessék parancsolni.

- Ismeri őt?

A szakállas férfi elmosolyodott és széttárta a kezét.

- Hát persze. George-ot keresi, Señorita? És George tudja, hogy keresi?

- Nem - mondta Selina. - Miért, tudnia kéne?

- Hát biztosan értesítette előre, nem?

- Nem én - mondta Selina, s igyekezett tréfás színben feltüntetni a helyzetet -, meglepetést akarok szerezni neki. Ez szemlátomást felkeltette a szállodatulajdonos érdeklődését.

- Honnan érkezett a Señorita?

- Londonból. Illetve most legutóbb a San Antoniό-i repülőtérrel. Taxin jöttem - mondta Selina, és Toni felé intett, aki kelletlen arckifejezéssel hallgatta a beszélgetést, mintha nem tetszene neki, hogy kikerült a kezéből az események irányítása.

- Tegnap óta nem láttam George-ot - mondta a tulajdonos. - Éppen akkor indult San Antoniόba.

- Mi meg éppen onnan jövünk.

- Lehetséges, hogy közben már hazajött, de nem vagyok benne biztos. Nem láttam megérkezni. - Elvigyrodott. -

Tudja, soha nem lehetünk benne biztosak, hogy a kocsija kibírja ezt a hosszú utat.

Toni megköszöri a torkát, és előrehajolt.

- És hol keressük Mr. Dyert? - érdeklődött.

A szakállas férfi vállat vont.

- Ha Cala Fuertében van, akkor otthon keressék, a Casa Barcóban.

- És merre van ez a Casa Barco? - A szakállas összevonta a szemöldökét, s Toni gyorsan hozzátette: - Muszáj megtalálnunk Señor Dyert, különben nem kapom meg a viteldíjat. A Senioritának ugyanis nincs pénze...

Selina nagyot nyelt.

- Igen... Sajnos, ez így van. Nem tudná elmagyarázni, hogy jutunk el a Casa Barcóhoz?

- Az kissé bajos. Soha nem találnának oda. De tudok valakit, aki majd odavezeti magukat.

- Ez nagyon kedves magától, köszönöm szépen, Mr.... Ne haragudjon, nem is tudom a nevét.

- Rudolfo. És csak semmi Mr. Egyszerűen Rudolfo, és kész. Ha várnak egy percig, utána nézek, hogy mit lehet tenni.

Ezzel félretolta a bejárati ajtó szalagfüggönyét, kiment, átvágott a térségen, és belépett a szemközti vegyesboltba. Toni magába roskadtan ült a kényelmetlen bárshéken, jobbról is, balról is lelógva róla, és a hangulata érezhetően egyre sötétebb lett. Selina is kezdett ideges lenni.

- Bosszantó, hogy várnunk kell - mondta, hogy Toni kedvében járjon -, mikor már úgyis annyira le vagyok kötelezve magának.

- Nem is biztos, hogy Señor Dyert ott találjuk a Casa Barcóban - mondta Toni. - Nem látták, hogy visszatért volna San Antonióból.

- Hát ha nincs otthon, akkor legfeljebb várunk még egy kicsit...

Ezt nem kellett volna mondanom.

- Én nem várhatok - csattant fel Toni. - Én dolgozó ember vagyok. Számomra az idő pénz.

- Ez igaz - mondta Selina. - Én nagyon megértem.

Toni mordult egyet, mintegy jelezve, hogy az kizárt dolog, s félig hátat fordított neki, akár egy duzzogó, túlkoros iskolás gyerek.

Selina valósággal fellélegzett, amikor Rudolfo visszaérkezett. Elintézte, hogy a vegyesbolt tulajdonosnőjének a fia elvezesse őket a Casa Barcóhoz. A gyerek éppen készült házhoz szállítani Señor Dyernek egy nagy megrendelést. Ő majd előremegy biciklin, és ha kedvük van, mehetnek utána.

- Ó, hát az nagyszerű lesz - mondta Selina, aztán kissé eltúlzott lelkesedéssel odafordult Tonihoz: - Végre megkapja majd a viteldíjat, és már mehet is vissza San Antoniába.

Toni egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki erről meg van győződve, mindenestre lekászálódott a bárszékről, és elindult Selina nyomában. Odakint, a taxi mellett egy nyakigláb fiú várta őket. Két hatalmas kosár volt a biciklije kormányára akasztva, tele különféle méretű és formájú, zilált csomagokkal: hosszú kenyerek ágaskodtak elő belőlük, egy borospalack nyaka, egy köteg hagyma.

- Ez Tomeu, Maria fia - mondta Rudolfo. - Majd ő mutat-ja az utat.

Tomeu úgy igyekezett előttük a partvonal kanyargását követő hepehupás, fehér földúton, mint egy kis pilótahal. Türkizzöld vizű kis öblök mentén haladtak el, s lent a parton gyönyörű fehér villácskákat pillantottak meg, apró kertekben valóságos virágerdőt, napozóteraszokat, ugródeszkákat.

- Én is szívesen ellaknék itt - jegyezte meg Selina, de Toni egyre zordabb lett, és nem válaszolt. Az út időközben teljesen kiment a formájából, már csak két kerékvágás volt idegenek kertjeinek sziklakerti növényekkel benőtt kőfalai között. Felkapaszkodott egy enyhe dombra, aztán leereszkedett egy nagyobb öbölhöz, amelynek kis kikötőjében halászhajók horgonyoztak, és kint a mély vízben egypár jókora jacht. A tengerre néző

házak háta mögött kanyargott az ösvény. Tomeu, aki előttük járt, megvárta, amíg a kocsí felbukkan a dombtetőn, aztán leszállt a biciklijéről, odatámasztotta az egyik ház hátsó falának, és levette a kormányról a két kosarat.

- Az lesz ott a Casa Barco - mondta Selina.

Egyáltalán nem látszott nagy háznak. Mészelt hátsó fala teljesen sima volt, csak egy keskeny ablak meg egy zsalugáteres ajtó nyílt rajta, s egy nagy feketefenyő vetett árnyékot rá. Az út itt kétfelé ágazott, és újabb házak háta mögött jobbra, balra lekanyarodott az öböl mentén. Valami kellemes esetlegesség áradt az egész környezetből. Itt-ott száradó ruhadarabok lengtek a szélben a szárítóköteleken, máshol hálók voltak kiterítve száradni, és sovány macskák mosakodtak a napon.

A taxi dőcögve és bukdácsolva tette meg az utolsó néhány métert, s közben Toni egyre mondta a magáét, hogy itt nem fog tudni megfordulni, hogy nem ilyen utakra való a kocsija, és ha csak egy karcolás is lesz a dukkján, akkor külön megfizeteti a kárát.

De Selina oda se figyelt rá. Tomeu ugyanis közben kinyitotta a zöld zsalugáteres ajtót, és a két nehéz kosarat cipelve bement a házba. Aztán nagy döccenéssel megállt a kocsí, és Selina izgatottan kiszállt.

- Én előremegyek és megfordulok valahol - mondta Toni - , aztán visszajövök a pénzemért.

- Helyes - mondta Selina szórakozottan, és a ház nyitott ajtaját nézte. - Menjen csak.

Toni olyan hirtelen indított, hogy Selinának hátra kellett ugrania, nehogy a kocsí átmenjen a lábujjain. Aztán amikor a kocsí elporzott, átvágott az ösvényen, és a fenyőfa árnyékában óvatosan belépett a Casa Barco nyitott ajtaján.

Arra számított, hogy egy kis házba lép be, ehelyett egyetlen tágas, magas mennyezetű helyiségben találta

magát. A spaletták mind be voltak csukva, sötét volt odabent, és kellemesen hűvös. Konyha nem volt a házban, csak egy tálalópulttal elkerített főzőfülke, s éppen ott térdelt benne Tomeu, és az élelmiszereket pakolta be a hűtőszekrénybe.

Felpillantott, és elmosolyodott, amikor Selina áthajolt a tálalópulton.

- Hát Senor Dyer? - kérdezte Selina.

Tomeu megrázta a fejét.

- *No aquí*- közölte.

No aquí. Nincs itt. Selinának összeszorult a szíve. Tehát még nem jött vissza San Antonióból. Akkor most ki kell találnia valamit, amivel megnyugtatja Tónit, és ráveszi, hogy legyen még egy kis türelemmel. De mit? Hiszen mind a ketten tudják, hogy teljesen bizonytalan, mikor ér vissza.

Tomeu mondott valami, de Selina nem értette. A fiú előjött a főzőfülkéből, s hogy megmutassa, mire gondol, odament a távolabbi falhoz, és nekiállt kitárni a spalettákat. Hirtelen éles világosság és napfény árasztotta el a házat, és a tárgyak egyszeriben szint kaptak. A kikötőre néző déli fal szinte csupa ablak volt, s egy zsalugáteres szárnyas ajtó nyílt belőle a nádszövet napellenzővel árnyékolt homlokzati teraszra. Alacsony kőfal szegélyezte a teraszt, rajta ütött-kopott edényekben és ládáknak muskátli, a falon túl pedig ott kékllett a borzongó tenger.

A ház beosztása újdonság volt Selina számára. Az egy légtérű épületben nem voltak válaszfalak, de a főzőfülkét úgy alakították ki, hogy a teteje egy kis galériát képezzen, amelyre nyitott lépcső vezetett föl, akár egy hajólétra. A lépcső alatt egy másik ajtón parányi fürdőszobába lehetett jutni. Mosdó, vécé és meglehetősen kezdetleges zuhanyozó volt benne, tükör, polc a tisztálkodószereknek, szennyeskosár, s egy magasan fekvő ablak biztosította a világítást meg a szellőzést.

A központi helyiség elragadó hangulatú, tágas nappali volt, a falai fehérre meszelve, kőpadlóján élénk színű szőnyegek. Az egyik sarokban széles kandalló kapott helyet, amelyben a félig elégett, illatos uszadék fának csak egy kis alágyújtás kellett volna, hogy újra lángra lobbanjon. A kandallópárkány éppen kényelmes ülőmagasságban volt, s folytatódott is végig a fal mentén, egyfajta padot képezve, amely tele volt rakva a legkülönbözőbb tárgyakkal: párnák és plédek, könyvkupacok, lámpa, foszlásnak indult kötéldarab, rengeteg papír, folyóirat, és egy láda, tele üres üvegekkel. A kandalló előtt, háttal a terasznak és a tengernek, sokat tapasztalt, hatalmas kanapé állt, amelyen akár hatan is kényelmesen elfértek volna. Megfakult denimvászonnal volt behúzva, s rá volt dobva egy piros-fehér csíkos pokróc. A szoba másik felében, a beeső fényre merőlegesen olcsó íróasztal állt, rajta további papírhalmok, írógép, egy nyitott dobozban szemlátomást felbontatlan levelek, meg egy távcső. Az írógépbe be volt fűzve egy lap, és Selina nem állta meg, beleolvastott.

„George Dyer új regénye - olvasta - jelenleg a *Majd ha fagy* munkacímét viseli, de egyelőre további értesítésig szünetel.”

A szöveg után háromsornyi kérdőjel következett.

Selina elhúzta a száját. Hát ennyit Mr. Rutland reményeiről.

A főzőfülke meg a hátsó ajtó között igazi kút volt, kovácsoltvas kapu tartotta a csigát, amellyel felhúzzák a vödört. A kútkáva fölött polc volt a falon, rajta félig telt borospalack meg egy cserép kaktusz. Selina belenézett a kútba, s látta a mélyben csillogó vizet. Olyan jó illata volt, hogy kedve kerekedett inni belőle, de a nagyanyjától mindig azt hallotta, hogy külföldön csak felforralt vizet szabad inni, és ha valamikor, hát most nem akart összeszedni semmiféle nyavalyát.

Otthagyta a kutat, a helyiség közepére ment, és felnézett a galériára. Fúrta az oldalát a kíváncsiság, mindent látni

akart. Végül is nem tudott ellenállni a kísértésnek, és fölment a lépcsőn. Lejtős mennyezetű, elragadó hálószobában találta magát: hatalmas, faragott dupla ág állt pontosan az oromfal közepén. El sem tudta képzelni, vajon hogy tudták felvinni oda. Több bútornak már nem is igen akadt hely, csak két hajókoffert építettek be a lejtős mennyezet aljába az egyik oldalon, és függőnyel elkerítettek egy szemlátomást zsúfolt gardróbot. Felfordított narancsosláda szolgált éjjeliszekrényként: tele volt könyvvel, a tetején pedig olvasólámpa állt, egy elemes rádió és egy tengerészeti kronométer.

- Señorita - szólította a teraszról Tomeu, s Selina lement a lépcsőn, és kiment hozzá a teraszra. Tomeu a mellvéd tetején ült, egy hatalmas, fehér perzsa macska társaságában. A fiú rámosolygott Selmára, és átnyalábolta a macskát, mintha oda akarná adni neki.

- Señor Dyer - mondta a macskára mutatva, amely keservesen nyávogott, és némi küzdelem után könnyedén kiugrott a kezéből, elvonult a terasz egyik napos sarkába, ahol nagy méltósággal letelepedett, és a farkát az elülső lábak elé tekerintette.

- Mekkora macska - mondta Selina, s látva, hogy Tomeu értetlenül ráncolja a homlokát, azt mondta: - Nagy. - Majd a két karjával tigris nagyságú macskát imitált, és megismételte: - Nagy.

Tomeu elnevette magát.

- *Sí. Muy grande.*

- Señor Dyeré a macska? - érdeklődött Selina.

- *Sí. Señor Dyer.*

Selina odament Tomeu mellé, és kihajolt a mellvéd fölött. Háromszögletű, sziklás kert volt alattuk egy-két olajfával, és Selina rájött, hogy mint minden meredek lejtőn épült háznak, a Casa Barcónak is több szintje van, és a terasz tulajdonképpen egy csónakháznak a teteje, amelyből csúszda vezet le a vízhez. A teraszról keskeny lépcső vitt le a csónakház szintjére, és közvetlenül alattuk két ember halat pucolt a parton. Guggolva dolgoztak,

szabatos mozdulatokkal, csak úgy villogott a késpenge a kezükben. A tengerben öblítették le a halat, felkavarva a csöndes, zöld vizet. Tomeu felkapott egy kis követ, és megdobta őket, mire a két férfi felnézett, hogy ki volt az, és amikor meglátták Tomeut, elmosolyodtak.

- *Hombre*-kiáltották-, Tomeu!

A srác valami disznóságot kiálthatott oda nekik, mert a két férfi nagyot nevetett, aztán folytatták a halpucolást. Selina tenyere alatt melegnek érződött a kőfal, s egy kis mészmázolódott róla a ruhája elejére, mint amikor az iskolában összekrétázza magát az ember. Megfordult, a tengernek háttal leült a mellvéd tetejére, és meglátta a ház mellett a szárítókötelet, rajta a csonttá száradt ruhákkal. Fakókék munkásing, fürdőnadrág, ronggyá hordott tornacipő a madzagjánál fogva felakasztva, fehér vászonnadrág, mind a két térdén foltozva. A teraszon volt néhány kerti bútor, de nem az a fajta, amit a *House & Garden* illusztrációin látni. Ócska fonott karosszék, ütöttkopott fehér asztal és egy életveszélyes, összecukható napozószék, amely azonnal összeroskad, mihelyt beleül az ember. Selina nagyon bánta, hogy nem tud spanyolul. Szívesen szóba elegyedett volna a barátságos Tomeuval. Kikérdezhetette volna Señor Dyerről. Hogy milyen ember? Melyik vitorlás az övé? Mit gondol, mikor ér vissza San Antonióból? De még mielőtt kísérletet tehetett volna bárminemű kommunikációra, mint a végitélet harsonája, felhangzott Toni visszatérő taxijának a hangja. A kocs megállt a ház mögött, s Toni pillanatok alatt bent volt a házban, és rosszkedvűbbnek látszott, mint valaha. Selina azzal vigasztalta magát, hogy akármilyen mérges is, a fejét csak nem harapja le.

- Señor Dyer még nem ért haza - jelentette ki határozottan.

Toni fagyos hallgatással fogadta a tájékoztatást. Aztán elővett egy fogpiszkálót, és alapos munkához látott az egyik problémás rágófogán. Amikor ezzel végzett,

beletörölte a fogpiszkálót a nadrágja ülepébe, visszatette a zsebébe, és így szólt:

- Akkor most mi a francot csinálunk?

- Én itt megvárom az apámat - mondta Selina. - Hamarosan itt lesz. Rudolfo is megmondta, hogy hamarosan itt kell lennie. Maga pedig vagy szintén megvárja itt, vagy megadja nekem a nevét és a címét, és visszamegy San Antoniába. Bárhogy dönt, gondom lesz rá, hogy megkapja a pénzét.

Selina tudtán kívül a nagyanyja hangján beszélt, és a dolog - legnagyobb meglepetésére - bevált. Toni beletörődött a sorsába. Egy-két másodpercig még szívta a fogait, aztán kinyilatkoztatta:

- Én is megvárom. De nem itt, hanem a szállodában.

A szállodában legalább megihat egy konyakot, és szunyókálhat egyet a kocsiban, a fenyő alatt. Már fél három volt, és nem viselte jól, ha a délután fél három ébren találta.

- Ha megjön Señor Dyer, ott megtalál.

Selina egészen megkönnyebbül, és meg tudta volna ölelni örömeiben, de csak ennyit mondott:

- Helyes. Azonnal odamegyek. - S mivel Toni annyira elkenődöttnek látszott, még hozzátette: - Nagyon sajnálom, hogy így sikerült, de meglátja, minden rendbejön.

Toni nagyot sóhajtva vállat vont, aztán kiment a kocsijához. Hallották, ahogy beindítja a motort, és indul visszafelé, a Cala Fuerte Hotelba. Selinának még átfutott az agyán, hogy „Szegény Rudolfo”, aztán visszament a házba Tomeuhoz.

- Én itt maradok - közölte a fiúval.

- *Usted aquí* - mondta Tomeu, és összeráncolta a homlokát.

- Igen. Itt maradok - mondta Selina, és maga elé mutatott, a földre. Tomeu végre megértette, barátságosan elvagyorodott, és ment, hogy összeszedje a kosarakat.

- A viszontlátásra, Tomeu, és mindent köszönök.

- *Adiós, Señorita.*

Tomeu távozott, Selina pedig egyedül maradt. Kiment a teraszra, és győzködni kezdte magát, hogy ő itt most az apját várja, de nem találta eléggé hihetőnek. Azon tűnődött, hogy ha nem mond neki semmit, vajon magától is rájön-e, hogy ő kicsoda. És ha magától nem jön rá, akkor ő hogy magyarázza el neki?

Időközben nagyon meleg lett. Tűzött a nap a védett teraszra, és Selina úgy érezte, soha még ilyen meleget nem élt meg. Elviselhetetlennek érezte magán a harisnyát, a cipőt meg a szövetruhát. Ami reggel még praktikus úti öltözkének számított, az mostanra nevetségesen időszerűtlennek bizonyult.

Igaz, a nagyanya nem tűrte, hogy harisnya nélkül járjon: még nyári ruhához is harisnyát kellett húznia, kesztyűt hordania pedig egyszerűen muszáj volt. *Kesztyűjéről ismerszik meg az úrinő. Kalap nélkül nem lép ki az utcára, aki valamelyest is ad magára.*

De a nagymami meghalt. Szerette a nagymamit, el is siratta, de ahhoz kétség nem fér, hogy meghalt. Nyugodjék békében. Nem hangzik föl többé a hangja, nem hangzanak el többé fensőbbes kinyilatkoztatásai, ő pedig a maga lábára állt, egyelőre harisnyában, s azt csinál, amit akar, itt, az apja házában, amit egy világ választ el a Queen's Gate-i lakástól. Selina bement a házba, lerúgta a cipőjét, lehántotta a lábáról a harisnyát, és végre jól érezte magát. Jólesett a talpának a kőpadló hűvöse, és nekiállt, hogy valami ennivaló után nézzen. A hűtőszekrényben talált vajat, kent magának egy vajas kenyeret, elvett egy paradicsomot, fogta a hideg szódásüveget, és kivitte magával a teraszra. Ott falatozott a kő mellvéd tetején, és nézte a hajókat a kikötőben. Közben elálmosodott, de nem szerette volna, ha az apja alvás közben talál rá. Úgy döntött, keres magának valami kemény és kényelmetlen ülőhelyet, hogy ébren tudjon maradni.

Végül is felmászott a galéria lépcsőjén, és leült a legfelső lépcsőfokra. Ezt kellőképpen kényelmetlennek találta. Kis idő múlva a nagy fehér macska bejött a napról, ő is felmászott a lépcsőn, majd miután hosszasan gyúrta a mancsával Selina lábát, és dorombolt, elhelyezkedett az ölében.

Selina órájának a számlapján pedig lassan teljes kört írt le a nagymutató.

5. fejezet

- El sem tudom képzelni, miért muszáj mindenáron hazamenned -jegyezte meg Frances Dongen.

- Mondtam már: meg kell etetnem Pearl.

- Pearl talál magának enni éppen eleget. Annyi a döglött hal a Casa Barco körül, hogy egy regiment macska jóllakhat belőle. Maradj itt még egy éjszakára, édesem.

- Nem is csak a macskáról van szó. Az *Eclipse* miatt is nyugtalanokodom.

- Átvészelte a tegnapi vihart, ne félj.

- Az egyáltalán nem biztos, és különben is, jön a következő front, újabb viharok várhatók.

- Na jó - mondta Frances, és rágyújtott. - Ha úgy gondolod, akkor csak menj.

Az anyja mondogatta odahaza Cincinnatiben, még kislány korában, hogy a férfit azzal tudjuk a legjobban megtartani, ha a szabadságnak legalább az illúzióját meghagyjuk neki. Nem mintha már eljutott volna odáig, hogy George Dyer megtartása szóba jöhessen, hiszen ahhoz előbb meg kellett volna szereznie, de bőven volt gyakorlata a legfurfangosabb préda becserkészásában is, és számított rá, hogy hosszú lesz a vadászat. Frances a háza kicsiny, körpanorámás teraszán ült San Antonio óvárosában, pár száz méternyire a katedrálisról, a keskeny és magas házak között kanyargó kockaköves utcácskák fölött, amelyek egészen a bástyáig húzódtak. A bástyákon túl terült el az újváros, fákkal szegélyezett tereivel s a kikötőhöz vezető széles utcáival. A kikötőben szkúnerek horgonyoztak, meg hófehér vitorlás jachtok, és a nemrég érkezett gőzhajó, amely hetente egyszer jött át Barcelonából.

Frances két éve lakott ezen a gyönyörű helyen, azóta, hogy néhány gazdag amerikai barátjával egy luxusjachton

megerkezett a szigetre. Miután hat hetet együtt töltöttek a tengeren, Frances már halálosan unta az útítársait, s azt követően, hogy itt mindannyian partra szálltak, el sem mozdult többé San Antonióból. Egy háromnapos buli után katasztrófális fejfájással ébredt egy idegen ágyban, és rádöbrent, hogy a többiek a luxusjachton már rég továbbálltak nélküle.

Ez azonban a legkevésbé sem izgatta. Máris rengeteg barátot szerzett magának a szigeten, gazdag volt, kétszeresen elvált, s nem volt se kutyája, se macskája. San Antonio mintha csak neki lett volna teremtvé. Nyüzsögtek itt a festők, az írók, az idetelepedett érdekes külföldiek, és Frances, aki annak idején Greenwich Village-ben hónapokig együtt élt egy meglehetősen sikertelen festővel, teljesen otthon érezte magát. Hamarosan rátalált erre a házra, és miután végzett a beköltözködés tennivalóival, hozzálátott, hogy megfelelő elfoglaltságot keressen magának. Úgy döntött, hogy művészeti galériát nyit. Ez a vállalkozás aranybányának ígérkezett egy olyan helyen, ahol sok a helybeli festő s egyúttal a pénzes turista is. Megvásárolt a kikötőben egy üresen álló vásárcsarnokot, átalakíttatta, s apjától örökölt és két volt férje révén továbbfejlesztett üzleti érzékével egykettőre felvirágoztatta galériát.

Közel járt a negyvenhez, de nyugodtan letagadhatta a korát. Magas volt és karcsú, a bőre napbarnított, szőke haja természetes göndör, s általában úgy öltözött, ahogy azt rendes körülmények között csak tizenévesek engedhetik meg maguknak, de az ő esetében ez egyáltalán nem tetszett visszásnak. Szoros farmernadrágokban járt, férfiingekben, tenyérszíni bikinit hordott. Egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és tudta jól, hogy többet iszik a kelletténél, egyebekben azonban kutya baja sem volt, élvezte az életet, s ezen a reggelen különösképpen.

Előző este különösen jól sikerült Olaf Svensen első kiállításának a megnyitója meg az azt követő összejövetel. Olaf Svensen még San Antoniói-i

viszonylatban is igen mocskos fiatalember volt, a legmocskosabb, akit valaha látott, a görvélyes szakállára meg a koszos lábkörmeire (mert persze télennyáron saruban járt) egyszerűen nem lehetett ránézni, a popart szobraira viszont mindenkinek muszáj volt odanéznie, és Frances egyébként is szerette kissé megbotráncoztatni a közönséget. George Dyer, aki a könyve megjelenése óta valóságos hírességnek számított, maga is hivatalos volt a megnyitóra, de ez egyáltalán nem jelentette azt, hogy el is jön, úgyhogy Frances egészen felvillanyozódott, amikor meglátta, hogy belép a dohányfüstös helyiségbe, és elindul feléje, átfurakodva a nagy tömegben. George persze azonnal közölte vele, hogy csak azért van San Antonióban, mert be kellett szereznie egy alkatrészt a hajójához, s miután azt is megmondta, hogy mi a véleménye Olaf Svensen munkáiról, világos volt, hogy a megnyitóra csak azért jött el, hogy felhajtson pár pohár whiskyt. De a lényeg az volt, hogy eljött, mi több, ott is maradt egészen az összejövétel végéig, sőt utána nála töltötte az éjszakát. Frances most már vagy egy éve ismerte. Az előző tavasszal elment Cala Fuertébe, hogy megnézzék egy ott élő francia festő képeit. A festővel aztán Rudolfo bárjában kötöttek ki, s Frances egyik martinit a másik után rendelte neki, de amikor megjelent George Dyer, otthagyták a franciát, aki az asztalon békés álomra hajtott a fejét, és beszédbe elegyedett George-dzsal. Aztán együtt ebédeltek, s délután hatkor még javában kávéztak, de akkor már újra át lehetett térni a konyakra.

George általában hetente jelent meg San Antonióban, hogy a Jacht Klubban átvegye a postáját, ellátogasson a bankba, és megvegye, ami a hajójához éppen kell, s ilyenkor rendszerint fölkereste Francest, aztán megvacsoráztak valahol, és elmentek a tengerparti bárók valamelyikében éppen zajló buliba. Francesnek nagyon tetszett George, sokkal jobban, mint ő George-nak, aki ettől még kíváncsibb lett számára. És persze féltékeny

volt mindenre, ami elvonja tőle George érdeklődését. Féltékeny volt arra, hogy ír. Féltékeny volt a hajójára. De leginkább arra a magának való, kiegyensúlyozott életformára volt féltékeny, amit George Cala Fuertében kialakított magának. Frances azt szerette volna, ha George-nak szüksége van rá, de úgy tűnt, hogy George-nak semmire nincs szüksége. A pénz nem érdekelt. Ha valami érdekelt Francesben, az a nyers és férfias humorérzéke volt. Frances, ahogy elnézte, most is elégedetten állapította meg, hogy George Dyer hosszú évek óta az első igazi férfi az életében.

Az igazi férfi pedig éppen csomagolt, sorra berakosgatta egy kosárba, amit San Antonióban beszerzett magának. Frances valósággal testi vágyat érzett már csak attól is, ahogy az a két barna kéz ezt az igazán köznapi tevékenységet végezte. Jobb belátása ellenére sem tudott erőt venni magán, csak hogy tartóztassa még egy kicsit, megjegyezte:

- Még nem is ettél.

- Majd otthon eszem - mondta George.

Otthon. Frances azt szerette volna, ha ez lenne az otthona.

- Nem is iszol valamit? - kérdezte.

George elnevette magát, s ráemelte határozottan véreres és átkozottul derűs szemeit:

- Nézd, szivi, három órát fogok ülni a volán mellett.

- Egy italba még nem halsz bele - mondta Frances, aki a maga részéről majd elepedt egy whiskyért.

- Abba nem, de abba igen, ha elalszom, és nekem jön egy fene nagy kamion.

A kosár be volt pakolva. George fölállt, és kijelentette:

- Na, akkor megyek.

Frances is fölállt, lehajolt, és elnyomta a cigarettáját, aztán nekilátott, hogy segédkezzen az indulásnál. George fölemelte a nehéz dobozt, amelyben a pótpropellei volt, ő pedig fogta a kosarat, és előrement a kőlépcsőkön, le a kis zárt udvarba, ahol egy citromfa állt a kút mellett. Kinyitotta a szűk utcára nyíló súlyos kaput, és kilépett a

napsütésbe. Az utca meredek lejtőjén ott állt George lehetetlen kocsija, egy kivénült Morris Cowley, rikitó sárgára festett kerekekkel és babakocsira emlékeztető motorházzal. Bepakolták a csomagokat, aztán George odafordult Franceshez, hogy elköszönjön.

- Klassz volt - mondta.

- Az - válaszolta Frances, és szájon csókolta -, mert nem volt előre megbeszélve, csak úgy összejött, magától. - Nem kellett felágaskodnia a csókhoz, amilyen magas volt, egyszerűen csak előrehajolt, és kész tények elé állította George-ot. Vastag, élénkvrös rúzs volt az ajkán, s édes íz maradt utána. Amikor elhúzódott tőle, George a keze fejével letörölte a szájáról a rátapadt rúzst. Aztán beszállt a kocsiba.

- Isten veled, édesem - mondta Frances.

- Viszlát, szivi.

- Viszlát.

Frances elvette az első kerék alól a követ, amelyet előző este a nevetéstől dülöngélve alája tettek, aztán George kiengedte a kéziféket, és a kocsi gurulni kezdett a lejtőn, s egyre nőtt a sebessége, amint követte a szűk utca kanyargását, s úgy zúdult lefelé, akár a hullámvasút, és csirkék meg macskák rebbentek szét előle, amint átviharzott az óvárost határoló nagy fal kapuján, az ott posztoló csendőrök legnagyobb megdöbbenésére.

Aztán nekilendült a hosszú útnak Cala Fuerte felé, a gondosan művelt szántóföldek között, a szélmalomok meg a türelmes lovak forgatta öntözőkerekek mellett. Aztán a hegyek tövében kanyargó úton haladt tovább, megpillantotta San Estaban keresztjét, és az eget fürkészte a tenger fölött: nem látja-e rajta a visszatérő vihar jeleit. Közben Frances járt az eszében. Arra gondolt, hogy csak odaköltözik hozzá San Antoniába, ha másért nem, hát legalább azért az elégtételért, hogy megírhasa Rutlandnek, a kiadójának, hogy elmehet a fenébe, ő ugyan nem ír több könyvet, magánzó lesz, lótuszevő, egy gazdag amerikai nő kitarottja.

San Estabanban már véget ért a szieszta ideje, az ablakok zsalugátereit szélesre tárták, s a kávéházak teraszán is ült egyikét békés vendég. Amint elment mellettük, megnyomta a kürtöt, azok megvisszakiáltottak: „*Hombre!*”, és odaintegettek neki. Mindenki ismerte, ha nem is névről, de azt tudták róla, hogy ő a bolond angol, aki tengerészsapkában száguldozik ide-oda a szigeten a sárga kerekű járgányán, és időnként könyveket ír.

Amint szabadon futott a kocsí a Cala Fuertébe vezető utolsó lejtőn, George meghányta-vetette magában, hogy betérjen-e Rudolfóhoz egy italra. Végül nagy meglepetésére úgy döntött, hogy inkább egyenesen hazamegy. A bárban nyilván találkozna egy csomó jó ismerőssel, és többet inna a kelleténél. Tartott tőle, hogy az idő elromlik, és már Pearl is nagyon éhes lehet, úgyhogy amikor kiért a szálloda előtti térségre, csupán egy barátságos túlköléssel jelezte, hogy megjött, és odaintett a Cala Fuerte terasza felé. Rudolfó nem volt sehol, a teraszon iddogálók viszont meglepetten visszaintegettek neki. Hirtelen elfogta a hazatérés jóleső érzése, és fütüörészni kezdett.

Még akkor is fütüörészett, amikor belépett a házba. Selina még mindig a lépcső tetején ült, hallotta, amint a kocsí fölér a dombtetőre, aztán leereszkedik a lejtőn, és ócska fékjei nyikorognak, ahogy megáll a Casa Barco előtt. Mozdulatlanul ült, s a nagy, súlyos macska békésen aludt az ölében. Aztán leállt a motor, és Selina meghallotta a fütüörészést. Nyílt, majd becsapódott egy kocsiajtó. A fütüörészés egyre erősebb lett. Kinyílt a Casa Barco ajtaja, és belépett rajta egy férfi.

Egyik kezében egy kosarat tartott, a másikkal egy dobozt szorított a hóna alatt, s a fogai között újságokat szorongatott. A csípőjével belökte maga után az ajtót, aztán letette a kosarat a földre, kivette a fogai közül az újságokat, és odadobta a kosárra, a dobozt meg odavitte

az íróasztalhoz, és gondosan lerakta az írógép mellé. Az arcát nem lehetett látni, mert eltakarta a viseltes tengerészsapka, Selina csak annyit láthatott belőle, hogy kinyitja a dobozt, félretolja benne a papírforgácsot, és megvizsgálja, ami benne van. A jelek szerint elégedett volt azzal, amit látott, fogta a távcsövet, és kiment a teraszra. Selina maradt, ahol volt, csöndben ült, de a macska ébredni kezdett.

Megsimogatta, részben azért, hogy valamivel levezesse az idegességét, részben pedig azért, hogy nyugton maradjon. A férfi kisvártatva bejött a teraszról, lerakta a távcsövet, levette a sapkáját, és odadobta az asztalra. Sűrű, sötét haja volt, épp csak kezdett egy kissé deresedni. Kifakult kék inget viselt, mint akármelyik spanyol földműves, agyonmosott farmernadrágot, a lábán pedig poros vászoncipőt. Egyre fűtyörészve odament az ajtóhoz a kosárért, aztán bevitte a főzőfülkébe, és ismét eltűnt Selina szeme elől. Selina hallotta, amint nyílik, majd csukódik a hűtőszekrény ajtaja, kihúzzák a dugót egy üvegből, megkoccan egy pohár, és italt töltenek bele. Amikor a férfi újra megjelent, nagy pohár volt a kezében, s a pohárban valószínűleg ásványvíz. Újra kiment a teraszra, és elkiáltotta magát:

- Pearl! - Selina ölében a macska nyújtózkodni kezdett. - Pearl! Pearly! - hallatszott, majd hívogató cuppanások hangzottak föl. A macska nyávogott egyet. A férfi bejött a házba. - Pearl - kiáltotta.

Selina megnyalta a szája szélét, mély lélegzetet vett, és megkérdezte:

- A macskát keresi?

George Dyernek földbe gyökerezett a lába, amint föl nézett és meglátta a lépcső tetején üldögélő lányt. A lány mezítláb volt, hosszú lába volt, és az ölében ott heverészett Pearl, akár egy nagy fehér párna.

Összeráncolta a homlokát, mint aki nagyon töri a fejét.

- Az előbb is itt volt, amikor megérkeztem? - kérdezte.

- Igen.

- Nem is vettem észre.
- Tudom - mondta Selina, és George Dyer megállapította magában, hogy igen kulturált hangja van. - Pearlnek hívják a macskáját?
- Igen. Azért igyekeztem haza, hogy enni adjak neki.
- Itt aludt az ölemben egész délután.
- Egész délután? Hát mióta van itt?
- Fél három óta.
- Fél három? - George megnézte az óráját. - De hiszen már elmúlt öt!
- Igen. Tudom.

Pearl úgy döntött, ideje, hogy ő is részt vegyen a társalgásban. Felült, nagyot nyújtózott, panaszosat nyávogott, aztán könnyedén kiugrott Selina öléből, és leiramodott a lépcsőn, majd nagy dorombolással hozzádörgölődött a gazdája lábához, de ezúttal nem méltatták figyelemre.

- Valami különleges oka volt rá, hogy idejöjjön? - kérdezte George.

- Igen. Azért jöttem, hogy megismerkedjem magával.
- Akkor nem gondolja, hogy ideje volna alászállnia?

Selina szót fogadott. Fölkelt, s szemlátomást teljesen elgémberedett tagokkal, fokként ment le a lépcsőn, s közben igyekezett a haját félresöpörni az arcából. Frances Dongenhez meg a többi napbarnított, San Antoni6-i ifjú hölgyhöz képest ez a lány nagyon sápadtnak látszott, és különbözött tőlük a vállig ér6 sima, sötétbarna hajával és a homloka fölött vízszintesre vágott frufrujával is. A szeme kék volt, de fáradtság árnyékolta be. George-nak átfutott az agyán: olyan fiatal ez a lány, hogy tulajdonképpen még ideje sem volt rá, hogy amúgy istenigazából csinos lehessen.

- Azt hiszem, még nem találkoztunk, igaz? - érdekl6d6tt.
- Nem. Még nem találkoztunk. Remélem, megbocsát, hogy csak úgy besétáltam a házába.
- 6, nem tesz semmit.
- Nem volt bezárva az ajtó.

- Hogy ajtóstul lehessen berohanni a házba.

Selina elmosolyodott, abban a hitben, hogy ez nyilván tréfa akar lenni, de mivel úgy tűnt, mégsem az, elkomolyodott, és azon törte a fejét, hogy most mit mondjon. A szíve mélyén voltaképpen arra számított, hogy a férfi azonnal fölismeri. Hogy valami olyasmit fog mondani: „Nem láttam én már magát valahol?” vagy: „Maga hasonlít valakire, csak tudnám megmondani, kire”. Ez azonban nem következett be, és különben is, ennek az embernek a megjelenése sehogyan sem emlékeztetett arra a derűs tekintetű, keményvágású fiatal katonatisztre, aki az apja volt. Arra számított, hogy erősen napbarnított lesz a bőre, de arra nem, hogy ennyire barázdás, és hogy a szeme ennyire véreres. A borotvátatlansága miatt nemcsak az állkapcsának a vonala nem volt igazán látható, meg az a függőleges mélyedés az állán, hanem az egész megjelenése elvadultnak tűnt. Aztán meg szemlátomást egy csöppet sem örült a társaságának.

- Gondolom - mondta, és nagyot nyelt -, kíváncsi rá, hogy miért vagyok itt.

- Az biztos. De ez előbb-utóbb minden bizonnal ki fog derülni.

- Londonból jöttem repülővel ma reggel... illetve tegnap éjszaka... Vagyis ma reggel.

George Dyerben szörnyű gyanú ébredt. - Csak nem Rutland küldte?

- Kicsoda? - csodálkozott el Selina. - Ja, Mr. Rutland, a könyvkiadó. Nem, nem ő küldött, de azt mondta, nagyon szeretné, ha válaszolna a leveleire.

- Azt elhiszem - mondta George, de ez ismét szöveget ütött a fejébe. - Miért, ismeri Rutlandet?

- Ó, igen, felkerestem, és megérdeklődtem tőle, hogy találhatom meg magát.

- De hát ki maga?

- A nevem Selina Bruce.

- Én meg George Dyer vagyok, de gondolom, ezt már úgymond tudja.

- Igen, tudom...

Csönd támadt. George minden igyekezete ellenére kezdett kíváncsi lenni.

- Csak nem egy lelkes olvasóm? - érdeklődött. -

Mondjuk, a George Dyer Rajongói Klub szervezőtitkára.

- Selina megrázta a fejét. - Akkor talán a Cala Fuerte Hotelban üdül, és olvasta a könyvemet? - Selina ismét megrázta a fejét. - Ez kezd olyan lenni, mint a barkochba. Maga netán valami híresség? Színész? Énekes?

- Nem, azért akartam megismerni, mert... - mondta Selina, de hirtelen elfogyott a bátorsága, és így folytatta: - Mert szeretnék kölcsönkérni magától hatszáz pesetát.

George Dyernek a döbbenettől tátva maradt a szája, és gyorsan letette az asztalra a kristályvizet poharat, még mielőtt elejtené.

- Mit mond?

- Azt szeretném tudni - mondta Selina tagoltan és magas hangon, mintha egy sükethez beszélne -, hogy tudna-e nekem kölcsönadni hatszáz pesetát.

- Hatszáz pesetát - kiáltott fel George nevetve, de semmi derű nem volt ebben a nevetésben. - Maga tréfál.

- Sajnos nem.

- Hatszáz peseta? Hiszen összesen húsz pesetám sincs.

- De nekem mindenképpen szükségem van hatszáz pesetára, hogy ki tudjam fizetni a taxist.

- Miféle taxist? - kérdezte George, és körülnézett.

- Taxival jöttem a repülőtérrel Cala Fuertébe, és azt mondtam a taxisofőrnek, hogy maga majd kifizeti a viteldíjat, mert nekem nincs pénzem. A pénztárcámat ugyanis ellopták a repülőtéren, amíg a poggyászsomra vártam... Nézze meg! - Selina odavitte neki a táskáját, és megmutatta a borotvával levágott fogantyú hült helyét. - A csendőrök mondták, hogy nagyon gyakorlott tolvaj lehetett, mert nem is éreztem semmit, és csak a pénztárcámat lopták el.

- Csak a pénztárcáját. És mi volt a pénztárcájában?

- Utazási csekkek, valamennyi angol font és néhány peseta. Meg - tette hozzá nagy elszántsággal, hogy legalább ezen is túl legyen - a repülőjegyet vissza, Londonba.
- Aha - mondta George.
- És a taxisofőr jelenleg a Cala Fuerte Hotelban van. Ott várja magát. Hogy kifizesse neki a viteldíjat.
- Azt akarja mondani, hogy a repülőtérrel eljött taxin Cala Fuertébe, hogy én kifizessem magának a viteldíjat. Ez egyszerűen örület...
- De hiszen elmagyaráztam... Tudja, nem érkezett meg a bőröndöm...
- Azt akarja mondani, hogy a bőröndjét is elveszítette?
- Nem vesztettem el a bőröndömet. Elkeverték. A repülőtársaság.
- Hát látja, ilyen a felgyorsult élettempó. Reggeli Londonban, ebéd Spanyolországban, a poggyász Bombayben.
- A bőröndöm Barcelonában még megvolt, de ott valószínűleg a madridi gépre rakták.
- Akkor tehát - összegezte George egy rátermett játékvezető modorában - a poggyásza Madridban van, a pénztárcáját ellopták, és hatszáz pesetát kér tőlem, hogy kifizethesse a taxit.
- Pontosan - mondta Selina fellelegezve, hogy végre tisztázódott a helyzet.
- Mit is mondott, hogy hívják?
- Selina Bruce.
- Nos, Miss Bruce, őszinte öröömre szolgál, hogy megismerhettem, és természetesen mélyen lesújtanak mindezek a sorscsapások, de azt még mindig nem értem, hogy én hogy jövök bele a képbe.
- Azt hiszem, nagyon is belejön a képbe - mondta Selina.
- Csaknem?
- De igen... Azt hiszem, én a lánya vagyok.
- Azt hiszi, hogy...

George első benyomása az volt, hogy ez a lány örült. Mi más lehetne? Afféle rögeszmés, mint például aki azt híreszteli magáról szelvében-hosszában, hogy ő Eugénie császárné. Csak ennek itt éppenséggel ő a rögeszméje.

- Igen. Azt hiszem, hogy maga az apám.

Nem, mégsem örült. Teljesen ártatlan, és őszintén hiszi, amit mond. Jó, gondolta George, akkor haladjunk sorjában.

- És ezt honnan veszi?

- Van egy kis fényképem az apámról. Úgy tudtam, hogy meghalt. De az arca teljesen olyan, mint a magáé.

- Ez, látja, nagy pech számára... Itt van magánál az a fénykép?

- Igen, itt van... - mondta Selina, és lehajolt a táskájáért, George pedig azon tűnődött, hogy mennyi idős lehet. És lélekszakadva számolt, egybevetett, kalkulált magában, hogy egyáltalán lehetséges volna-e, amúgy elvben, ez a képtelen vád. - Mindig magamnál hordom, amióta megtaláltam vagy öt évvel ezelőtt. És tudja, amikor megláttam a maga fényképét a könyv hátulján... - Odanyújtotta George-nak a fényképet.

George fogta a fotót, de közben nem vette le a szemét Selina arcáról.

- Hány éves? - kérdezte.

- Húsz.

George valósággal elgyengült a megkönnyebbüléstől. Gyorsan lepillantott a fényképre, hogy Selina ne láthassa az arckifejezését. Először nem szólt semmit. Aztán pontosan azt csinálta, amit Rodney, amikor először látta a fényképet. Odament vele az ablakhoz, hogy jobban lássa.

- Hogy hívták őt? - kérdezte egy kis idő múlva. Selina nagyot nyelt.

- Gerry Dawsonnak. De a kezdőbetűi azonosak a magáéival.

- Meséljen róla valamit.

- Nem tudok róla sokat. Tudja, nekem mindig azt mondták, hogy elesett a háborúban, még mielőtt én

megszülettem. Az anyámat Harriet Bruce-nak hívták, ő pedig közvetlenül *azután* halt meg, hogy megszülettem, és a nagyanyám nevelt fel, azért hívnak Selina Bruce-nak.

- A nagyanyja nevelte fel. Az édesanyja anyja, igaz?

- Igen.

- És mikor találta meg ezt a fényképet?

- Öt évvel ezelőtt. Az anyám egyik könyvében. Aztán megkaptam... valakitől az *Ünnep Cala Fuerté*bent, és megláttam a fényképét a könyv hátsó borítóján, és ugyanolyan volt. Mármost hogy ugyanaz az arc. Ugyanaz. Ugyanaz az ember.

George Dyer nem válaszolt semmit. Odament Selinához, és visszaadta neki a fényképet. Aztán rágyújtott, elfújta a gyufát, elhelyezte egy hamutartónak pontosan a közepén. Akkor aztán így szólt:

- Szóval magának mindig azt mondták, hogy elesett a háborúban. Ezt hogy érti?

- Csak ennyit mondtak róla. De én mindig tudtam, hogy a nagyanyám soha nem szerette. Ellenezte, hogy anyám hozzámenjen. És amikor megtaláltam a fényképet, kezdtem arra gondolni, hogy talán nem is igaz az egész. Hogy talán tévedés történt, és nem is esett el. Hogy csak megsebesült, vagy valami... Hogy például elveszítette az emlékezőtehetségét. Tudja, megesik az ilyesmi.

- De a maga apjával nem ez történt, Selina. A maga apja meghalt.

- De hát maga...

- Én nem vagyok az apja, Selina - mondta George nagyon szelíden.

- De hát...

- Maga húszéves. Én harminchét vagyok. Valószínűleg ennél sokkal többnek néz, de a helyzet az, hogy mindössze harminchét éves vagyok. Még csak katona sem lehettem a háborúban.

- És akkor a két fénykép...

- Tudja, az a gyanúm, hogy Gerry Dawson második unokatestvérem lehet. Az, hogy annyira hasonlítunk

egymásra, a gének sajátos játéka. Különben sem hiszem, hogy annyira hasonlítanánk. A két fényképen két eltérő korú ember látható. A legszebb ifjúságomban sem voltam olyan jóképű, mint a maga apja.

Selina csak nézte George Dyert. Még soha nem látott ilyen naptól cserzett férfit. És különben is, valaki igazán felvarrhatna egy gombot az ingére, mert végig nyitva van, és látszanak a mellén a sötét szőrszálak. És az ingujja olyan rendetlenül van feltúrva, hogy azt még nézni is rossz. Azon tűnődött, mintha neki semmi beleszólása nem volna, hogy vajon hogyan fog reagálni minderre a teste. Lehet, hogy a lábai felmondják a szolgálatot, és összeesik... lehet, hogy a szemét elfutják a könnyek... lehet, hogy nekimegy ennek az embernek, és kikaparja a szemét, amint ott áll, és türelmesen magyarázza neki, hogy ő nem az apja. Hogy igaz, amit a nagyanyja mondott, és Gerry Dawson már nem él.

George Dyer meg egyre csak mondta a magáét, és szó, ami szó, maga volt a megtestesült kedvesség.

- ... igazán sajnálom, hogy ekkora utat kellett megtennie... És sajnálom, hogy csalódnia kellett... De próbáljon megnyugodni... Végtére is...

Seliának gombóc volt a torkában, szinte fáj, és George Dyer arca, amely ott volt egészen közel, egyszerre csak elmosódott és rezegni kezdett, mintha lesüllyedne egy kút mélyére. Eddig elviselhetetlenül melege volt, most pedig hirtelen fázni kezdett, de úgy, hogy csupa libabőr lett a teste, még a haja között is, és a hideg futkározott a hátán. Egészen messziről hallotta George Dyer hangját:

- Nem érzi jól magát? - és elszörnyedve ébredt tudatára, hogy a lábai végül is nem mondják fel a szolgálatot, ki sem kaparja dühében a szemét ennek az embernek, hanem egyszerűen és megalázó módon kitör belőle a zokogás.

6. fejezet

- Nem volna véletlenül egy zsebkendője? - kérdezte Selina.

George térült-fordult, és a kezébe nyomott egy doboz papír zsebkendőt.

- Ennyi talán nem kell - jegyezte meg Selina.

- Én nem vagyok benne olyan biztos.

- Ne haragudjon. Ezt igazán nem akartam. Mármint hogy sírni.

- Azt elhiszem.

Selina újabb papír zsebkendőt vett elő, és kifújta az orrát.

- Tudja, olyan régen ültem ott a lépcső tetején, és hirtelen annyira elkezdtem fázni.

- Igen. Lehűlt az idő. A nap is elbújt. Az időjárás-jelentés szerint megint vihar lesz. Jöjjön, üljön le ide.

George Dyer a tenyerébe fogta Selina könyökét, úgy irányította oda az óriási kanapéhoz, s mivel még a foga is vacogott, betakarta a térdét a piros-fehér csikos pléddel, és közölte, hogy hoz egy kis konyakot. Selina mondta, hogy nem kér konyakot, de ő rá se hederített, a lány pedig nézte, ahogy odamegy a tálalópult mögé, elővesz egy palackot meg egy poharat, és tölt neki.

- Tulajdonképpen ennem kellene valamit - mondta, amikor George a kezébe adta a poharat.

- Ezt mindenesetre igya meg előbb.

A pohár kicsi volt és vastag, a konyak erős. Selina megborzongott. Amikor kiitta, George elvette tőle a poharat, s miközben visszavitte a tálalóhoz, összekotorta a kandallóban az üszkös fadarabokat, s egy darab uszadék fát dobott a rakás tetejére. A felszálló hamu lassan visszaereszkedett, és szürke bevonatot képezett a friss fadarabon, aztán Selina szeme láttára felizzott egy darabka parázs, majd apró láng lobbant.

- Jé - mondta Selina -, nem is kellett fűjtatót használnia, és máris meggyulladt a tűz.
- Errefelé tudják, hogyan kell kandallót rakni. Mit szeretne enni?
- Mindegy. Akármilyen jó lesz.
- Ehet levest. Vajas kenyeret. Hideg húst. Gyümölcsöt.
- Van készen leves?
- Zacsós leves mindig van a háznál.
- Sajnálom, hogy fáradnia kell vele.
- Még mindig jobb, mint egy síró nővel bajlódni.
- Nem tehetek róla, hogy elsírtam magam - mondta Selina megbántottan.

Amíg felforrt a leves, George odaült vele szemközt a kandallópárkányra.

- Merrefelé lakik? - kérdezte, s közben elővett egy cigarettát, és egy darab parázsról rágyújtott.
- Londonban.
- A nagyanyjánál?
- Nem. A nagyanyám meghalt.
- Egyedül él?
- Nem. Velem lakik Agnes is.
- Ki az az Agnes?
- A dajkám - mondta Selina, de már meg is bánta. - Vagyis hát annak idején a dajkám volt.
- Más hozzátartozója nincs is?
- De igen - mondta Selina. - Ott van Rodney.
- Rodney kicsoda?

Selina szeme nagyra nyílt.

- Rodney... az ügyvédem.
- Tudja valaki, hogy idejött?
- Igen, Agnes tud róla.
- És ez az ügyvéd...?
- Ő éppen nem volt Londonban. Üzleti ügyben el kellett utaznia.
- Szóval senki nem aggódik maga miatt? Senki nem kíváncsi rá, hogy merre jár?
- Nemigen.

- Nahát, ez is valami.

A leves forni kezdett. George felállt, odament a főzőfülkéhez, és kanalat meg tányért vett elő.

- Tetszik nekem ez a ház - jelentette ki Selina.

- Igen?

- Tudja, olyan jó érzése van benne az embernek... mintha csak magától alakult volna ki az egész, anélkül hogy megtervezték volna.

Eszébe jutott a londoni lakás, amelyben Rodneyval fognak élni, ha összeházasodtak. Hogy mennyi időt és fáradságot fordítottak már a részletekre... a szőnyegpadlóra meg a függönyökre, a megfelelő világításra, a kárpitozásra, a konyhára, az edényekre, a seprűvel meg a személtapáttal bezárólag.

- Azt hiszem, pontosan ilyennek kell lennie egy háznak - jegyezte meg. - Hagyni kell, hogy kinője magát. Akárcsak az emberek, akik benne laknak. - George Dyer töltött magának egy whiskyt szódával, és nem felelt. Selina meg csak mondta tovább: - Persze bizonyos dolgokra szükség van, arra, hogy tető legyen az ember feje fölött, meg hogy fűtés legyen... és gondolom, hogy legyen hol aludnia az embernek... - George előjött a főzőfülkéből, fél kezében a levesestányért hozta, benne kanállal, a másik kezében meg a whiskyjét. Selina átvette tőle a levesestányért, és megkérdezte: - Hogy vitték fel azt a nagy ágyat a galériára?

- Darabokban - mondta George. - Odafönt raktuk össze.

- Óriási nagy.

- A spanyolok úgy hívják, *matrimoniale*. Dupla ágy, házastársaknak.

Selina kissé zavarba jött.

- El sem tudtam képzelni, hogy tudták felvinni - jegyezte meg. - Ne haragudjon, nem lett volna szabad kíváncsiskodnom, de mindent látni szerettem volna, még mielőtt megérkezik.

- És most mihez kezd? - kérdezte George.

Selina belenézett a levesébe, és elgondolkodva kavargatta. Zöldségleves volt, és ábécétészta úszkált benne.

- Gondolom, az lesz a leghelyesebb, ha hazamegyek.
- De ha egyszer nincs meg a jegye, és pénze sincs.
- Ha valakitől kaphatnék kölcsön, Tonival visszamehetnék taxin San Antoniába. És a következő géppel már mehetnék is vissza Londonba.
- Tudja, én a szintiszta igazat mondtam magának - jelentette ki George. - Nincs hatszáz pesetám. Részben azért is mentem tegnap San Antoniába, hogy felvegyek egy kis pénzt a bankban, de késik az átutalás Barcelonából, és pillanatnyilag le vagyok égve.
- De mit csináljak a taxisofőrrel? - kérdezte Selina. - Neki muszáj fizetnem.
- Talán Rudolfo a szállodában majd kisegíti.
- Az túlságosan nagy szívesség lenne tőle, nem?
- Hozzá van szokva.
- És a hatszáz peseta még csak a viteldíj. Akkor ott van még a repülőjegy ára.
- Tudom.

A leves még mindig ehetetlenül forró volt. Selina újra megkeverte, és azt mondta:

- Most biztosan azt gondolja rólam, hogy egy ostoba liba vagyok. - George ezt egy szóval sem vitatta. - Es az is igaz, hogy inkább írnom kellett volna magának, vagy ilyesmi, de nem tudtam volna kibírni, amíg megjön a válasz. - George még mindig nem szólt egy szót sem, Selina pedig úgy érezte, hogy mindenképpen ki kell magyarázkodnia. - Tudja, azt hihetné az ember, hogy hozzá lehet szokni ahhoz, hogy valakinek nincsen apja, különösen, ha soha nem is ismerte. De én ehhez soha nem tudtam hozzászokni. Engem ez a dolog állandóan foglalkoztatott. Rodney szerint ez a rögeszmém.
- Nem baj az, ha az embernek van egy rögeszméje - jegyezte meg George.

- És megmutattam Agnesnek a fényképet a könyve hátulján, és majdnem elájult, olyan nagy a hasonlóság az apám meg maga között. Márpedig Agnes jól ismerte az apámat. Tulajdonképpen ez indított arra, hogy idejöjjenek. És ha nem lopták volna el a pénztárcámat, akkor nem is lenne olyan hülye színezete az egésznek. Odáig igazán jól ment minden. Elértem a csatlakozást is, és arról nem én tehetek, hogy a bőröndömet Madridba irányították.

- Még soha nem utazott egyedül? - kérdezte George hitetlenkedve.

- Dehogyanem, rengetegszer. Csak persze vonattal, még amikor iskolába jártam, meg hasonlók. - George Dyer arckifejezésében valami arra készítette, hogy teljesen őszinte legyen. - Meg mindig várt valaki, amikor megérkeztem. - Vállat vont.

- Tudja, hogy van ez.

- Nem tudom - mondta George -, de hiszek magának. Selina hozzálátott a leveshez.

- Ha az apám tényleg a második unokatestvére, akkor mi nyilván rokonok vagyunk, nem? - kérdezte közben.

- Maga másodágbeli unokahúgom.

- Jaj, ez nagyon távoli rokonságnak tűnik. De roppant előkelően hangzik. És ismerte is az apámat?

- Nem. Soha nem találkoztunk - mondta George, és összeráncolta a homlokát. - Mit is mondott, mi a keresztnéve?

- Selina.

- Selina... Hát ha bizonyítékra volna szükség, hogy maga nem az én lányom, ez már magában is bizonyíték lehetne.

- Hogyhogy?

- Ilyen névvel én soha nem keserítettem volna meg a gyerekeimet.

- Miért, például minek nevezne?

- Nem is igen gondol arra az ember, hogy lánya lesz. Általában fiút képzel magának. Mondjuk, talán egy ifjú George Dyert. - George képzeletbeli fiára emelte poharát,

aztán kiitta, és letette. - Hát akkor egye meg a levesét, aztán megyünk, és megkeressük azt a taxisofőrt.

Miközben George belerakta a tányért meg a poharat a mosogatóba, és megetette az éhes macskát, Selina a fürdőszobában megmosta arcát, kezét, és felvette a harisnyáját meg a cipőjét. Amikor kilépett a fürdőszobából, látta, hogy George megint kint van a teraszon, sapkával a fején, és távcsövön át kémleli a kikötőt.

- Melyik a maga hajója? - kérdezte.

- Ázott.

- És mi a neve?

- *Eclipse*.

- Túlságosan nagyoknak látszik ahhoz, hogy egy ember boldogulni tudjon vele.

- Nehéz is. Általában szokott lenni segítségem. De tudja, kicsit ideges vagyok, amikor vihar várható. Pokoli hullámverés tör be ott a hegyfoknál, és már előfordult, hogy az *Eclipse* elindult, és vonszolta maga után a horgonyt.

- Itt a kikötőben már csak biztonságban van, nem?

- Még messze kint a mély vízben is sok a szikla, úgyhogy az ember nem lehet teljesen nyugodt.

Selina fölneézett a teljesen beborult, ólomszürke égboltra.

- Csak nem lesz újabb vihar?

- Alighanem lesz. Megváltozott a szél iránya. És az előrejelzés sem ígért semmi jót. - Leeresztette a távcsövet, és rápillantott Selmára. - Hol érte a tegnapi éjszakai vihar?

- A Pireneusok felett csak úgy nyomta előre a repülőgépet. Alig tudtunk leszállni Barcelonában.

- Tudja, a tengeri vihart elviselem - jelentette ki George -, de a levegőben egyszerűen elfog tőle a halálfélelem. Készen van?

- Igen.

- Akkor irány a kocsi.

Visszamentek a házba, s George letette az íróasztalra a távcsövet, Selina pedig fogta a táskáját, és magában

elbúcsúzott a Casa Barcótól. Mennyire vágyott ide, és most alighogy megérkezett, már itt is hagyja. Örökre.

- Az meg mi a fenének? - kérdezte George, amikor látta, hogy Selina felkapja a kabátját.

- A kabátom? Londonban még hideg van.

- Látja, ezt már el is felejtettem. Várjon csak, majd én viszem. - A vállára dobta a kabátot, és megjegyezte. - Azért annak is van előnye, hogy elveszítette a bőröndjét. így legalább kényelmesen utazik.

Amikor kiléptek a házból, és Selina meglátta George Dyer kocsiját, nem tudta eldönteni, hogy nem tréfáról van-e szó. Olyan volt, mintha az iskolai toprongygálára dekorálták volna ki. Kedve lett volna megkérdezni, hogy maga festette-e sárgára a kerekeket, de nem merte. Beszálltak, George Selina térdére tette a kabátot, aztán beindította a motort, beletaposott a kuplungba, és hajmeresztő nekirugaszkodásokkal fordította meg a kocsit a szűk helyen. Élet és halál között lebegtek. Hol attól kellett tartani, hogy nekimennek a ház falának, hol meg attól, hogy teljes erőből belefaroznak egy meredek lépcső legalsó fokába. Selina lehunyta a szemét. Amikor végre egyenesben voltak és nekiiramodtak a dombnak, sötét felhőkben gomolygott körülöttük a kipufogógáz, és baljós zörgés hallatszott valahonnan Selina lába alól. Az ülés be volt roskadva, és tele volt lyukakkal, a kocsi aljáról már rég eltűnhetett a szőnyeg, és leginkább egy szemétláda fenekére hasonlított. Selina csak abban reménykedett - már legalábbis George Dyer érdekében -, hogy az *Eclipse* valamivel üzembiztosabb ennél a kocsinál.

Mindennek ellenére élvezet volt végigmenni George Dyer kocsijában Cala Fuertén. A gyerekek nagy ricsajjal köszöntötték George-ot, és nevetve integettek utánuk. A kertekben dolgozó vagy a házak előtt pletykáló asszonyok is rámosolyogtak és üdvözölték. A férfiak, akik hazafelé tartottak a munkából vagy a kávézók teraszán ültek, szintén odanéztek, amint elzötyögtek mellettük, és barátságosan utánuk kiabáltak spanyolul.

Selina nem értette, hogy mit, de George Dyer nyilvánvalóan igen.

- Mit kiabálnak? - érdeklődött Selina.
- Arra kíváncsiak, hol találtam magamnak új Senioritát.
- Ennyi?
- Miért, ez nem elég?

Nagy lendülettel odakanyarodtak a Cala Fuerte Hotel elé, s olyan hirtelen álltak meg, hogy nagy fehér porfelhő szállt fel utánuk, és elborította a szálloda teraszát, ahol a vendégek az első aperitifjeiket élvezték.

- Micsoda arcátlanság - mordult fel egy angol vendég, de George Dyer rá se hederített, ki se nyitotta a kocsiját, csak átlépett rajta, és már ment is fel a terasz lépcsőjén, majd a szalagfüggönyön keresztül be az épületbe, Selinával a nyomában.

- Rudolfo! - kiáltotta lélekszakadva.
- Nem kell úgy ordítani - mondta spanyolul Rudolfo, aki ott állt a bárpult mögött.
- Rudolfo, hol az a taxisofőr? - kérdezte.

Rudolfo italt töltött néhány pohárba, és egyáltalán nem volt jó kedvében.

- A taxisofőr már elment - mondta kimérten.
- Elment? Nem is kellett neki a pénze?
- De igen. Kellett neki. Hatszáz peseta.
- És ki fizette ki?
- Én - mondta barátságtalanul Rudolfo. - És majd beszédem lesz veled. Csak várd meg, amíg kiszolgálom a vendégeket.

Tálcára rakta a poharakat, fogta, kijött a bárpult mögül, megkerülte őket, és egy szó nélkül kiment a teraszra. Selina ijedten ránézett George-ra:

- Haragszik?
- Az a benyomásom, hogy neheztel valami miatt.
- És hova lett Toni?
- Távozott. Rudolfo kifizette.

Beletellett néhány másodpercbe, amíg Selina teljesen felfogta, amit hallott.

- És akkor én hogy jutok vissza San Antoniába?
- Azt csak a Jóisten tudja.
- Akkor magának kell elvinnie.
- Az hétszentség, hogy én ma este nem megyek el még egyszer San Antoniába - mondta George. - De még ha elmennék, akkor sem tudnánk megvenni magának a repülőjegyet.

Selina rágni kezdte az alsó ajkát.

- Amikor megérkeztünk, Rudolfo még olyan barátságos volt.
- Ilyen az élet - mondta George. - Lám, öbenne is két természet lakozik.

Nagyot lebbent a szalagfüggöny, Rudolfo visszatért, letette az üres tálcát, és odafordult George-hoz.

Spanyolul mondta, amit mondott, és ez talán nem is volt baj, mert jól nevelt angol Senioriták kényes fülét esetleg sértette volna a nyelvhasználata. George persze hasonló szenvedéllyel mentegetőzött. A dialógus egyre hangosabbá vált, s mivel nyilvánvaló volt, hogy róla beszélnek, Selina közbe-közbeszólt:

- Kérem, mondják már meg, hogy miről van szó! - vagy:
- Nem beszélhetnének angolul, hogy én is értssem? - de rá se hederítettek.

A szóváltást egy kövér német vendég szakította félbe, aki bejött, és egy pohár sört kért. Amíg Rudolfo bement a bárpultmögé, hogy kiszolgálja, Selina megragadta az alkalmat és George ingének az ujját, és rimánkodni kezdett:

- Mi történt? Mondja már meg, hogy mi történt?
- Rudolfo azért dühös, mert azt mondta neki, hogy a Casa Barcóban fog megvárni, és azt képzelte, hogy a taxisofőr is ott arad magával. Nem szereti, ha kóbor taxisofőrök tehenkérdnek a bárpultjára, azt meg még kevésbé, ha leisszák magukat,és úgy látszik, ez a bizonyos taxisofőr még a szokottnál is kevésbé nyerte meg a tetszését.
- Ó - mondta Selina.

- Az bizony. Ó.
- Ez minden?
- Nem, természetesen ez még nem minden. A végén, csak hogy megszabaduljon a pasastól, kifizette. És most azt állítja, hogy tartozom neki hatszáz pesetával, és erősen tart tőle, hogy nem leszek képes megadni.
- De hát én megadom neki - vágta rá Selina. - Ígérem, hogy megadom...
- Nem arról van szó. Most kell neki a pénz. Most rögtön. A kövér német felfogta, hogy a hangulat robbanásveszélyes, úgyhogy kiment a sörével, és alighogy kitette a lábát, Rudolfo meg George újra egymásnak esett volna, de Selina még idejében közbelépett.
- Kérem, Mr.... Kérem, Rudolfo, ne haragudjon. Én tehetek mindenről. Vissza fogja kapni a pénzét, de tudja, hogy az én pénztárcámat ellopták...
Rudolfo ezt már egyszer hallotta.
- Azt mondta, Señorita, hogy a Casa Barcóban fognak várni. A taxisoőrrel együtt.
- Nem tudtam, hogy ilyen hosszú időről lesz szó.
- Te meg hol a fenében voltál? - Rudolfo megint rátámadt George-ra. - Csak úgy fogod magad, elmész San Antoniába, és senki nem tudja, mikor jössz vissza...
- Mi közöd neked ahhoz? Az én dolgom, hogy hova megyek és mikor jövök vissza.
- Már hogyne lenne közöm hozzá, amikor én fizetem ki a számláidat.
- A kutya se kért rá. És különben sem az én számlám volt. És most jól összekavartál mindent, elküldted a taxist, és a Señorita nem tud visszamenni San Antoniába.
- Majd elviszed te.
- Viszi a franc - üvöltött rá George, aztán sarkon fordult, kicsörtetett a bárból, és egyetlen ugrással lent termett a teraszlépcsőről, és bevágta magát a kocsijába.
Selina meg csak rohant mögötte.
- És velem mi lesz? - kérdezte kétségbeesetten. George odafordult feléje:

- Döntse el, hogy velem jön vagy itt marad.
- Eszemben sincs itt maradni.
- Akkor meg szálljon be.

Nem volt mit tenni. Összeesődült a fél falu, s Rudolfo vendégeivel együtt szemlátomást élveztek a jelenetet. George átnyúlt az első utasülésen, hogy kinyissa az ajtót. Selina beszállt. És ebben a pillanatban, mintha egy nagy, égi rendező utasítására történne, kitört a vihar.

Akkorát villámlott, hogy kettérepedt az égbolt, hatalmas mennydörgés követte, és egy hirtelen szélrohamtól hajladozni kezdtek a fenyőfák. A Cala Fuerte Hotel teraszán az abroszok lobogni kezdtek, mint a rosszul megkötött vitorlák, s a szemközti vegyesbolt előtti pultról elrepült egy szalmakalap, és végigkarikázott az úton, mint egy rózsaszín-sárga csíkos kerék. Portölciséreket hajtott maga előtt a szél, utána pedig jött az eső, csak úgy szakadt, súlyos, kövér cseppekben, s néhány másodpercen belül csak úgy csobogott mindenfelé a víz.

Mindenki fedél alatt keresett menedéket. Rudolfo vendégei, a pletykáló falusi asszonyok, a hancúrozó gyerekek. Egy pillanat alatt kiürült a térség, egy lélek sem volt sehol, csak Selina és George a nyitott kocsiban.

Selina már-már kiszállt, de George beindította a motort, és visszarántotta.

- Nem állunk be valahová? - kérdezte Selina.
- Minek? Csak nem fél egy kis esőtől?
- Egy *kis* esőtől? - kérdezte Selina, de George arcéle mintha kőből lett volna, oda se fordult a kérdésre, és nem is válaszolt. - Nem lehetne felhúzni a kocsitetőt? - kérdezte Selina.

George indított, és a kocsi egy rakéta sebességével lőtt ki.

- Már vagy tíz éve nem működik - kiabálta túl George a motorzajt s az eső meg a szél csapkodását. Mintha kerékagyig ért volna a víz, Selina lábát mindenesetre ellepte, és megfordula fejében, hogy talán hozzá kellene látnia kimerni a vizet a kocsiból.
- Minek van akkor a kocsitető, ha nem lehet felhúzni?

- Jaj, hagyjon már a hasfájásaival!

- Ez nem hasfájás, csak...

George gyorsított, Selina pedig felszisszent ijedtében, és már eszében sem volt befejezni a mondatot. Csak úgy zúdultak lefelé az úton, csikorgó kerékekkel vették a kanyarokat, hatalmas sárhullámokat csapva föl. A tenger vasszürke volt, a villák kertjeit vadul tépázta a szél. A levegőben mindenféle törmelék röpködött, falevelek, fűszálak, fenyőtűk, s a domb tetejéről lefelé vezető út helyén a kertek kőfalai között valóságos patak csörgedezett, s ahogyan George vezetett, mintha vízesések is lettek volna ebben a patakban.

A Casa Barcónál a víz nagy része a lefelé vezető lépcsőn távozott a tenger irányába, de azért jutott belőle a garázsnak használt hálótárolóba is, amelyben jelenleg bokáig állt a víz.

Ez azonban George-ot a legkevésbé sem zavarta, egyenesen belehajtott, és alig néhány centiméterre állt meg a szemközti faltól. Kikapcsolta a motort, kiugrott a kocsiból, és odaszólt Selinának:

- Jöjjön már, és segítsen becsukni az ajtót.

Selina annyira meg volt ijedve, hogy nem mert tiltakozni. Belelépett a bokáig érő hideg, mocsos vízbe, és segítette George-nak a helyére húzni a megereszkedett és beragadt ajtószárnyakat. Nagy keservesen becsukták, aztán mind a ketten nekifeküdtek, és George nagy erővel helyére tolt a kezdetleges reteszt.

Amikor ez megvolt, George a csuklójánál fogva húzni kezdte maga után Selinát, és beszaladt vele a házba, miközben újabb villám cikázott át az égen, és akkorát dörgött, hogy Selina attól tartott, rájuk szakad a háztető.

Odabent sem voltak teljes biztonságban. A nyitva maradt ablakokat csapkodta a szél, és George-nak nagy küzdelmet kellett vívnia a spalettákkal, amíg sikerült becsuknia őket. Kinn a teraszon a szél lefújta az összes muskátlit, részben kifelé estek le a kőfalról, részint pedig a terasz kövén végezték, ahol valóságos sártengerben

heverték a törött cserépdarabok. Amikor minden spaletta, zsalugáter és belső ajtó be volt csukva, barátságtalan sötétség lett a házban. George fel akarta kapcsolni a villanyt, de nem volt áram. A kéménybe csapó esővíz kioltotta a tüzet, és még a kút is bugyogott, mintha bármelyik pillanatban kiönthetne.

- Itt biztonságban vagyunk? - kérdezte Selina.
- Már miért ne lennénk biztonságban? - válaszolt a kérdésre kérdéssel George.
- Félek a mennydörgéstől.
- Pedig attól még senkinek nem lett baja.
- De a villámlástól igen - mondta Selina.
- Na látja. Féljen akkor inkább a villámlástól.
- Félek is. A villámlástól is félek, igen.

Selina úgy érezte, hogy George-nak most az lenne a dolga, hogy elnézését kérje és megnyugtassa, de George-nak ez szemlátomást eszében sem volt. Belenyúlt a nadrágzsebébe, előhúzott belőle egy csomag elázott cigarettát, beledobta a sitergő kandallóba, aztán ide-oda mászkált, nyilván száraz cigarettát keresgélt, s végül talált is egy csomaggal a főzőfülkében. Rágyújtott, aztán, ha már úgyis ott volt, töltött magának egy jókora adag whiskyt. A whiskypohárral odament a kúthoz, nagy gyakorlattal leeresztette a vödröt, majd felhúzta, aztán amúgy fél kézzel megbillentette a teli vödröt, vizet lötytyintett a whiskyjébe, de úgy, hogy egy csöpp sem ment mellé.

- Maga is iszik egyet? - kérdezte.
- Nem - mondta Selina. - Köszönöm.

George nagyot kortyolt a poharából, aztán csak állt és nézte őt, és Selinának az volt a gyanúja, hogy magában jót mulat rajta. Mind a ketten csuromvizesek voltak. Selina lerúgta a lábáról a tönkreázott cipőjét, a ruhája aljából csöpögött a víz, a haja pedig rátapadt a fejére meg a nyakára. Egy tócsa közepén állt, amely egyre nőtt körülötte. George Dyert azonban, úgy látszik, nemigen zavarta, hogy bőrig ázott.

- Gondolom, maga hozzá van edződve az ilyenekhez - jegyezte meg Selina, és megpróbálta kicsavarni a vizet a ruhája aljából. - Pedig még meg is lehetett volna előzni mindezt. Nyugodtan beállhattunk volna valahová, amíg lecsendesedik a vihar. Rudolfo is megengedte volna, hogy...

George rá se hederített. Keményen lerakta a poharát, átment a helyiségen, aztán kettesével szedve a lépcsőfokokat, fölment a galériára.

- Tessék - mondta, és ledobott egy pizsamát. - Tessék - mondta újra, és ledobott egy fürdőköpenyt. Hallani lehetett, hogy kihúz, majd visszalök egy főkot. - És itt van ez is - egy törülköző röpült a többi után, George pedig megállt odafönt, kezével megtámaszkodott a korlátan, és lenézett rá. - Menjen be a fürdőszobába - mondta -, dörgölje magát szárazra, és öltözzön át.

Selina mindent fölszedezett a földről. Már éppen benyitott a fürdőszobába, amikor egy vizes ing röpült át a galéria korlátján, után pedig egy ázott farmernadrág. Gyorsan belépett a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Miután alaposan megtörülközött, felvette a száraz pizsamát, a törülközőből turbánt kötött a vizes haja fölé, majd belépett a nappaliba, s azt tapasztalta, hogy időközben nagy változások történtek.

Ropogott a tűz a kandallóban, és három-négy gyertya égett borosüvegek nyakába illetve. A zsebrádióból flamencozene szólt, és George. Dyer nemcsak megtisztálkodott és átöltözött, hanem ráadásul még meg is borotválkozott. Fehér póló volt rajta, sötétkék vászonnadrág és bordó bőrpapucs. A kandalló párkányon ült, háttal a tűznek, egy angol újságot olvasott, és a megszólalásig olyan volt, mint egy úriember a vidéki rezidenciájában. Felpillantott az újságból, amikor Selina belépett.

- Csakhogy itt van - mondta.

- Mit csinálnak a vizes holmimmal? - érdeklődött Selina.

- Hagyja csak ott a fürdőszobában. Juanitának reggel majd gondja lesz rá.
- Juanita kicsoda?
- A házvezetőnőm. Maria nővére. Tudja, ki Maria, nem? Övé a vegyesbolt a faluban.
- Tomeu mamája, igaz?
- Szóval már Tomeut is ismeri.
- Ő vezetett ide bennünket tegnap. Előttünk jött biciklin.
- És a kosarában egy csirkét is hozott, ami jelenleg már a sütőben pirosodik. Jöjjön ide a tűz mellé, és melegedjen meg. Én pedig töltök magának valami innivalót.
- Nem kérek szeszes italt.
- Soha nem iszik?
- A nagymamám nem tartotta helyesnek.
- Már megbocsásson, de az az érzésem, hogy a maga nagymamája egy undok sárkány volt.
Selina akaratlanul is elmosolyodott.
- Nem is igaz - mondta.
George Dyer meglepődött ezen a mosolygáson. Még egyre azt nézte, amikor megkérdezte:
- Londonnak melyik részében lakik?
- A Queen's Gate-en.
- Queen's Gate, SW7. Ez igen. Gondolom, a dajkájával a Kensington Parkba jártak sétálni.
- Igen.
- Testvérei vannak?
- Nincsenek.
- Hát nagynénjei, nagybátyjai?
- Azok sincsenek. Senkim nincs.
- Akkor nem csoda, hogy olyan elkeseredett szüksége van egy apára.
- Nincs rá elkeseredett szükségem. Épp csak szeretném, ha volna.
- George meghintáztatta a poharát, s nézte, hogy ingadozik benne a borostyánszínű ital szintje.
- Tudja, azon gondolkoztam, hogy akit szeret az ember, az él mindaddig, amíg valami fontoskodó alak bele nem

tenyerel a dologba, és nem közli velünk, hogy az illető meghalt.

- Nekem már sok évvel ezelőtt megmondták, hogy meghalt az apám - mondta Selina.

- Tudom. De ma másodszor is megmondták. És én voltam az, aki eltettem láb alól.

- Nem maga tehet róla.

- Sajnos az eredmény akkor is ugyanaz - mondta George, aztán valamivel gyöngédebb hangon unszolni kezdte: - Ráférne magára egy ital. Fölmelegítené.

Selina azonban megrázta a fejét, és George ráhagyta, de valahogy felzaklatta a dolog. Teljesen hozzá volt szokva Franceshez, aki egyik whiskyt a másik után döntötte magába, és meg se kottyant neki, bár estére már kissé nehezen forgott a nyelve, és minden szíre-szóra felcsattant. Másnap mindenesetre tiszta fejjel, csillogó szemmel ébredt, s olyan volt, mint új korában, legfeljebb a keze remegett egy kicsit, amint rágyújtott a tizedik cigarettára.

Hanem ez a gyerek... Selinára emelte a pillantását. Hibátlan és hamvas a bőre, s a színe olyan, mint az elefántcsonté. Ahogy levette a fejéről a törülközőt, és dörzsölgetni kezdte a haját, előbukkant a füle, a nyaka, és valami megható védtelenséget árasztott.

- És most mit csinálunk? - kérdezte Selina.

- Mivel kapcsolatban?

- Hát a pénzzel. Vissza kell adnunk Rudolfónak a pénzt, és meg kell vennünk a repülőjegyet.

- Nem tudom, mit csinálunk. Ezen még gondolkodnom kell.

- Táviratozhatnék a londoni bankomba, hogy küldjenek pénzt.

- Igen, azt megtehetné.

- És az vajon sokáig tartana?

- Három-négy nap.

- Nem gondolja, hogy meg kellene próbálnom szobát kivenni a Cala Fuerte Hotelban?

- Nem hinném, hogy Rudolfo befogadná.
- Akkor... hol fogok aludni?
- Hát hol aludna? Itt. Fönt fog aludni a nagy ágyban. Én meg majd kiköltözöm az *Eclipse-re*, csak persze nem ebben az időben. Nem ez lesz az első eset, hogy a kanapén alszom.
  - Ha valakinek a kanapén kell aludnia, akkor az én leszek -készségeskedett Selina.
  - Ahogy tetszik. Nekem teljesen mindegy. Sajnálom, hogy a Casa Barcóban nemigen van mód a vendégfogadásra, de ezen már nem segíthetünk. Soha nem képzeltem, hogy idejön szállóvendégnek a lányom.
    - Nem is vagyok a lánya - jegyezte meg Selina.
    - Jól van. Akkor a fiam.

7. fejezet

Amikor George Dyer hat évvel korábban letelepedett Cala Fuertében, egy szép napon bekopogott a Casa Barco ajtaján Juanita, és nagy méltósággal közölte, hogy szívesen elvégezné nála a házimunkákat. San Estaban-i gazdálkodó volt a férje, négy iskolás gyerekük volt, és állandó küzdelemben éltek a szegénységgel. Égető szüksége volt a munkára, mert nagyon kellett a pénz, de Juanita egyenes tartása és büszke viselkedése ezt még csak sejtetni sem engedte. Kis termetű asszony volt, szívós, mint a paraszti munkát végzők általában, fekete haja volt és fekete szeme, s a mosolya csupa jóindulat és kedvesség.

Mindennap hajnali fél ötkor kelt, elvégezte a napi teendőket a ház körül, reggelit adott a családjának, elindította a gyerekeket az iskolába, a férjét meg ki a földekre, aztán San Estabanból legyalogolt Cala Fuertébe, és fél nyolckor már meg is jelent a Casa Barcóban. Takarított és főzött George-ra, mosott és vasalt, kifésülte a perzsa macska szőrét, gyomlált a kertben, és szükség esetén átevezett a dingivel az *Eclipse-re*, és felsúrolta a fedélzetet.

Amikor megjelent az *Ünnep Cala Fuertében*, George megajándékozta egy tiszteletpéldánnyal, előzéklapján dedikációval: „*Juanitának szeretettel és tisztelettel, George Dyer*”, és Juanitának a nagyanyjától örökölt családi ágyon meg a maga hímezte súlyos stafíringján kívül nem is volt ennél becsebb tulajdona. Angolul nem beszélt, olvasni meg még spanyolul sem tudott, de a könyvet egy külön csipketerítőn, díszhelyen

tartotta a komód tetején. A Casa Barcoba soha nem lépett be magától: ez az ő fogalmai szerint valamiféle etikettségség lett volna. Inkább leült odakint a terasz mellvédjére, az ölében összekulcsolt kézzel, bokában keresztezett lábbal, mint a királyi felségek, s megvárta, amíg Señor Dyer kinyitja neki az ajtót és beengedi. *Buenos días*, Juanita - mondta ilyenkor

George, aztán váltottak néhány barátságos szót az időjárásról, és Juanita megérdeklődte, hogy szolgált a Senor éjszakai nyugodalma. Soha nem derült ki, hogy mire volt jó ez a fura kis szertartás, és George nem is firtatta. Talán azzal függött össze, hogy nincs asszony a háznál.

A vihart követő reggelen George hétkor ébredt. Végül is a kanapén aludt, mert nem volt szíve elfoglalni a kényelmesebbik fekhelyet a vendég előtt. Nagy csönd volt. Elállt a szél, s amikor kinyitotta a spalettákat és kiment a teraszra, friss és derült volt a reggel, egyetlen felhő sem volt az égen, s minden gyöngyházzsínben ragyogott, az eső után édes illatot bocsátott ki magából a föld, csak az öböl felkavarodott vize meg az eső hordta törmelék emlékeztetett az előző esti viharra. George fölemelte a felborogatott kerti székeket, megbillentette az asztalt, és lelöttyintette róla a közepén összegyűlt esővizet, aztán bement, rágyújtott egy cigarettára, és azon gondolkozott, hogy főz egy teát. De a teáskannában nem volt víz, a vödörrel meg nem akart zörögni, nehogy felébressze Selinát.

Körülnézett, hogy hol vannak a levetett ruhái, aztán látta, hogy az előző esti póló meg a santungnadrágja nem alkalmas a napi munkához, felment hát a galériára, hogy elővegyen magának valami megfelelőbbet. Selina úgy aludt a hatalmas ágyban s a bő férfipizsamában, mint egy gyerek. George olyan csöndesen járt, ahogyan csak tudott, fogta az első inget, nadrágot, ami a kezébe került, aztán óvatosan leereszkedett a lépcsőn. Lezuhanyozott a vihar következtében szinte jéghidegre hűlt vízben, majd felöltözött, és kiment ajtót nyitni Juanitának. Az asszony még nem érkezett meg, de ha nyitva találja az ajtót, akkor minden további nélkül bemegy, és hozzálát reggelit készíteni. Ő meg addig is visszament a házba, átvágott a teraszon, lekocogott a lépcsőn, elkötötte a dingit, és kivezett az *Eclipse*hez.

Úgy tűnt, a hajó rendben állta a vihart. George ellenőrizte a horgonyköteleket, aztán felkapaszkodott a fedélzetre. Kellő előrelátással rögzítette a védőponyvát a kabinlejárát tetején, s bár a ponyva horpadásaiban állt a víz, a kabinlejárát viszonylag száraz maradt. Itt-ott lazított a megfeszülő köteleken, és lement

a kabinba, hogy megnézzze, az elülső ablakokon nem szivárgott-e be a víz. Miután meggyőződött róla, hogy sehol semmi gond, nekitámaszkodott a fedélzetnyílás párkányának, és rágyújtott.

Szép, meleg nap ígérkezett. Már is gőzölgött a nedves fedélzet meg a száradni kiterített ponyva. Olyan tiszta volt a levegő, hogy messzire be lehetett látni a sziget belsejébe, még a San Estaban keresztjén túl is. Egy halász tett-vett a hajóján, s közben halkán beszélgetett a társával, és a nagy csöndben minden szavukat érteni lehetett. A vitorláshoz kikötött dingi ellenállt a tengervíz lassú himbálózásának, és loccsanó hangokat hallatott, az *Eclipse* azonban átvette a tenger ritmusát, és csöndben együtt mozgott vele, mintha lélegezne.

George-ot megnyugtatta a békés környezet, az ismerős hangok, illatok, s érezte, hogy lazulni kezd benne a feszültség, át tudja tekinteni az előtte álló napot, és mérlegelni tudja a megoldásra váró problémákat.

Először is ott van Rudolfo. Amiatt nem fájt a feje, hogy hajba kaptak, nem ez volt az első eset, és nem is az utolsó. De Rudolfot nem veti föl a pénz, és azt a hatszáz pesetát minél hamarabb vissza kell kapnia. Arra nem számíthat, hogy majd megjön az átutalása Barcelonából, és abból megadja neki. Ilyen késlekedés már máskor is volt, és egyszer egy teljes hónapot kellett várnia a pénzére. De ha táviratoznak Selina bankjába, három-négy nap alatt San Antonióban lehet a pénz, és Rudolfo ennek tudatában bizonyára boldogan ad szállást Selinának arra a néhány napra. Így az illendőségnek is eleget tesznek, és mindenkinek az érzékenysége tiszteletben lesz tartva Cala Fuertében.

Aztán ott van Francés. Ha megkérné, ő azonnal ideadná a hatszáz pesetát meg a repülőjegy árát. Ennek a kölcsönnek azonban nagyon magas kamata lenne. Olyan magas, hogy azt sem Rudolfo kedvéért, sem egy apát kereső leányzó kedvéért nem kockáztathatja. Sokkal komolyabb ok kell ahhoz, hogy ő ekkora adósságba verje magát.

A Casa Barco, teraszán mozgásra lett figyelmes. Fölnézett, és látta, hogy Juanita felrakja szellőzni a piros-fehér csíkos

takarót a szárítókötélre. Juanita rózsaszín ruhát viselt és barnakötényt, s visszament a házba, majd újra megjelent egy söprűvel, és kezdte összeseperni az összetörött muskátlis cserepeket.

Hátravolt még az a kérdés, hogy mit mondjon Juanitának, hogy került Selina az ágyába. Mindig ügyelt, hogy ilyen helyzet ne adódhasson, úgyhogy fogalma sem volt róla, mit fog szólni a dologhoz Juanita. Nem akarta becsapni, de elveszíteni sem akarta, semmi áron. Éppenséggel az igazat is elmondhatná neki, de az olyan szövevényes és olyan valószerűtlen, hogy ez az egyszerű teremtés aligha tudná megemésztetni. Vagy mondhatja azt, hogy Selina az unokahúga, látogatóba jött, és a vihar miatt volt kénytelen ott maradni a Casa Barcóban. Némi gondolkodás után úgy döntött, hogy ez lesz a megfelelő történet, már csak azért is, mert többé-kevésbé igaz. Beledobta a cigarettáját a vízbe, beszállt a dingibe, és kivezett a partra.

Juanita a főzőfülkében volt, és vizet forralt a reggeli kávéjához.

- *Buenos días*, Juanita - üdvözölte George. Juanita megfordult, és tündöklő mosolyt vetett rá.

- *Buenos días*, Señor.

George elhatározta, hogy egyenesen a tárgyra tér.

- Nem ébredt fel a Señorita, amikor vizet húzott? - kérdezte.

- Nem, Señor. Még alszik. Olyan, mint egy kisangyal.

George élesen ránézett Juanitára. Az asszony hangja teljesen ellágyult, a szeme érzelmesen csillogott. Nem erre számított. Még bele sem kezdett a látogatóba érkezett unokahúg történetébe, és Juanita itt áll párás szemmel... Ugyan mitől van úgy elérzékenyülve?

- Főnt volt a galérián és megnézte?

- *Sí*, Señor, megnéztem, hogy ébren van-e már. De Señor -és itt a hangja némi szemrehányó színezetet öltött -, miért nem említette soha, hogy van egy lánya?

George hátranyúlt, kitapogatta a kanapé karfáját, és leült rá.

- Nem említettem? - kérdezte bambán.

- Nem. Egy szóval sem említette. Reggel, ahogy jövök keresztül a falun, Maria mondja, hogy a Señor lánya itt van a Casa Barcóban. Hát én el sem akartam hinni. Pedig igaz...

George nagyot nyelt, aztán nyugodt hangot erőltetett magára.

- Szóval Mariától hallotta. És Maria kitől hallotta?

- Tomeu mondta neki.

- Tomeu?

- *Sí*, Señor. Volt itt egy taxisofőr, aki elhozta a Senioritát San Antonióból. Ez az ember órákig ott ült a szálloda bárjában, és elmondta Rositának, tudja, aki ott dolgozik, hogy Señor Dyer lányát szállította a Casa Barcoba. Rosita átment a boltba mosóporért, és elmesélte Tomeunak, amit hallott. Tomeu meg továbbadta Mariának, és tőle tudtam meg én.

- Meg az egész falu - dűnnyögte angolul George, és magában elátkozta Selinát.

- Nem értem, Señor, nem is örül, hogy itt a lánya?

- Dehogynem, Juanita.

- Én nem is tudtam, hogy a Señor házasember.

George egy másodpercig gondolkodott, aztán kijelentette:

- Szegénykémnek meghalt az anyja.

Juanitát teljesen lesújtotta a hír.

- Señor - mondta -, ha én ezt tudom... És ki viselte gondját a Senioritának?

- A nagyanyja - mondta George, és azon tűnődött, meddig lehet még nyújtani ezt a hazugságot. - Mondja, Juanita, Rudolfo is tudja, hogy a Señorita a lányom?

- Rudolfoval még nem találkoztam ma, Señor.

A víz felforrt, s Juanita, ahogy George tanította, neszkvét kanalazott egy cserépkannába, és ráöntötte a forró vizet. Pompás illata volt, de George-ot ez sem tudta felvidítani. Juanita rátette a kannára a tetejét, és kijelentette:

- Señor, gyönyörű ez a kislány.

- *Gyönyörű?* - kérdezte George őszinte meghökkenéssel.

- De még mennyire, hogy gyönyörű - mondta Juanita, miközben tálcára tette a reggelijét, és kivitte a teraszra. - Előttem nem kell szemérmeskednie, Señor - tette hozzá bizalmasan.

George nekilátott a reggelijének. Megevett egy narancsot, aztán egy cukormázos *ensarnada* kíséretében megitta az összes kávé. Juanita közben odabent takarított, de hallani lehetett, hogy a szokásosnál sokkal óvatosabban húzogatja a seprőt. Idővel aztán kijött a házból, hóna alatt a szennyeskosárral.

- A Señorita tegnap este nagyon megázott - jegyezte meg George -, és mondtam neki, hogy hagyja a vizes holmiját a fürdőszobában.

- *Sí*, Señor, megtaláltam.

- Kérem, gyorsan mossa ki, Juanita. Nincs más, amit fölvehetne.

- *Sí*, Señor - mondta Juanita, és lement a lépcsőn a csónakház melletti mosókonyhába, ahol nagy üstben melegítette a vizet, és egy téglányi mosószappannal minden részrehablás nélkül együtt mosott lepedőket, zoknikat és ingeket, meg mindent, ami csak a kezébe került

George legelőször is Rudolfot akarta fölkeresni. Miközben átment a házon, fölpillantott a galériára, de nem tapasztalt se mozgást, se neszezést. Csöndben elátkozta magában a vendégét, de hagyta, hadd aludjon. S mivel semmi kedve nem volt birokra kelni a garázsajtóval, inkább gyalog indult útnak.

Ezt aztán bánta, mint a kutya. Ugyanis, amíg odaért a Cala Fuerte Hotelhoz, útközben heten is megállították, hogy gratuláljanak neki a lánya látogatásához. Minden gratuláció után fokozott sebességgel indult tovább, mintha valami égetően sürgős ügyben járna, s igyekezett olyan benyomást kelteni, hogy időzne ő boldogan, hogy meghányják-vessék a helyzetnek ezt az örömteli állását, de fájdalom, az ideje nem engedi. Úzötten és verejtékezve érkezett meg a Cala Fuerte Hotelba. Zihálva dugta be a fejét a szalagfüggöny sávjai között, és beszólt a bárba:

- Rudolfo, bejöhetek?

Rudolfo a bárpult mögött állt, és poharakat törölgetett. Amikor meglátta George-ot, megállt a keze a levegőben. Aztán szélesen elmosolyodott.

- George, öregem - mondta, letette a poharat, és ölelésre tárt karral előjött a bárpult mögül.

- Csak nem akarsz megütni? - kérdezte George óvatosan.
- Én érdemelnék egy jó nagy fejbe verést - mondta Rudolfo -, de hát honnan tudhattam volna? Csak ma reggel hallottam Rositától, hogy a Señorita a lányod. Hát miért nem szóltál az este? Miért nem mondtad meg, hogy a gyereked? Azt se tudtam, hogy van gyereked. És hogy ilyen gyönyörű...

- Rudolfo, itt valami félreértés van...

- De még mennyire! Fékeértettem a helyzetet. Hát mit gondolhatsz most rólam? Milyen ember az, aki dülva-fúlva tesz szívességet a barátjának meg az ő gyerekének?

- Ugyan már...

Rudolfo egy kézmozdulattal elhallgattatta.

- Csak semmi ugyan. Hatszáz peseta nem éppen semmiség, de azért nem fog a földhöz vágni.

- Rudolfo...

- Öregem, ha még egy szót szólsz, azt fogom hinni, hogy nem akarsz megbocsátani nekem. Gyere, igyunk egy konyakot a nagy örömré...

Nem volt mit tenni. Rudolfo egyszerűen nem hajlandó végighallgatni őt. Hát nem erőltetheti, ha semmiképpen nem akarja hallani az igazságot.

- Én inkább kávét innék - mondta elgyengülve, s miközben Rudolfo átrakiabált kávéért, fölkapaszkodott az egyik bárszékre, és rágyújtott. Amikor Rudolfo visszajött, megjegyezte: - Hamarosan megkapod a pénzedet. Táviratozunk érte Londonba.

- Táviratozni csak San Antonióból tudsz.

- Hát úgy kell nekem. Mit gondolsz, mennyi idő alatt jön meg az a pénz?

Rudolfo látványosan vállat vont.

- Hát úgy két-három napon belül. De lehet, hogy lesz abból egy hét is. Nem érdekes. Kivárom én, amíg megjön az a hatszáz peseta.

- Rendes ember vagy, Rudolfo.

- Csak ilyen hirtelen haragú ne volnék! Tudod, milyen könnyen dühbe gurulok.

- Akkor is rendes ember vagy.

Megérkezett a kávé, Rosita, a bajok mit sem sejtő forrása hozta be tálcán. George figyelte, amint leteszi eléjük az apró csészéket, és megállapította magában, hogy ennél mélyebbre már aligha sülyedhetne a csalárd játékban. S vegyes érzelmek fogták el, amikor ráébredt, hogy most már semmi értelme újabb szívességet kérni Rudolfótól. Ha Selina a lánya, akkor nem kell a Cala Fuertében megszállnia, nyugodtan maradhat a Casa Barcóban is.

Pearl ébresztette föl Selinát. Egész éjszaka odakint vadászott, de idővel megelégtelte a dolgot, és úgy döntött, hogy keres magának valami jó puha helyet az alváshoz. A terasz felől érkezett, felment a lépcsőn a galériára, és hangtalanul felugrott az ágyra. Selina kinyitotta a szemét, és egyenesen Pearl fehér, bajszos pofácskájába nézett. A macska mézsárga szemében a keskeny pupillák tökéletes elégedettséget fejeztek ki. Pearl egy darabig gyúrta a takarót, fészket készített magának, aztán puha, hajlékony testét Selina görbületéhez igazította, és már aludt is. Selina kényelmesen összegömbölyödött, és követte a példáját.

Másodszor már nem ilyen gyengéden ébresztették.

- Ébresztő! Ideje fölkelni. Már tizenegy óra. Nem hallja? Ébresztő! - Valaki megrázta. Mikor kinyitotta a szemét, látta, hogy George Dyer ott ül mellette az ágy szélén. - Ideje, hogy végre fölkeljen - mordult rá George újra.

- Mmmm? - nyögte Selina. A macska még mindig ott aludt mellette, és nagyszerűen melegítette a hátát. Amikor végre képes volt fókuszálni a szemét, ijesztően nagynak látta George Dyert. Kék pamuting volt rajta, és nagyon csúnyán nézett rá. Selmának összeszorult a gyomra. Közvetlenül ébredés után nehezen bírta a megrázkódtatásokat.

- Ideje, hogy fölkeljen végre.

- Miért, mennyi az idő?

- Majdnem tizenegy. Már mondtam. Beszédem lesz magával.

- Jaj - mondta Selina, és az eltűnt párnája után kezdett tapogatni. George lehajolt a földre a párnáért, és gorombán odagyömködté Selina háta mögé.

- Ide hallgasson - mondta -, voltam Rudolfónál...

- Még mindig haragszik?
- Nem. Már nem haragszik. Esze ágában sincs. Tudja, Rudolfo meg az egész falu azt hiszi, hogy maga tényleg a lányom. És ugye tudja, hogy miért hiszik azt? Mert a maga részeg taxisofőrje ezt adta be nekik, a fene a pofáját.
- Jaj - mondta Selina.
- Az bizony. Jaj. Maga mondta a taxisofőrnek, hogy az apja vagyok?
- Én - mondta Selina büntudattal.
- De miért? Az isten szerelmére, miért?
- Hogy hajlandó legyen elhozni Cala Fuertébe. Tudt hogy ellopták a pénztárcámat, és megígértem neki, hogy az apám majd kifizeti a viteldíjat. Csak ezzel tudtam rávenni.
- Ehhez nem volt joga. Ilyen helyzetbe hozni egy ártatlan embert!
- Magát?
- Igen, engem. Nyakig benne vagyok a hazudozásban.
- Arra nem gondoltam, hogy mindenkinek el fogja mondani.
- Nem is mondta el mindenkinek. Csak Rositának tett említést róla, annak a lánynak, aki ott dolgozik a bárban. Rosita aztán elmondta Tomeunak. Tomeu elmondta az anyjának. Maria pedig valóságos távközlési hivatal a szigetnek ezen a felén.
- Értem - mondta Selina. - És őszintén sajnálom. Mi lenne, ha elmondanánk nekik az igazat?
- Most már késő.
- Miért késő?
- Mert az itteniek... - George-nak keresgélennie kellett a megfelelő szavakat - igen szigorú erkölcsi nézeteket vallanak.
- Akkor miért hagyta, hogy itt aludjak?
- A vihar miatt - felelte George kimerülten. - Azért, mert összeveszttem Rudolfóval. Mert más választás nem volt.
- És most azt mondta neki, hogy a lánya vagyok?
- Nem mondtam neki, hogy nem a lányom.
- De hát maga túlságosan fiatal ahhoz, hogy az apám lehessen. Tegnap kiszámítottuk.
- Azt ők nem tudhatják.
- De hát ha egyszer nem igaz!

- Akkor sem volt igaz, amikor a taxisoőrrel elhitette.
- Igen, csakhogy akkor én még nem tudtam, hogy nem igaz.
- Én pedig tudom, mi? Erre gondol? Hát, tudja, sajnálom, ha meg kell botránkoztatnom, de ezek az emberek a barátaim, és nem szeretném kiábrándítani őket. Nem mintha olyan vérmes illúzióik volnának velem kapcsolatban, de legalább azt nem tételezik fel rólam, hogy hazudozok.

Selinát szemlátomást nem győzte meg ez az érvelés, úgyhogy George másra terelte a szót.

- Ami pedig a pénzt illeti. Azt mondta, táviratozhatunk a bankjába...

- Úgy van.

- De Cala Fuertéből nem lehet táviratot küldeni. Ahhoz be kell mennünk San Antoniába. Onnan pedig táviratozhatunk egyenesen a bankba, de nekem eszembe jutott, hogy érintkezésbe léphetnénk azzal a maga ügyvédjével is...

- Jaj, ne - mondta Selina olyan hevesen, hogy George csodálkozva összevonta a szemöldökét.

- Miért ne?

- Táviratozzunk csak a bankba.

- De az ügyvéd sokkal hamarabb el tudná juttatni ide a pénzt.

- Nem akarok táviratozni Rodneynek.

- Miért? Nincs vele jóban?

- Nem arról van szó. Csak, tudja... neki az volt a véleménye, hogy ez az egész dolog, hogy idejövök megkeresni az apámat, szóval, hogy ez esztelenség.

- És amint kiderült, nem is járt olyan messze az igazságtól.

- Nem akarom az orrára kötni, hogy mennyi baklövést követtem el. Próbálja végre megérteni.

- Én megértem, de ha ilyenformán hamarabb ideérne az a pénz... - Selina arckifejezése rendíthetetlen konokságot árult el. George-nak hirtelen elege lett az egészszából. Mit győzködi ő itt ezt a libát? - Na jó - mondta -, nekem mindegy. Végtére a maga pénzéről és a maga idejéről van szó. Meg persze a maga jó híréről.

Ezt Selina elengedte a füle mellett.

- Még ma el akar menni San Antoniába?

- Amint felöltözött, már indulunk is. Nem éhes?
- Nem különösebben.
- Egy kávét azért megiszik?
- Hát ha éppen van...
- Majd csinállok egyet.

George a lépcső felénél tartott, amikor Selina utána szólt.

- Mr. Dyer...

George visszafordult. Ebből a nézetből csak a felsőteste volt látható.

- Nincs mit fölvennem - közölte Selina.
- Majd beszélek Juanitával - mondta George.

Kint találta őt a teraszon. Vasalt. A villanyvasaló zsinórja a nyitott ablakon át bekígyózott a házba.

- Juanita!
- Tessék, Señor.
- Megszáradt a Señõrita holmija?
- *Sí*, Señor - mondta Juanita sugárzó mosollyal, elragadtatva önnön eredményességétõl, és átadott George-nak egy nagy halom szépen összehajtogatott ruhanemût. George megköszönte, visszament a házba, s szembetalálkozott Selinával, amint az éppen jött le a lépcsõn, álmosan és kócosan, kölcsönpizsamában.
- Tessék - mondta George elégedetten, és a kezébe nyomta a ruhákat.
- Ó, ez nagyszerû! - lelkesedett Selina.
- Hiába, ebben a hotelban már csak ilyen a kiszolgálás.
- Hát ez hamar ment. Ki hitte volna?

Selinának hirtelen elállt a szava. George összevonta a szemöldökét. Selina a kupac tetejérõl levette a ruháját. Vagy legalábbis azt, ami a ruhájából maradt. Juanita ugyanis ugyanabban az elbánásban részesítette a jóra való angol gyapjúsövetet, mint a többi mosnivalót. Forró víz, mosószappan, súrolókefe. Selina kartávolságra tartotta magától a ruhát. Egy fejlődésben visszamaradt hatévesre hajó lett volna. A Fortnum and Mason címke volt az egyetlen bizonyíték arra, hogy ez valamikor csakugyan az õ ruhája volt

Nagyot hallgattak. Aztán George megszólalt:

- Milyen jól állt volna ez magának kislány korában!
  - De hát miért kellett kimosni? - kérdezte Selina. - Csak vizes volt. Meg kellett volna szárítani, és kész...
  - Csakis én tehetek róla. Én mondtam Juanitának, hogy mossa ki, és ha én mondom neki valamit, azt ő gondolkodás nélkül végrehajtja - állapította meg George, és elnevette magát.
  - Ezen nincs semmi nevetnivaló - vágta rá Selina. - Maga könnyen nevet, de én nem tudom, hogy most mit vegyek fel!
  - Mi mást tehetnénk, mint hogy nevetünk egyet?
  - Én például sírni tudnék.
  - Azzal nem megyünk semmire.
  - Nem maradhatok egész nap pizsamában!
  - Miért? Igazán vonzó viselet.
  - San Antoniába azért mégsem mehetek el benne. George nehezen tudott napirendre térni a helyzet humora fölött, de azért igyekezett kiötölni valami józan megoldást. Megvakarta a fejét.
  - Mi lenne - kérdezte -, ha fölvenné a kabátját?
  - Megsülnék benne - válaszolta Selina. - Istenem, miért vagyok én ilyen szerencsétlen?
- George vigasztalni próbálta.
- Ide figyeljen, Selina... - kezdte mondani, de Selina közbevágot:
  - Azért se figyeljek oda!
- Hát így próbáljon értelmesen beszélni az ember egy nővel. George-nak elfogyott a türelme. Ebből elég, gondolta.
- Helyes. Akkor ne figyeljen ide. Nyugodtan vágja magát a földhöz, vagy toporzékoljon. Csak előbb segítsen megfogalmazni azt a táviratot a banknak. Én majd elmegyek vele San Antoniába, maga meg itt marad, és tőlem duzzoghat estig.
  - Hogy mondhat valaki ilyen igazságtalan, rémes dolgokat?
  - Ha rémes, hát rémes, fiacskám. Meglehet, azért mondom ilyen rémes dolgokat, mert egy rémes alak vagyok. És minél hamarabb ráébred erre, annál jobb. Most pedig üljön le, tyúkeszű, szedje össze magát, és írjuk meg azt a táviratot.

- Nem vagyok tyúkeszű! - vágott vissza Selina. - És ha tyúkeszű volnék is, még nem ismer olyan régen, hogy azt megállapíthatta volna. Én csak azt szeretném megértetni magával, hogy nem mászkálhatok egész nap fehérneműben...

- Nézze, fiacskám, ez itt Cala Fuerte, San Antonio szigetén, nem pedig a Queen's Gate, SW7. Tőlem abban mászkál, amiben akar, mászkálhat akár pucéran is, nekem az a lényeg, hogy az a pénz minél hamarabb itt legyen, akkor aztán szépen postára adom magát utánvétellel a dajkája címére, a Kensington Parkba. - George ezzel az íróasztala fölé hajolt, és papírt meg tollat kezdett keresgélni. Aztán amikor felpillantott, barna szemében kiismerhetetlen kifejezés volt. - Azt hiszem, ha idősebb volna és tapasztaltabb, már régen lekevert volna nekem egy nagy pofont.

Selina némán megfogadta, hogy soha nem bocsátja meg magának, ha most dühében vagy bármi más okból sírva fakad.

- Eszembe sem jutott ilyesmi - mondta, és épp csak egy kicsit remegett a hangja.

- Akkor jó. Ne is jusson soha - mondta George, aztán leült az íróasztalhoz, és maga elé tett egy papírlapot. - Tehát, mi a neve a bankjának...?

8. fejezet

Cala Fuerte nyugalma és fenyvesillatú hűvöse után San Antonióban ezen a délutánon rendkívül nagy volt a hőség, a por és a tömeg. Az utcákon csak lépésben tudtak haladni az autók, a szamaras kordék, a robogók meg a kerékpárosok. A járókelők leszorultak a zsúfolt járdákról az úttestre, és George rájött, hogy csak úgy tud előrearszolni, ha a tenyere sarkát le sem veszi a kürtről.

A bank meg a postahivatal egyaránt a főtéren volt, egyik a tér egyik oldalán, másik a másikon, s közöttük terült el fákkal szegélyezett sétányaival, szökőkútjaival a városi park. George leállította a kocsit egy árnyékos helyen, rágyújtott, és először is a bankba ment, hátha véletlenül megjött a pénze. Az volt a terve, hogy ha itt a pénz, akkor fölveszi az egész összeget, összetépi a táviratcédulát, s azon nyomban kimegy a repülőtérré, és megveszi Selina jegyét Londonba.

Csakhogy a pénz még mindig nem érkezett meg. A banktisztviselő jóindulatúan felajánlotta, hogy ha George hajlandó várni négy-öt órát, addigra talán sikerül telefon-összeköttetésbe lépnie Barcelonával, és megtudakolni, hogy mi történt vele. Hát nem volt hajlandó. Azért várjon négy-öt órát, hogy végül közöljék vele: a telefon nem működik, a javítása folyamatban van?

Már hat éve élt ezen a szigeten, de még mindig lenyűgözte a helybeliek csodálatos viszonya az időhöz. Sebj, mondta, meglesz a pénz nélkül, aztán elköszönt a banktisztviselőtől, kiment az épületből, átvágott a téren, fellépdelt a postahivatal impozáns lépcsőjén, és belépett a távirda márványcsarnokába.

Kitöltötte a táviratblankettát, majd beállt egy lassan haladó sorba. Kezdett elfogyni a türelme, mire végre odajutott a rácsos ablakhoz, és rákerült a sor. Az ablak mögött ülő férfinak fényes, barna golyófeje volt, bibircsók ékeskedett az orra hegyén, és angolul persze nem tudott. Hosszú időbe telt, amíg elolvasta a szöveget, megszámolta a szavakat, és átlapozta az összes szükséges kézikönyvet. Végre

lepecsételte a blankettát, és közölte George-dzsal, hogy kilencvenöt pesetát fizet.

- Mikor ér oda Londonba? - érdeklődött George, miközben leszámolta eléje a pénzt.

A golyófejű felpillantott a faliórára.

- Talán ma estére - mondta.

- Most azonnal feladják? - kérdezte George, de a golyófejű nem méltatta válaszra. Már a mögötte állót fürkészte:

- Kérem a következőt.

Ezzel az ügy el volt intézve. George elhagyta az épületet, ismét rágyújtott egy cigarettára, és azon tépelődött, hogy most mihez kezdjen. Végül úgy döntött, hogy elmegy a Jacht Klubba, megnézi, nem jött-e postája, de a kocsit itt hagyja, és gyalog megy.

Nekiindult, de mivel betegesen iszonyodott a tömegtől, nem is ment fel a járdára, hanem az úttesten közlekedett, időnként félreállva, hogy a kocsik el tudjanak menni mellette. Kétoldalt még a házak apró balkonjain is képviseltette magát az emberiség. Terebélyes, feketébe öltözött asszonyok kézimunkáztak odafent, élvezve a tavaszi napsütést, a balkonrács mögül pedig kisgyerekek kukucskáltak ki hatalmas, fekete szemekkel. Az utcák két oldala között szárítókötelek voltak kifeszítve, s csak úgy repkedett rajtuk a sok fehérnemű, mintha fel lenne lobogózva a város. Közben pedig mindent áthatott San Antonio sajátos levegője, a csatornabűz, halszag, cédrusillat, az Ideales cigaretta füstje s a tenger felől áradó meghatározhatatlan, de jellegzetes kikötőszag.

George egy kis keresztutcához ért, és megállt a járda sarkán, hogy elengedje a forgalmat, és átmenjen az úttesten. Mellette egy bódében lottócédulát árult egy nyomorék, a sarokház kirakata pedig tele volt hímzett blúzokkal és ruhákkal, szalmakalapokkal és cipőkkel meg fürdőruhákkal.

George-nak eszébe jutott Selina. Már alig várta, hogy föltehesse a londoni gépre, és megszabaduljon tőle, csak hogy nem utazhat el, ha nincs mit fölvennie. Talán vennie kellene neki valami ruhát.

Gondolt egyet, belépett a boltba, de menet közben sokkal mulatságosabb ötlete támadt.

- *Buenos días*, Señor - köszöntötte a vörös hajú eladókisasszony, és felállt a kis üvegpult mellől.

- *Buenos días* - fogadta a köszönést George, és arcizma sem rándult, miközben előadta, hogy mit szeretne.

Öt perccel később már újra kint volt az utcán, kezében egy fehér és rózsaszín csíkos csomagocskával. Még javában vigyorgott magában, amikor megszólalt a háta mögött egy kocsi kürtje. Szitkozódva félreugrott, mire az oldalát súrolva előresiklott mellette egy Citroen fekete orra, és megállt.

- Nocsak, nocsak - szólalt meg egy jól ismert hang -, kit látnak szemeim?

Frances ott ült a nyitott kocsijában, s meglepetés és öröm tükröződött az arcán. Rózsaszín blúzban volt, napszemüveget viselt, és a homlokába húzott, férfinak való szalmakalapot. Átnyúlt az utasülésen, és kinyitotta az ajtót. - Ugorj be - mondta George-nak-, és mondd meg, hova vigyelek.

George beszállt, leült a tűzforró bőrülésre, és még be sem csukta az ajtót, amikor Frances már indított, s a kocsi lassan furakodni kezdett előre a járókelők között.

- Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar viszonzlátlak - jegyezte meg Frances.

- Én sem számítottam rá, hogy be kell jönnöm San Antoniába.

- Mióta vagy itt?

- Talán egy fél órája. Fel kellett adnom egy táviratot. Frances nem szólt semmit. Újabb gyalogosok torlaszolták

el az utat. Kövér hölgyek vászonruhában és fehér kardigánban, vadonatúj szalmakalapban, és sajnálatosan leégett, hámló arccal. Frances rájuk dudált, mire meglepetten felnéztek a képeslapvásárlásból, és minden neheztelés nélkül felléptek a zsúfolt járdára.

- Honnét a fenéből jönnek ezek? - kérdezte George.

- Hajóval érkeztek - mondta Frances. - Megjött a szezon első turistahajója.

- Atyaisten, máris kezdődik?! Frances vállat vont.
- Örülnünk kell nekik. Ez legalább pénzt hoz a konyhára. - Odanézett a George ölében heverő kis csomagra, és megkérdezte: - Mit vásároltál a Teresa butikban?
- Honnét tudod, hogy a Teresa butikban vásároltam?
- A csíkos papírról - válaszolta Frances. - Mondd már, mit vettél, megöl a kíváncsiság.

George gondolkodott egy másodpercig, aztán azt mondta:

- Egy pár zsebkendőt.
- Nem is tudtam, hogy használz zsebkendőt - jegyezte meg Frances. Éppen a Fő utcához értek, amely San Antonio közlekedésének fő útőere volt. A kereszteződésben rossz arcú és türelmetlen csendőr irányította a forgalmat. Frances visszaváltott kettesbe, és odaszólt George-nak: - Hova akarsz menni?
- Beugranék a Jacht Klubba a postámért - mondta George.
- Tegnap már fölvetted, nem?
- Azóta jöhetett újabb posta.
- Rendben hazaértél tegnap? - kérdezte Frances, futó pillantást vetve rá.
- Persze.
- A hajó is rendben van?
- Igen. Itt is volt vihar tegnap este?
- Nem, minket elkerült.
- Szerencsések volt. Minket majdnem elvitt.

A forgalmi lámpánál megvárták, amíg a piros zöldre vált, aztán Frances befordult egy keskeny utcába, amelyből kijutottak a kikötőt megkerülő széles útra. George ezt a környéket szerette a legjobban egész San Antonióban. A sok kis vidám bár, a kátrány-, festék- és petróleumszagú hajófelszerelési szaküzleteket. A kikötőben rengeteg vízi jármű horgonyzott. Helybeli szkúnerek és jachtok, a barcelonai gőzös, amely éppen indulni készült, s az északi mólónál a brémai turistahajó.

Egy idegen jacht is állt a többi között, ez az előző nap még nem volt ott.

- Dán zászló van rajta - jegyezte meg George.

- Egy Van Trikker nevű fiatalemberé, aki megkerüli a Földet. - Frances adott rá, hogy minden újságról azonnal értesüljön.

- A Földközi-tengeren keresztül? - csodálkozott George.

- Miért? A Szuezi-csatorna minek van?

George elvigyorodott. Frances közben előrehajolt, kivett egy csomag cigarettát a kesztyűtartóból, és odaadta neki. George meggyújtott egyet Francesnek, egyet meg magának. Amikor odaértek a klubhoz, bement megnézni a postáját, Frances pedig a kocsiban megvárta, s amikor George visszatért két levéllel a farzsebében, megkérdezte:

- És most hová?

- Én iszom egyet - közölte George.

- Akkor veled megyek.

- Nincs rád szükség a galériában, hogy rásózd az eredeti Olaf Svensen-szobrokat ezekre a rokonszenves turistákra?

- Felvettem egy diáklányt - mondta Frances. - Ő majd gondjukat viseli a németeknek. - Egyetlen lendülettel megfordította a kocsit. - Én inkább neked viselném gondod.

Elmentek a közeli Pedro bárba, és leültek a teraszon, egy fa árnyékában. George magának sört rendelt, Francesnek konyakot.

- Édesem, te újabban nem iszol? - kérdezte Frances.

- Nagyon szomjas vagyok.

- Remélem, nem ragályos - mondta Frances, aztán odahajolt George háta mögé, kihúzta a farzsebéből a leveleket, és kirakta eléje az asztalra. - Bontsd fel őket!

- Minek?

- Mert kíváncsi vagyok. Szeretem tudni, mi van mások levelében. Mindig reménykedem valami izgalomban. Szörnyű volna, ha az emberek csak szépen öregednének, és illedelmesen mennének a sírba, mint a jámbor öreg hölgyek. Na! - Felvett a tessék-lássék megterített asztról egy kést, és egyszerűen felvágta a két borítékot. - Tessék! Most már csak el kell olvasnod.

George nem akart vitatkozni, szót fogadott. Az első levél egy hajózási folyóirat szerkesztőségétől érkezett. Közölték

vele, hogy nyolc font tíz shillinget fizetnek a közlésre benyújtott cikkéért.

Odanyújtotta Francesnek, aki elolvasta, és megjegyezte:

- Na látod? Jó hír.
- Jobb a semminél - mondta George, és elővette a második levelet.
- Miről szólt az a cikk? - érdeklődött Francés.
- Önműködő sebességváltókról. Francés megveregette a vállát.
- Mindig mondtam, hogy okos fiú vagy... És a másik? Az kitől jött?

A másik levelet a kiadója küldte. Annyira belemerült, hogy nem is hallotta a kérdést.

George Dyer úrnak

Club Nautica, San Antonio,

Baleares,

España

Kedves Mr. Dyer,

nem kevesebb mint öt levelet írtam Önnek az elmúlt négy hónap során, abban a reményben, hogy elküldi nekünk az Ünnep Cala Fuertébeni követő újabb könyvének legalább valamiféle tervezetét. Választ azonban egyetlen levelemre sem kaptam. Leveleimet a San AntoniÓ-i Club

Nautica címére küldtem, és hovatovább attól kell tartanom, hogy talán már nem ez az Ön Poste Restante címe.

Amint azt kifejtettem, amikor elfogadtuk kiadásra az Ünnep Cala Fuertébent, ha ébren akarjuk tartani az olvasók érdeklődését Ön iránt mint író iránt, akkor igen lényeges, hogy az első könyvét hamarosan kövesse a második. A Cala Fuerte kapós könyv, jelenleg már a harmadik utánnomásnál tartunk, sőt tárgyalunk egy olcsó kiadás ügyében is; de minél hamarabb meg kell kapnunk Öntől a következő könyvét, ha nem akarjuk, hogy a terjesztési mutatók visszaessenek.

Sajnálatos, hogy annak idején nem sikerült személyesen találkozoznunk és megtárgyalnunk ezt a dolgot, de azt hiszem, egyértelműen leszögeztem a Cala Fuerte elfogadásakor, hogy annak az a feltétele, hogy a könyv csak első darabja

egy készülő sorozatnak, és az volt a benyomásom, hogy Ön ezt tudomásul vette.

Mindenesetre igen hálás volnék, ha jelen levelemre választ kapnék Öntől.

Őszinte híve

ARTHUR RUTLAND

George kétszer is elolvasta a levelet, aztán odadobta az asztalra. A pincér közben kihozta az italokat. A sör olyan hideg volt, hogy dér képződött a hosszú pohár falán, s amikor George a tenyere közé vette, valósággal fájdalmat érzett, mint amikor jégre tenyerel az ember.

- Ki írt? - kérdezte Frances.
- Olvasd el.
- Inkább nem olvasom el, ha nem akarod.
- Ugyan már, nyugodtan elolvashatod. Frances olvasni kezdett, George pedig itta a sörét.
- Nahát, még ilyen pimasz levelet! - csattant föl Frances, amikor a levél végéhez ért. - Mit képzelsz ez a pasas magáról?
- Azt, hogy a kiadóm.
- Az ég szerelmére, hát erre vonatkozóan nincs szerződésed!
- A kiadók nem szeretik az egykönyves szerzőket. Aki képtelen arra, hogy folyamatosan jelentkezzen egyik könyvével a másik után, az inkább hagyjon fel az írással.
- Már korábban is írt neked?
- Persze hogy írt. Az elmúlt négy-öt hónapban egyre-másra küldözgette a leveleket. Azért szoktam rá, hogy már fel se bontom őket.
- És megpróbálkoztál ezzel az újabb könyvvel?
- Hogy megpróbálkoztam-e? Majdnem sérvet kaptam a sok próbálkozástól. Mi a fenéről írjak? Az elsőt is csak azért írtam, mert attól tartottam, hogy pénztelen napoknak nézek elébe, meg mert nem volt más dolgom a hosszú, hideg tél során. Sose gondoltam komolyan, hogy meg fog jelenni.

- De hát olyan sokfelé jártál, George... Annyi mindent csináltál. Ott van például az a hosszú utazás az Égei-tengeren...

- Gondolod, hogy nem próbáltam megírni? Három héten keresztül vertem az írógépet, aztán utólag rájöttem, hogy elolvasni éppen olyan unalmas, mint amilyen megírni volt. És ez többször is előfordult velem.

Frances még egy slukkot szívott a cigarettájából, aztán gondosan elnyomta a hamutartóban. Akkora keze volt, mint egy férfinak, még a vörösre festett körmei is jókorák voltak. Vastag arany karperecet viselt, amely minduntalan odakoccant az asztalhoz.

- És tényleg olyan nagy baj ez? - kérdezte aztán óvatosan. - Végül is írtál egy sikeres könyvet, és ha nem tudsz írni még egyet, akkor nem tudsz, és kész.

Hajó futott ki a Jacht Klub kikötőjéből. A vízen keresztül odahallatszott hozzájuk a bilincsek csörgése, majd kezdett felkúszni az árbocon a vitorla. Egy pillanatig ernyedten lógott, aztán a kormánynál ülő srác körbefordította a hajót, s a vitorla enyhén megborzongott, kisimultak a redői, feszes félgömbbé dagadt, s a hajó megdőlt és előresiklott, majd, miután közelebb kormányozták a szélhez, még jobban megdőlt.

- Nem szeretem megszegni az ígéretemet - mondta George.

- Ugyan, édesem, úgy beszélsz, mintha ez erkölcsi kérdés lenne.

- Miért, nem az?

- Nem bizony! Ez üzlet.

- Miért, te csak úgy megszegnél egy üzleti megállapodást?

- Nem én! De az írás nem olyan, mint az értékpapír-forgalom vagy mint a könyvelés. Az írás alkotómunka, és arra nem ugyanazok a szabályok vonatkoznak. Ha egy író rossz passzban van, akkor nincs mit tenni.

- Rossz passzban volnék? - kóstolgatta a kifejezést George keserűen. - Ezt így mondják?

Frances a karjára tette a kezét, s az érintése a karkötő súlyával is nyomatékosabb lett.

- Felejtsd el ezt az egészet! Írjál ennek a Mr.... - megnézte a levél aláírását - ... ennek a Mr. Rutlandnek, és közöld vele, hogy nagyon sajnálod, ha visszaesnek a terjesztési mutatók, de nincs második könyv, és kész.

- Te komolyan gondolod, hogy ezt megtehetem, igaz? Na és utána mi lesz?

Frances vállat vont.

- Hát... talál magának az ember más elfoglaltságot is - mondta duruzsoló hangján.

- Például mit? - kérdezte George.

- Két hét múlva húsvét - mondta Frances, s fölvette a kést, amellyel előzőleg felbontotta a levelet, és a hegyével szórakozottan követte az asztallap erezetét. - Meghívtak Malagarba a húsvétvasárnapi *corridára*. Amerikai barátaim vannak ott. Nagy *aficionadók*.

Egész Spanyolországban Malagarban vannak a legjobb bikák és a legjobb *torerók*. És egyik buli követi a másikat, reggeltől estig és estétől reggelig egyfolytában.

- Mintha csak egy utazási ügynökség prospektusát olvasnám - jegyezte meg George.

Édesem, velem kár epéskedned! Nem én írtam azt a levelet. Én csak elolvastam.

- Tudom. Ne haragudj.

- Eljönnél velem Malagarba?

A pincér ott téblábolt körülöttük. George odaintette, kifizette az italokat, a fiú összeszedte a poharakat, George borralalót adott neki, aztán, amikor elment, fogta a sapkáját, a rózsaszínfehér csíkos csomagocskát meg a két levelét.

- Nem válaszoltál a kérdésemre - mondta Frances. George felállt, és két kézzel megfogta a szék támláját.

- Azt hiszem, elfelejtetted, hogy én sose voltam *aficionado*. Rögtön elájulok, ha vért látok.

- De én azt szeretném, ha ott lennél - makacskodott Frances, akár egy gyerek.

- Úgyis csak elrontanám a multságodat.

Frances elfordította a fejét. Nem akarta, hogy George lássa rajta a csalódottságot.

- Most hova mész? - kérdezte.
- Vissza Cala Fuertébe.
- Nem maradhatnál itt?
- Nem. Haza kell mennem.
- Csak azt ne mondd megint, hogy meg kell etetned a macskát!
- Nemcsak a macskát kell megetetnem - mondta George, és búcsúzásképpen megérintette Frances vállát. - Köszönöm a fuvert.

Már besötétedett, ahogy közeledett Cala Fuertéhez. Miután lebukott a nap, hűvösebb lett a levegő, és a szürkületben megállt egy magányos tanyánál, hogy fölvegye a magával vitt pulóvert. Belebújt, és amint kidugta rajta a fejét, észrevette, hogy kilép a házból egy asszony, és vízért megy a kútra. Alakja egy pillanatra kirajzolódott az ajtónyílás sárga fénynegyszögében.

- *Buenas tardes* - köszönt rá George, mire az asszony a vízescorsót a csipőjének támasztva odament a kocsinhoz, hogy váltsanak egy-két szót. Megkérdezte, merre járt és hová megy.

George szomjas volt, kért tőle egy kis vizet, aztán továbbment, s fényszórói belefűrdtek a zafirkék sötétségbe. Feljöttek az első csillagok, s a nagy hegy tövében feltűntek San Estaban megbújó fényei. Cala Fuerte előtt az utolsó útszakaszon szél támadt a tenger felől, és részegítő gyantaillatot hozott a fenyvesekből.

A hazatérés érzése valami nem egészen érthető módon mindig felvidította. S most ez a felszabadult érzés ráébresztette, hogy milyen nyomott hangulatban volt egész nap. Tulajdonképpen semmi nem úgy ment, mint ahogyan elképzelte. Mr. Rutland levele is nyomta a lelkét, ráadásul még mindig itt van a nyakán Miss Queen's Gate. Ahogy a kocsi nekiiramodott az utolsó, lejtős útszakasznak a Casa Barco felé, eltűnődött, vajon mit csinált egész nap, és nem mintha különösebben érdekelte volna, de azért szerette volna, ha nem arra megy haza, hogy a kisasszony még mindig duzzog.

Beállt a garázsba, kikapcsolta a motort, és megnézte az óráját. Nyolc óra múlt. Kiszállt a kocsiból, aztán bement a házba. Sehhol nem volt egy lélek sem, de az rögtön feltűnt neki, hogy gondos kezek szokatlan otthonosságot teremtettek a nappaliban. Ropogott a tűz, égtek a lámpák, a kandalló mellett a dohányzóasztal le volt terítve egy kék-fehér kockás abrosszal, amelyet már teljesen elfelejtett, két teríték volt az asztalon, vázában vadvirág, és az egész helyiséget betöltötte a készülő vacsora ínycsiklandozó illata. Letette a sapkáját, és spárgatalpú cipőjében nesztelenül kiment a teraszra, de odakinn sötét volt, és a vendégének se híre, se hamva. Kihajolt a terasz mellvédje fölé, de lent, a hajócsúszdák tája is kihalt volt, csak a víz halk loccsanásai törték meg a csöndet, meg a kikötött dingi kötelének a nyekergése. Aztán a kikötő egyik bájából meleg gitárszó hangzott fel, meg egy női hang sajátos bugása, az a kromatikus, jajgató zene, amelyet még a mórok honosítottak meg a szigeten.

George értetlenül ráncolta a homlokát, és visszament a házba. A galérián sötét volt, de a főzőfülkében égett a villany, és amikor odalépett a tálalópulthoz, meglepetten látta, hogy a főzőfülkében Selina a nyitott sütőajtó előtt guggol, s egy tűzálló tál fölé hajolva nagy odaadással locsolgatja a benne piruló ételt a főzőlével.

- Jó estét - köszönt George a lány feje fölé.

Az fölpillantott, de a köszönés szemlátomást nem érte váratlanul, és George rájött, hogy a belépése óta tudja, hogy ott van. Ez kissé zavarba ejtette. Mintha Selma ezáltal valamiféle előnyre tett volna szert.

- Hello - mondta Selina.

- Maga meg miben mesterkedik? - kérdezte George.

- Amint látja, vacsorát főzök.

- Jó illata van.

- Remélem, az íze is jó lesz. Attól tartok, a főzés nem tartozik az erősségeim közé.

- És mi lesz a vacsora?

- Rostélyos hagymával, paprikával meg egyebekkel.

- Azt hittem, kimerültek a készleteink.

- Nem is volt itthon semmi. De elmentem Mariához, és bevásároltam.

George nagyot nézett.

- Csak nem? De hiszen Maria egy szót sem tud angolul!

- Nem is. De találtam egy angol-spanyol szótárt az íróasztalfiókban, és magammal vittem.

- És pénzt úgy rajzolt magának?

- Nem. Az az igazság, hogy mindent hozzáírtam a számlájához. Még egy vászoncipőt is vettem magamnak. Nyolc peseta volt. Remélem, nem haragszik.

- Eszemben sincs.

Selina kritikus szemmel vizsgálta az ételt.

- Gondolja, hogy jó lesz ez?

- Látványnak máris lenyűgöző.

- Először arra gondoltam, hogy megsütöm a húst, de nem találtam mást, csak olívaolajat, és azt valahogy nem gondoltam alkalmasnak a sütéshez.

Egy konyharuha segítségével visszatette a fedelet az étvágygerjesztően gőzölgő tűzálló tálra, s az egészet visszatolta a sütőbe. Aztán becsukta a sütő ajtaját, és főlegyenesedett. Megállt George-dzal szemben a tálalópult másik oldalán, és megkérdezte:

- Jól sikerült a napja?

Az otthonos hangulat teljesen kiverte a fejéből a nap eseményeit.

- A napom?... Ja, igen. Igen, jól sikerült.

- Feladta a táviratot?

- Igen, feladtam. - Selina orrán néhány szeplő virított, és a lámpafényben váratlan világosszőke csíkok ragyogtak elő a hajából.

- Mit mondtak, mikor ér ide a pénz?

- Három-négy nap alatt, ahogy képzeltük. - Kényelmesen rákönyökölt a pultra. - És maga mit csinált egész nap?

- Én?... - Selina kissé feszültnek látszott. Szemlátomást muszáj volt valamivel elfoglalnia a kezét. A konyharuhával törölgetni kezdte a pult lapját, mint egy szorgalmas pincérnő. - Hát, összebarátkoztam Juanitával, aztán megmostam a hajam, és kiültem a teraszra napozni.

- Látom, összenapozott magának egypár szeplőt.
- Igen, tudom. Hát nem rémes? Aztán felmentem a faluba bevásárolni, és az időtlen időkhöz tartott, mert mindenki megszólított, és persze egy szót sem értettem abból, amit beszélnek. Aztán hazajöttem, és megpucoltam a zöldséget...
- Begyújtott - vágott közbe George -, és vízbe tette a virágot. ..
- Nahát, észrevette? Útközben szedtem, hazafelé. - George nem szólt semmit, Selina meg mondta tovább, mintha idegesítené, ha szünetek támadnak a beszélgetésben. - Evett valamit napközben? - érdeklődött.
- Nem. Az ebédet kihagytam. Négy óra körül ittam egy pohár sört.
- Éhes?
- Majd éhen halok.
- Már csak egy salátát kell csinálnom. Tíz percen belül lehet vacsorázni.
- Arra gondol, hogy még van annyi időm, hogy szmokingot vegyek meg csokornyakkendő?
- Eszemben sincs.
- George kiegyenesedett, nagyot nyújtózott, és elvagyorodott.
- Kössünk egy üzletet. Én megyek és lemosom magamról az út porát, maga meg addig tölt nekem egy kis innivalót. Selina bizonytalan arcot vágott.
- Miféle innivalót?
- Whiskyt szódával. És persze jéggel.
- Fogalmam sincs róla, mennyi legyen a whisky.
- Kétujjnyi - mondta George, és odamutatta két ujját. - Na persze a maga ujjából legalább három kell. Érthető?
- Megpróbálhatom.
- Rendes lány maga. Hát csak rajta!
- Kerített magának egy tiszta inget, aztán jéghideg vízzel gyorsan lezuhanyozott, felöltözött, és már éppen a haját gereblyézte a fésűvel, amikor belenézett a tükörbe, és a tükörképe jelezte, hogy meg kellene borotválkoznia.

George jól a szemébe nézett a tükörképének, és keresetlen szavakkal közölte vele, hogy arról szó sem lehet, neki most sürgős innivalója van.

A tükörképe erre kenetteljes hangon így szólt:

- *Ha az a lány meg tudta teríteni az asztalt, és még virágot is szedett, akkor te is nyugodtan megborotválkozatsz.*

- *A franc se kérte rá, hogy virágot szedjen.*

- *Arra se kérted, hogy főzzön neked vacsorát, mégis felfogod zabálni, ugyebár?*

- *Kuss legyen!* - mondta George a tükörképének, és elővette a villanyborotváját.

Végül is ugyancsak megadta a módját a borotválkozásnak, még egy kis aftershave-et is paskolt az arcára egy üvegből, amely olyan ritkán került forgalomba, hogy szinte már beleszáradt az aljába a csodaszer.

- *Ez igen!* - mondta most a tükörképe, és egy kissé hátralépett, hogy még jobban megcsodálhassa.

- *Na most már meg vagy elégedve?* - kérdezte tőle George, mire a tükörképe gúnyosan elröhögte magát.

A whisky ott várta az asztalon a tűz mellett, de Selina már megint a főzőfülkében volt, és épp a salátát forgatta bele az öntetbe egy nagy fatálban. George fogta a rádiót, leült vele a kandallópárkányra, és keresett valami jó zenét.

- Odalent a kikötőben mulatnak valahol - jegyezte meg Selina. - Idáig hallatszik az éneklés.

- Én is hallottam. Fülbemászó muzsika, nem?

- Valahogy olyan szokatlanok ezek a dallamok.

- Nem csoda. Ez a mórok öröksége.

A rádióból fültépő sípolás és recsegés után végre kellemes gitármuzsika hangzott fel. George letette maga mellé a rádiót, és fogta a poharát.

- Remélem, megfelelő a whisky - szólt oda Selina. Megkóstolta. Olyan erős volt, mint a mérge.

- Tökéletes - mondta előzékenyen.

- Bárcsak a vacsora is tökéletes lenne! - mondta Selina. - Friss kenyeret is hoztam volna, de úgy tűnik, rengeteg itthon a kenyér, így aztán nem vettem frisset.

- Tudja, Juanita megszállott kenyérpusztító, és azt mondja, kenyérnek mindig kell lennie a háznál. Tízórára egy nagy darab kenyeret eszik kecskesajttal, és megiszik rá egy bögre vörösbort. El sem tudom képzelni, hogy tud utána ébren maradni, de meg se kottyán neki.

Selina előjött a főzőfülkéből a salátástállal, és a terített asztal közepére rakta. George-nak egy kék-zöld csikos inge volt rajta, amely egészen mostanáig sose tetszett neki, meg egy feltűnően jól szabott sötétkék nadrág, a derekán keskeny bőrvél.

George időközben tökéletesen elfelejtette, hogy min is veszekedtek reggel; az egész nevetséges ügy ki is ment már a fejéből, de most valami ösztönszerű sugallatra észbe kapott, ráismert a saját derékszíjára, és amint Selina elment előtte és szaporán igyekezett a konyhába, megfogta az övet, és visszatartotta.

- Honnan szedte ezt a nadrágot? - kérdezte.

- A magáé - közölte Selina szerényen.

Selina ártatlan hangja sehogyan sem volt meggyőző.

- Az enyém? - kérdezte hitetlenkedve. És csakugyan, az ő nadrágja volt. A legjobb sötétkék santungnadrágja. - És hogy lehet, hogy éppen jó magára? - Selina szemérmesen lesütötte a szemét. - Mit csinált a legjobb nadrágommal?

Selina most bátran szembenézett vele, és magyarázni kezdte:

- Tudja, az úgy volt, hogy reggel, miután maga elment, nem volt semmi dolgom, és nekiálltam rendet rakni, és észrevettem, hogy ez a nadrág eléggé piszkos. Tegnap este talán leette, vagy valami, mert itt a szárán több pecsét is volt. Így aztán levittem Juanitának a mosókonyhába, hogy mossa ki. És, sajnos, a mosásban egy kicsit összement.

Ez jól ki volt találva, de Selinán azért látszott, hogy még gyakorolnia kell.

- Maga éppen olyan jól tudja, mint én, hogy ez egy szemenszedett hazugság - mondta George. - Ez a nadrág nemrég jött vissza a tisztítóból. Egyébként amióta csak megérkeztem, lerí magáról, hogy valami van a füle mögött. Én a hülye fejemmel azt képzeltem, hogy a vacsorával

kedvében akar járni a szegény öreg George-nak. Pedig tudhattam volna, hogy túl szép ez ahhoz, hogy igaz legyen.

- De ha egyszer semmi, de semmi nem volt, amit fölvehettem volna! - mondta Selina panaszosan.

- Ezért az én nadrágomon állt bosszút.

- Szó sem volt bosszúról.

- Dehogynem! Teljesen ki volt akadva a ruhája miatt. Mert nem érti a tréfát, ha történetesen magán csattan.

- Ami azt illeti, maga se nagyon érti.

- Ez egészen más.

- Mennyiben más?

George dühösen nézett Selmára, de ráébredt, hogy a mérge nagyjából már el is párolgott, és tulajdonképpen át tudja érezni a helyzet humorát. Aztán meg Selina szemében valami különös fény bujkált, ami a jellemének egészen váratlan oldalára világított rá.

- Nem is gondoltam volna - mondta -, hogy van bátorsága kiállni az igazáért.

- És azért olyan dühös?

- Nem. Dehogy. Annak nagyon is örülök. Mellesleg - közölte - hoztam magának valamit. - Egészen felderült, amikor eszébe jutott az ajándék. Legalább valamivel visszaadhatja Selinának a tréfát.

- Tényleg?

- Úgy bizony! - Előzőleg a sapkájával együtt lerakta az íróasztalra a kis csomagot is, és most odament érte. - Vettem magának San Antonióban egy apróságot. Remélem, tetszem fog.

Selina tűnődve nézegette a csomagocskát.

- Biztosan nem ruhanemű, ahhoz túlságosan kicsi.

- Nyissa csak ki, majd meglátja! - mondta George, és a poharáért nyúlt.

Selina nekilátott, és nagy gonddal kioldotta a csomag zsinórját. Akkor aztán szétnyílt a csomagolópapír, és Selina ott állt, két kezében egy rózsaszín kockás, parányi bikini két darabjával.

- Reggel nagyon zaklatottnak tűnt, hogy nincs mit fölvennie - mondta George rendkívül komolyan. - Remélem, ez a szín jól fog állni magának.

Selinának egyszerűen nem jött ki hang a torkán. A bikini tulajdonképpen nagyon aranyos volt, amellettt hogy teljesen botrányos. És hogy ezt éppen George Dyertől kapja ajándékba, az egyszerűen minősíthetetlen. Csak nem képzei, hogy ezt ő valaha felveszi?

Nem nézett George-ra, és egészen belepirult, amikor végre nagy nehezen kimondta:

- Köszönöm.

George elnevette magát. S amikor Selina összeráncolt homlokkal felpillantott, nagyon kedvesen megkérdezte:

- Mondja, magával soha nem szoktak tréfálkozni? Selina egészen összezavarodott. Ő azt hitte, hogy ez komoly. Megrázta a fejét.

- Még a dajkája sem? - kérdezte George egy vénséges vénasszony hangját utánozva, ami eloszlatta a helyzet zavarba ejtő hangulatát, és egyértelművé tette, hogy kabaréről van szó.

- Jaj, hagyjon már békén a dajkámmal! - mondta Selina, de akarata ellenére elmosolyodott.

- Abba ne hagyja! - csapott le rá George. - Állandóan mosolyognia kéne. El se képzei, milyen csinos, amikor mosolyog.

9. fejezet

George Dyer másnap reggel fél nyolckor kinyitotta az ajtót Juanitának, aki szokása szerint ott ült a terasz mellvédjén, keze az ölében, kosara a lába mellett. A kosár ezúttal le volt takarva egy vasalt kockás kendővel, és Juanita titokzatosan mosolygott, amikor fölemelte és bevitte a házba.

- Mi van abban a kosárban, Juanita? - érdeklődött George.
- Ajándék a Señoritának. Maria férje, Pepe szedte neki, a legkedvesebb narancsfájáról.
- Hát ez igazán kedves.
- Alszik még a Señorita?
- Azt hiszem. Még nem néztem.

Miközben Juanita vizet húzott a kávéfőzéshez, George kinyitotta a spalettákat, beeresztette a házba a reggelt, és kiment a teraszra. A kövezet még hideg volt a talpa alatt. Az Eclipse csendesen ringott a vízen, s vitorlaárbóc-keresztfái éles fehér vonalat húztak a távoli part fenyveseinek zöldjére. Arra gondolt, hogy talán ma kiviszi a hajóra az új propellert. Egyéb dolga úgy sincs, gondtalan nap áll előtte, azt csinál, amit akar. Fölnézett az égre, és megállapította, hogy jó idő lesz. A sziget belseje fölött, San Estabanon túl volt néhány felhő, de tudta, hogy azok mindig a magas hegycsúcsok környékén adják ki magukból az esőt. A tenger fölött derült volt az ég, és teljesen felhőtlen.

A kútba leeresztett vödör zörgése fölébresztette Selinát. Nemsokára megjelent a lépcsőn, és ő is kiment a teraszra, abban az ingben, amelyet előző este kölcsönzött George-tól, és úgy tűnt, ez minden öltözéke. Hosszú lába már nem volt olyan sápadt, mint mikor megérkezett: a napozástól enyhén lesült, olyan színűre, mint a friss tojás héja. A feje tetején ravasz csomóba fogta a haját, csak egy-két hosszú szál kígyózott le a vállára. Odament George mellé, ő is rákönyökölt a kőfalra, s közben megvillant a nyakában a vékony aranylánc, amelyen feltehetően valami gyerekkori függőt vagy konfirmációs aranykeresztet viselt. George mindig utálta az „áratlanság” szót, mert pufók, rózsaszín

csecsszopókat és gombolyaggal játszó kismacskákat ábrázoló képeslapokat juttatott az eszébe, de most, Selina láttán elemi erővel merült fel a tudatában ez a szó.

Selina Pearl-t figyelte, aki odalent a part egyik napos pontján a reggeli tisztálkodását végezte. A sekély vízben időnként megvillant egy kis hal cikázása, s a macska ilyenkor egy pillanatra abbahagyta a mosakodást, mozdulatlaná meredt, a mancsa megállt a levegőben, aztán tovább végezte a dolgát.

- Amikor az első nap Tomeu idehozott minket, két halász volt ott lent, halat tisztítottak, és Tomeu szöbe elegyedett velük.

- Az egyikük Rafael lehetett, Tomeu unokatestvére. Itt tartja a csónakját az én dingim mellett.

- Ebben a faluban mindenki rokonságban áll egymással?

- Többé-kevésbé. Juanita ajándékot hozott magának. Selina érdeklődve odafordult feléje. Egyre több elszabadult hajszál keretezte az arcát.

- Igen? És mit?

- Menjen, nézze meg!

- Már köszöntem neki, de ajándékról nem szólt semmit.

- Mert nem tud angolul. Menjen csak, már alig várja, hogy odaadhassa magának.

Selina bement a házba, ahonnan kisvártatva különös beszélgetés hallatszott, aztán újra megjelent a narancsos kosárral.

- Nézze, narancs!

- Las naranjas - mondta oktatólag George.

- Las naranjas - ismételte meg Selina. - Nem fogom elfelejteni. Úgy értettem, hogy Maria küldte.

- Maria férje szedte a legkedvesebb narancsfájáról.

- Nahát, milyen kedves!

- Jó lenne, ha majd megköszönné neki.

- Csak olyan rossz, hogy nem tudok spanyolul. Maga mennyi idő alatt tanulta meg?

George vállat vont.

- Talán négy hónap alatt. Persze akkor már itt éltem. Addig egy szót sem tudtam spanyolul.

- De franciául tudott, igaz?
- Persze. Franciául igen. Meg egy kicsit olaszul is. Az sokat segített.
- Muszáj megtanulnom egypár szót.
- Majd adok magának egy spanyol nyelvkönyvet.
- Azt már tudom, hogy a jó reggelt buenos días...
- A jó estét meg buenas tardes, a jó éjszakát pedig buenas noches.
- Meg tudom a sít is. Sí, igen.
- Egy fiatal lánynak sokkal fontosabb azt megtanulnia, hogy no. Ami azt jelenti: nem.
- Nahát, ezt még én is tudtam, a tyúkeszemmél.
- Azért ne bízza el magát!

Az ajtóban megjelent Juanita egy tálcával, és megterített reggelihez. George spanyolul közölte vele, hogy a Señorita nagyon örül Maria ajándékának, és a nap folyamán fölmegey hozzá valamikor, hogy megköszönje. Juanita most még a szokásosnál is sugárzóbban mosolygott, és felvetett fejfel vonult vissza a konyhába az üres tálcával.

Miután megreggeliztek, elhatározták, hogy fölmennek a faluba bevásárolni, még mielőtt túlságosan felmelegsik az idő. Selina fölvette az összement sötétkék santungnadrágot meg az előző nap vásárolt vászoncipőt, George vitte a két kosarat, s útközben megtanította Selinának, hogyan köszönje meg, amit kapott: „Muchas gracias para las naranjas.”

Beléptek Maria vegyesboltjába, átmentek a külső helyiségen, ahol a szalmakalapok meg a fürdőlepedők álltak nagy halmokban, meg napolaj, film, egyebek, aztán bejutottak a magas mennyezetű, hűvös hátsó helyiségbe, ahol az élelmiszer-árusítás folyt. Nagy boroshordók álltak itt, rekeszekben gyümölcs és zöldség, méternyi hosszú kenyerek, meg minden, ami csak kell. Sok vásárló várakozott a sorára, s Maria, a férje meg Tomeu mind el voltak foglalva a kiszolgálással, de amikor George meg Selina belépett, egyszeriben mindenki elhallgatott, és kíváncsian nézte őket. George figyelmeztetően oldalba bökte Selinát, aki erre szófogadóan felmondta, hogy „Maria,

muchas gracias para las naranjas", és lett nagy örömjongás, hátba veregetés, mintha valami rendkívüli produkciónak lettek volna a tanúi.

A két kosarat telepakolták élelmiszerral, gyümölcssel, kenyeret meg bort vásároltak, aztán az egészet rábízták Tomeura, hogy a biciklijén szállítsa majd el a Casa Barcóba. George megivott Pepével egy pohárka pálinkát, aztán átsétáltak a Cala Fuerte Hotelba, hogy meglátogassák Rudolfot. Leültek a bárpult mellé, Rudolfo kávéval kínálta őket, s amikor elmondták neki, hogy elment a távirat Londonba, és néhány napon belül meg tudják adni a tartozásukat, nagyot nevetett, és mondta, hogy igazán ráér, neki nem sürgős. George vele is megivott egy pohárka pálinkát, aztán elbúcsúzkodtak, és hazamentek.

A Casa Barcóban George előkereste az egyszer már jól bevált spanyol nyelvkönyvet, és odaadta Selínának.

- Máris hozzákezek a tanuláshoz - mondta a lány, de George megállította.

- Mielőtt hozzákezdene: én most kimegyek az Eclipse-re. Nincs kedve velem tartani?

- Vitorlázni megy?

- Hogy vitorlázni megyek-e? Mit képzél, Frintonban vagyunk? „Eccer a sziget körű' fé' korona" - tette hozzá groteszk Cocney-utánzattal.

- Pusztán arra gondoltam, hogy rendeltetésszerűen óhajtja használni a hajóját - mondta szelíden Selina.

- Nem óhajtom - közölte George lehiggadva. - De valamikor át kell vinnem az új propellert, és ma éppen jókor lenne. Maga meg úszhat egyet, ha akar, de figyelmeztetem, hogy a víz olyan hideg, hogy belefagy.

- A spanyolkönyvet is vihetem? - kérdezte Selina.

- Azt hoz, amit akar. Esetleg magunkkal vihetjük az ebédünket is.

- Piknikezünk? - lelkendezett Selina.

- Juanita majd bepakol valami harapnivalót egy kosárba. Persze nem olyan lesz, mint egy csemegekosár a Fortnum and Mason áruházból...

- De jó lesz - mondta Selina -, legalább akkor nem kell visszajönnünk ebédelni.

Fél órán belül már a dingiben ültek, Selina a farában, a térde között a propelleres dobozzal. Nála volt a nyelvkönyv, egy nagy törülköző arra az esetre, hogyha megfürdene. George evezett, és az elemóziáskosár ott volt a lábánál. Amint elindultak, a teraszon megjelent Juanita, és kirázott egy porrongyot, mintha tőlük búcsúzna, Pearl pedig keservesen nyivákolva ide-oda mászkált a parton, mert ő is szeretett volna velük menni.

- Miért nem vihetjük magunkkal? - kérdezte Selina.

- Szegény maga sem tudja, mit akar - mondta George. -A hajón aztán megrémülne a rengeteg víz látványától.

Selina beledugta a kezét a vízbe, és nézte, ahogy a mélyben hullámszik a tengeri hínár.

- Olyan, mint a magas fű - mondta -, vagy mint az erdő, amikor fújja a szél. - Nagyon hideg volt a víz. Ki is vette belőle a kezét, és megfordult, hogy megnézze a Casa Barcót a tenger felől. - Egészen más, mint a többi ház - mondta.

- Nem csoda. Valamikor csónakház volt - jegyezte meg George. -A barco csónakot jelent.

- Még akkor is csónakház volt, amikor maga idejött? - kérdezte Selina.

George abbahagyta az evezést, és rátámaszkodott az evezőkre. - Hát tudja, ahhoz képest, hogy maga a szervezőtitkár a

George Dyer Rajongóinak Klubjában, feltűnően tájékozatlan a könyvvel kapcsolatban. Ha egyáltalán elolvasta.

- Persze hogy elolvastam - vágta rá Selina -, de főként csak azokat a részeit, ahol saját magáról beszél, mivel azt hittem, hogy az apám. De hát magáról alig van szó a könyvben. Mindig csak a falu meg a kikötő meg az Eclipse meg ilyenek.

George tovább evezett.

- Először a tenger felől pillantottam meg Cala Fuertét - mondta aztán. - Marseille-ből jöttem, egyedül, mert nem sikerült felhajtanom legénységet, és pokoli nehezen találtam

ide. Motorral hoztam be az Eclipse-et az öbölbe, és nagyjából ott horgonyoztam le, ahol most áll.

- És gondolta akkor, hogy végleg itt marad, és ez lesz az otthona?

- Fogalmam sincs róla, mit gondoltam. Annyira kivoltam, hogy még gondolkodni is fáradt lehettem. De arra emlékszem, hogy kora reggel milyen jó fenyőillat volt.

Odaálltak az Eclipse mellé, George fölegyenesedett, megkapaszkodott a hajókorlátban, kezében a kikötőkötéllal felmászott a tatra, és odakötötte a dingit, aztán visszament, hogy segítsen Selinának. A lány feladta neki a törülközőt, a könyvet meg az elemózsiás csomagot, aztán felkapaszkodott a hajóra, George pedig visszaereszkedett a dingibe a propellert tartalmazó nehéz dobozért.

A vihar után kiterített ponyva még mindig ott volt a kabintetőn, ahogy George otthagya, de időközben teljesen megszáradt. Selina lelépett a hajóüregbe, a kosarat lerakta az egyik ülésre, és kíváncsian körülnézett, mint mindenki, aki életében először tartózkodik vitorlás jacht fedélzetén.

- Nem is gondoltam volna, hogy ilyen borzasztóan kicsi - mondta csodálkozva.

- Miért, mire számított? A Queen Maiyrel - George leguggolt, és a propeller dobozát betolta az egyik lécezett ülés alá, hogy ne legyen útban. - Jöjjön csak, megmutatom a látnivalókat!

A fedélzeti nyílás levezetett a hajókonyhába, amelynek egyik része navigációs pultnak volt kialakítva, alatta térkép méretű fiókokkal. Ebből a helyiségből nyílt a kabin, közepén lehajtható asztallap, kétoldalt egy-egy fekhely. Selina végigmérte a fekhelyeket, aztán George-ot, és megállapította, hogy George vagy fél méterrel hosszabb annál, hogy elférhessen rajtuk. George pedig megnyugtatóan bemutatta - akár egy bűvész -, hogy a lábak számára egyes kis rekesz nyílik a faburkolatban.

Kék-piros kockás párnák, takarók tették barátságossá a kabint, korláttal biztosított polcokon könyvek sorakoztak, a mennyezetről láncon petróleumlámpa lógott. Néhány fénykép is volt a falon, amely az Eclipse-et ábrázolta

felhúzott vitorlázattal, beleértve egy nagy, élénk csíkos, dagadozó versenyvitorlát. Egy félig nyitott faliszekrény tömve volt sárga, vízhatlan ruhaneművel. George előrement, megkerülve a fehérre festett árbocszlopot, Selina pedig követte a hajófenék háromszögletű csúcsába, ahol a lánc- és vitorlatároló volt, meg egy kis vécé.

- Minden olyan kicsi - mondta Selina. - El sem tudom képzelni, hogy tud meglenni ilyen szűk helyen.

- Hozzá lehet szokni. Amikor egyedül hajózik az ember, akkor szinte ki se mozdul a hajóüregből, és jól jön az, ha közel a konyha, és menet közben be lehet kapni egy-két falatot. Na jöjjön, menjünk föl!

Selina megindult, George pedig utána, s közben kicsavarozta és kinyitotta a kerek kabinablakokat. Selina a konyhából felnyúlt a hajóüregbe, és bevette a kosarat a napról. A benne lévő hosszú nyakú borosüveg már így is túlságosan megmelegedett, de George fogott egy darab madzagot, a nyakára kötötte, és a fedélzetről belógatta a vízbe, hogy hűljön. Aztán visszament a kabinba, levette az egyik fekhelyről a szivacsmatracot, és rádobta a kabintetőre.

- Ez meg minek? - érdeklődött Selina.

- Azt hittem, napozni akar - mondta George.

- És maga mit fog csinálni? Felszereli a propellert?

- Nem én - felelte George. - Megvárom, amíg jobban felmelegszik a tenger, vagy felszereltetem valaki mással.

George megint lement a kajútbe, Selina pedig fogta a spanyol nyelvkönyvet, felmászott a kabintetőre, és kényelmesen leheveredett. Aztán kinyitotta a könyvet, és olvasni kezdte: „A spanyol főnevek két nyelvtani nemhez tartozhatnak: lehetnek hímneműek (género masculino) és nőneműek (género femenino).” Nagyon meleg volt. Selina a nyitott könyvre ejtette a homlokát, és lehunyta a szemét. Hallotta, ahogy lágyan meg-megcsobban a víz, beszívta a gyantás fenyőillatot, és minden porcikájában érezte a simogató napsütést. Lassan feledésbe merült a külvilág, a valóságot csak ez a kék öböl meg a benne horgonyzó fehér jacht jelentette számára, és George Dyer, aki odalent

fiókokat nyitogatott, s időnként nagyot káromkodott, ha leejtett valamit.

Később kinyitotta a szemét, és megszólalt:

- George!
- Mi van? - George derékig vetkőzve ült a hajóüregben, cigarettázott, és egy kötelet tekert fel tökéletes karikába.
- Már tudom, hogy a spanyol főnevek két nyelvtani nemhez tartozhatnak. Lehetnek hímneműek és nőneműek.
- Kezdetnek nem rossz.
- Arra gondoltam, hogy úsznék egyet.
- Hát csak rajta!

Selina fölült, és ujjaival hátragereblyézte a haját.

- Szörnyen hideg lesz a víz?
- Annyira nem, mint Frintonban.
- Honnan tudja, hogy Frintonban szoktam nyaralni?
- Az ösztöneim azt súgják. Szinte látom magát a dajkája társaságában. Kékre van fagyva, és csak úgy vacog a foga.
- Pontosan - mondta Selina. - És ronda, éles kavicssal van Icle a part, és a fürdőruha fölé mindig rám húznak egy óriási pulóvert. Agnes is nagyon utálta ezeket a nyaralásokat. Csak a Jóisten tudja, miért pont oda kellett mennünk.

Fölállt és hozzálátott, hogy kigombolja magán az inget.

- Nagyon mély itt a víz - mondta George. - Tud úszni?
- Persze hogy tudok.
- Mindenesetre készenlétkben tartom a szigonyt, ha netán emberevő cápák tévednének erre.
- Jaj de vicces! - mondta Selina. Levetette az inget, és ott állt a bikiniben, amelyet előző nap kapott.

- Te jó ég! - mondta George, ahogy meglátta. Csakugyan tréfának szánta azt a fürdőruhát. Egy percig sem képzelte, hogy lesz annyi hidegvér ebben a lányban, hogy föl merje venni. Hát ennyit a tréfájáról. Mintha visszafelé sült volna el... most aztán törölgetheti a képéről a habos torta lecsorgó maradványait.

Aznap már másodszor merült fel a tudatában az ártatlanság szó, és amilyen hálátlan, groteszk módon Frances jutott róla az eszébe, aki barnára sült, viharedzett testén a kihívó bikinikkel mindig úgy nézett ki, mint egy közönséges kurva.

Nem derült ki, hogy Selina meghallotta-e döbrent felkiáltását, mert egy startfejessel éppen beugrott a vízbe. George nézte, amint egyenletes tempókkal, simán úszik, és hosszú haja legyezőszerűen szétterül mögötte, mint valami ismeretlen, gyönyörű vízinvény.

Amikor végre kijött a vízből és felkapaszkodott a hajóra, George rádobta a törülközőt, és lement a kabinba, hogy hozzon neki egy kis rágnivalót vacogás ellen. Mire visszaért, Selina már fent ült a kabintetőn, és a haját dörgölgette a törülközővel. Valahogy Pearlre emlékeztette. Odaadott neki egy darab kenyeret meg egy szeletet Juanita kecskesajtjából.

- Frintonban mindig gyömbérsüteményt kaptam - jelentette ki Selina. - Agnes úgy hívta: „vacogóhamika”.

- Igazán bájos.

- Ne undokoskodjon mindig! Nem is ismeri Agnest.

- Ezer bocsánat.

- Valószínűleg rokonszenvesnek találná. Sok közös vonás van magukban. Agnes is mindig dühösnek látszik, de az semmit nem jelent nála. Amelyik kutya ugat, az nem harap.

- Nagyon köszönöm.

- Bóknak szántam. Nagyon szeretem Agnest.

- Ha megtanulok kötni, talán még engem is megszeret.

- Volna még egy kis kenyér? Nagyon megéheztem.

George visszament a kajütbe, Selina pedig hasra feküdt, és újra hozzálátott a tanuláshoz.

- „...A főnév meghatározottságára való utaláson kívül a határozott névelőnek fontos szerepe a főnév nemének és számának jelölése...” - olvasta, aztán szórakozottan rágsálni kezdte a kenyeret. - Tudja... - mondta egy kis idő múlva -, azért furcsa... Maga nagyon sok mindent tud rólam... Amit kénytelen voltam elmondani magának, mert azt hittem, hogy az apám... én meg tulajdonképpen semmit nem tudok magáról.

George nem szólt semmit. Selina ráemelte a tekintetét. Lent állt a hajóüregben, a feje egy vonalban volt az övével, és legfeljebb fél méter választotta el tőle, de az arcát elfordította; az egyik halászbárkát figyelte, amint éppen

kifelé tart a kikötőből a kristálytisza, kékeszöld vízen, úgyhogy csak a barna halántékát látta, meg az arcának és az állának a vonalát. Akkor sem fordult feléje, amikor kisvártatva megszólalt:

- Nem. Nemigen tud rólam semmit.
- Ugye igazam volt? Az a könyv nem magáról szól. Szó sincsen benne magáról.

A halászbárka pontosan tartotta magát a mélyvíz-meder bójákkal jelzett vonalához.

- Mit akar annyira tudni rólam? - kérdezte George.
- Semmit - mondta Selina, bánva már, hogy szóba hozta az egészet. - Semmi különöset. - Behajtotta a lap sarkát, és becsukta a könyvet, aztán ráeszmélt, hogy nem is az övé a könyv, és különben is, ezerszer rászóltak már emiatt. Kinyitotta a könyvet, kisimította a számárfület, és azt mondta: - Pusztán kíváncsiság az egész. Tudja, ez is a rossz szokásaim közé tartozik. Rodneytől kaptam meg az Ünnepep Cala Fuertébent, tudja, már beszéltem róla, ő az ügyvédem. És amikor mondtam neki, hogy azt hiszem, maga az apám, és szeretnék eljönni, hogy megismerkedjem magával, ő azt mondta, hogy jobb, ha nem ingereljük az alvó oroszánt.
- Ez nagy képzelőerőre vall Rodney részéről - mondta George. A halászbárka elment mellettük, kijutott a mély vízbe, rákapcsolt, és nekiindult a nyílt tengernek. George most odafordult Selina felé. - Szóval, én volnék az oroszánt.
- Nem. Ő arra gondolt, hogy rengeteg bonyodalommal járhat az egész, és ettől akart megkímélni.
- Maga pedig nem fogadta meg a tanácsát.
- Nem. Ez így van. Tudja, azt hiszem, én egyszerűen kíváncsi természetű vagyok. Nem tehetek róla. Nagyon sajnálom.
- Nincs semmi rejtegetnivalóm.
- Tudja, szeretem megismerni az embereket. Megtudni, hogy kifélék, mifélék, kik a szüleik, vannak-e testvéreik, meg minden.
- Az apám még negyvenben elesett a háborúban.
- A maga apja is elesett?

- Igen. Egy torpedórombolón szolgált, amelyet a németek elsüllyesztettek az Atlanti-óceánon.
- Szóval a haditengerészetnél szolgált. - George bólintott. - És maga akkor mennyi idős volt?
- Tizenkét éves.
- Vannak testvérei? George megrázta a fejét.
- És azután mi történt magával?
- Mi is...? Hát iskolába jártam, aztán leszolgáltam a katonaidőmet, aztán elhatároztam, hogy benn maradok a katonaságnál, és hivatásos tiszt leszek.
- Nem a haditengerészetet választotta, mint az apja?
- Nem. A szárazföldi erőket sokkal érdekesebbnek találtam.
- Na és érdekes volt?
- Részben. De aztán a nagybátyám, akinek nem volt fia, fölvetette, hogy mint családtag beléphetnék hozzá a céghez.
- Miféle cég volt az?
- Textilgyárai voltak West Ridingban, Yorkshire-ben.
- És belépett a céghez?
- Igen. Valahogy a kötelességemnek éreztem.
- Pedig nem is volt hozzá kedve?
- Nem. Semmi kedvem nem volt hozzá.
- Na és aztán mi történt? George elbizonytalanodott.
- Hát tulajdonképpen semmi. Ottmaradtam Bradderfordban öt évig, amennyire szerződtem, aztán eladtam a részvényeimet, és kiléptem a cégtől.
- A nagybácsikája persze csalódott volt, igaz?
- Hát nem nagyon örült a dolognak.
- És azután mihez kezdett?
- A részvényeim eladásából befolyt pénzen megvettem az Eclipse-et, aztán néhány évi vándorlás után itt megállapodtam, és boldogan élek, amíg meg nem halok.
- Aztán megírta a könyvét.
- Igen. Megírtam.
- És ez a legfontosabb dolog az egész eddigi életében.
- Miért lenne olyan fontos?

- Mert az írás alkotómunka. Az az ember legbelsejéből fakad. Az, hogy valaki írni tud, Isten adta ajándék. Én például az égvilágon semmihez nem értek.
- Na látja, én sem - mondta George. - Ezért küldte magával Mr. Rutland azt a rejtélyes üzenetet is.
- Nem akar írni újabb könyvet?
- Higgye el, írnék, ha tudnék. Hozzá is kezdtem, de olyan keservesen ment és olyan szánalmas volt az eredmény, hogy összetéptem az egészet, és belevágtam a tűzbe. Nagyon elment a kedvem az egésztől, mit mondjak. Mindenesetre megígértem az öregnek, hogy még egy kísérletet teszek, és egy éven belül legalább egy szinopszist írok neki, de nem megy. Épp a minap mondta valaki, hogy rossz passzban vagyok, más szóval komoly szellemi székrekedésem van.
- Miről szólna ez a második könyv?
- Az égei-tengeri kalandozásaimról az Eclipse-en.
- És mi volt a baj vele?
- Unalmas volt. Amit arról a gyönyörű utazásról írtam, az olyan volt, mintha egy esős novemberi vasárnap Leedsen mentem volna keresztül autóbusszal. Ezt a témát különben is annyiszor megírták már.
- Az nem számít. Biztosan lehet találni új kiindulási pontot, eredeti megközelítést. Vagy nem így szokták?
- Dehogynem - mondta George, és rámosolygott. - Maga nem is olyan tyúkeszű, mint amilyennek látszik.
- Borzalmas modorban tud kedveskedni az embernek - jegyezte meg Selina.
- Tudom. Híres vagyok a kifecamodott és cinikus modoromról. Szóval. Mi a helyzet a főnevek névelőjével?
Selina belenézett a könyvbe.
- „...Két neme, mindkét nemben egyes és többes száma, tehát összesen négy alakja van: el lápizMos lápices, la claseMas clases.”
- Tehát halljam, hogy is van az a négy névelő? - mondta George.
- El és los - kezdte Selina, aztán fölnevezett a könyvből. - És soha nem nősült meg? - kérdezte.

George Dyer nem válaszolt azonnal, de az arca megfeszült, mintha hirtelen lámpával belevilágítottak volna.

- Nem nősültem meg - mondta aztán nyugodtan -, de egyszer el voltam jegyezve egy lánnyal. - Selina várta a folytatást, és talán ez a csönd indította arra a férfit, hogy tovább mondja. - Bradderfordban történt, ott, ahol a bácsikám gyára van. A lány szülei a maguk erejéből meggazdagodott helybeliek voltak, igazán jóra való, rendes, kedves emberek. Az apának egy Bentleyje volt, az anyának egy Jaguárja, Jennynek pedig egy száznyolcvan marmagasságú hátaslova, s hozzá luxuskivitelű lószállító utánfutója. San Moritzba jártak síelni, Formentorban nyaraltak, és lelkiismeretesen patronálták a leedszi zenei fesztivált, mert úgy gondolták, hogy ez kutya kötelességük.

- Nem tudom, hogy most kedvesen beszél róluk vagy gúnyolódik - jegyezte meg Selina.

- Én sem tudom - mondta George.

- És miért hagyta ott magát ez a Jenny?

- Nem ő hagyott ott. Én bontottam fel az eljegyzést. Még hozzá két héttel a kitűzött, hetedhét országra szóló esküvő előtt. Tudja, hónapokon keresztül egyszerűen nem tudtam a menyasszonyom közelébe férkőzni, mert állandóan el volt foglalva a koszorúslányokkal, a kelengyéjével, különböző szállítókkal meg a nászajándékokkal. Ó, azok a hónapokon keresztül megállás nélkül érkező nászajándékok! Lassan valóságos fal emelkedett közénk, amelyen képtelen voltam áthatolni. És amikor rájöttem, hogy Jennyt ez egyáltalán nem érdekli, sőt nem is tud ennek a falnak a létezéséről... hát, tudja, soha nem kérkedtem különösebben az önérzetemmel, de úgy éreztem, hogy azért ami sok, az sok.

- És közölte Jennyvel, hogy nem veszi el?

- Igen. Elmentem hozzájuk, és megmondtam előbb neki, aztán a szüleinek. És mindez abban a teremben történt, ahol a nászajándékokat halmozták fel: ládák és dobozok álltak egymás hegyén-hátán, ezüst gyertyatartók, gyümölcsöstálak, teáskészletek és többtucatnyi pirítóstartó

rács. Gyötrelmes volt. Rettenetes. - George összeborzongott. - Úgy éreztem magam, mint egy gyilkos. Selinának eszébe jutott az új lakás, a szőnyegpadló meg a függönyök, a fehér menyasszonyi ruhája, a templomi esküvő, meg Mr. Arthurstone, akivel oda kell támogatniuk egymást az oltárhoz. S hirtelen olyan pánik fogta el, amilyet csak egy lidérces álom kelthet az emberben. Mintha eltévedt volna, és tudná magáról, hogy eltévedt, tudná, hogy valahol letért a helyes útról, és hogy amerre tart, ott csak katasztrófa várja, mély szakadékok és számtalan ismeretlen veszély. Szinte fel akart ugrani, el akart szaladni, el akart menekülni minden elől, amire valaha is vállalkozott.

- És akkor jött el Bradderfordból? - kérdezte bizonytalanul.
- Nem, nem akkor. Egyébként sem kell úgy kétségbeesnie. Még két évig kötött a szerződésem. Érdekes két év volt, a lányos mamák bojkottot hirdettek ellenem, de megszakították velem a kapcsolatot mások is. Tanulságos élmény volt. Ilyenkor tudja meg az ember, hogy kik a barátai. - George előbbre lépett, és rákönyökölt a kabintetőre. - De az a helyzet, hogy ez nem lendíti előre a maga spanyol tanulmányait. Szóval hogy is vannak azok a névelők?

- Eléslos...- kezdte Selina belepillantva a könyvbe, aztán hirtelen megkérdezte: - És szerelmes volt abba a lányba?

George felkapta a fejét, de nem volt harag a tekintetében, csak szomorúság. Aztán barna kezével rátenyerelt a könyvre, és kedvesen így szólt:

- Ne lessen! Kívülről mondja! Nem csalunk!

A Citroen a nap legforróbb órájában futott be Cala Fuertébe. Izzott a nap a felhőtlen égbolton, az árnyékok feketék voltak, a por meg a házfalak fehérek. Sehol nem járt egy lélek sem, a szalugáterek zárva. Frances megállt a Cala Fuerte Hotel előtt, s amikor leállította a motort, mély csönd lett, csak a fenyőfák susogtak a szinte észre sem vehető fuvallatban.

Becsapta a kocsiját, fölment a lépcsőn, s a szalagfüggönyön keresztül belépett Rudolfo bárjába. A

vakító világoosság után a szemének hozzá kellett szoknia a benti félhomályhoz, míg észrevette Rudolfot, aki egy támlás nádszékben szunyókált, de az érkezésére már föl is állt, kissé kábán és meglepődve.

- Hello, amigo - üdvözölte Frances.

- Hát maga, Francesca? Mi szél hozta erre? - érdeklődött Rudolfo a szemét dörzsölgetve.

- Csak úgy átruccantam San Antonióból. Kaphatnék valamit inni?

- Mit parancsol? - kérdezte Rudolfo, és bement a bárpuft mögé.

- Van jó hideg söre? - Francesca felült egy bárszékre, ciga rettát vett elő, és meggyújtotta a gyufával, amelyet Rudolfo tolt oda eléje.

Rudolfo kinyitott egy üveg sört, s kitöltötte óvatosan, hogy ne legyen nagy habja.

- Nem valami kellemes ilyenkor nyitott kocsiiban utazni - mondta.

- Engem nem zavar.

- Túlságosan nagy a meleg ahhoz képest, hogy még csak március van.

- Az biztos, hogy ilyen meleg még nem volt az idén. San Antonio olyan, mint egy tüzes kemence. Egészen megkönnyebbül az ember, ha egy kis vidéki levegőt szívhat.

- Szóval ez amolyan kis kiruccanás a zöldbe?

- Nem egészen. Be akarok nézni George-hoz.

Rudolfo erre sajátos vállrándítással és szájmozdulattal reagált. Csak a bolond nem látta, hogy nagyon kikívánczozik belőle valami.

- Miért? Talán nincs itt?

- Dehogynem, persze hogy itt van - mondta, és rosszmájúság csillant meg a szemében. - Francesca, tudja, hogy látogató van a Casa Barcóban?

- Látogató? Kicsoda?

- George lánya.

- A lánya? - Frances egy másodpercnyi döbbsent hallgatás után fölnevetett. - Maga megbolondult, Rudolfo!

- Nem én. Itt van a lánya.

- De hiszen... hiszen George nőtlen, mióta világ a világ.
- Én bővebbet nem tudok - mondta Rudolfo. - A lánya mindenesetre itt van.
- És mennyi idős az a lány, az isten szerelmére? Rudolfo újra vállat vont.
- Talán tizenhét. Olyasmi.
- De hát ez képtelenség... Rudolfo kezdte megelégedni a dolgot.
- Francesca, ha egyszer mondom, hogy itt van George lánya, akkor eliheti nekem, hogy itt van.
- Tegnap találkoztam George-dzal San Antonióban. Nekem miért nem mondta?
- Még csak nem is célzott rá?
- Nem. A legkevésbé sem.

Ez azonban nem volt teljesen igaz. Előző nap George olyan szokatlanul viselkedett, hogy az Francés szemében már-már gyanúsnak tűnt. Először is az a táviratfeladás: miért kell hirtelen táviratot feladnia, amikor előző nap is bent járt San Antonióban? Aztán a rózsaszín-fehér csikos kis csomag a város legelőkelőbb butikjából. Végül pedig az a megjegyzés, hogy nemcsak a macskát kell megetetnie. Egész este és szinte egész éjszaka ezen rágódott, és meg volt győződve arról, hogy ez a három dolog olyasmiben összegződik, amiről neki okvetlen tudnia kell, ezért aztán elhatározta, hogy elmegy Cala Fuertébe, és megtudja, hogy tulajdonképpen miről is van szó. Ha pedig kiderülne, hogy a gyanúja alaptalan, akkor legalább látta George-ot. Különben pedig valóban kezdtek az idegeire menni San Antonio zsúfolt utcái, és erősen csábították Cala Fuerte kék öblei és fűszeres fenyőillata.

És akkor tessék! Lám, az ő próféta lelke! Itt ez a lány. Kiderül, hogy George-nak van egy lánya. Francés elnyomta a cigarettáját, és látta, hogy remeg a keze.

- És hogy hívják azt a lányt? - kérdezte csak úgy odavetve, és olyan közömbös hangon, ahogyan csak bírta.
- A Señoritát? Selinának.

- Selina - mondta maga elé, mintha rossz íze lenne a szónak.

- Nagyon bájos a Señorita - jegyezte meg Rudolfo. Francés kiitta a sörét, lerakta az üres poharat, és kijelentette:

- Hát az lesz a legjobb, ha megyek, és magam nézek utána a dolognak.

- Sok sikert, Francesca.

Francés lecsusszant a magas bárszékről, fogta a táskáját, és elindult kifelé. Aztán a szalagfüggőnynél megtorpant, és visszafordult.

- Rudolfo, mondja, volna egy szoba számomra, ha itt akarnám tölteni az éjszakát?

- Hogyne, Francesca. Máris előkészítetem - felelte Rudolfo, és békaszemében csúfondáros fény csillant meg.

Frances nagy porfelhőt verve érkezett meg a Casa Barcóhoz, leállította a kocsit az egyetlen létező árnyékos helyen, és lement a házhoz. Benyitott a zöld zsalus ajtón, és elkiáltotta magát:

- Van itt valaki? - Senki nem válaszolt.

Belépett és körülnézett. Hűvös volt odabent, üres volt a ház, fahamu szaga és gyümölcsillat lengte be a nyitott ablakokon beáradó tengeri szellőben. Frances letette a táskáját az első székre, amit ért, aztán körülnézett, női jelenlét nyomait fürkészve, de nemigen látott ilyet. A galériáról nesz hallatszott. Összerezsent, de amikor fölnézett, látta, hogy csak George nevetséges macskája az. Pearl leugrott az ágyról, és lesétált a lépcsőn, hogy üdvözlje a vendéget. Frances nem szívelte a macskákat, ezt a macskát meg kiváltképp nem, úgyhogy egy lábmozdulattal nagyot lódított rajta, de Pearl méltóságán ez nem tudott csorbát ejteni. Hátat fordított, fölemelt farokkal kivonult a teraszra, s ez a hátulnézet mindennél ékeesebben kifejezte a Francesről alkotott lesújtó véleményét. Frances fölvette az íróasztalról a távcsövet, és maga is kiment a teraszra. Az Eclipse csöndesen

himbálózott a vízen. George a hajóüregben keresztbe feküdt az üléseken, az ócska sapkáját a szemére húzta, hasra fordított könyv hevert a mellén. A lány a kabintetőn napozott, csupa kar és láb volt, meg selyemfényű sötétszöke hajzat. Férfiing volt rajta, amely, Frances úgy nézte, George-é lehet; az arca nem látszott. Idillikus jelenet volt, csupa elégedettség, megértés, harmónia. Frances elhúzta a száját, és leeresztette a távcsövet. Visszament a házba, a távcsövet letette a helyére, aztán fogott egy poharat, és töltött magának a jóízű, hideg kútvízből. A pohárral kiment a teraszra, letelepedett a legkevésbé életveszélyes székre a napellenző alá, kényelmesen kinyújtózott, és várakozó álláspontra helyezkedett.

- Ébren van? - kérdezte George.

- Igen.

- Azt hiszem, ideje szedelőzködnünk. Már éppen eleget volt a napon.

- Elaludtam - mondta Selina, miközben felült és nagyot nyújtózott.

- Vettem észre.

- Az a finom bor lehetett az oka.

- Valószínűleg.

George evezett, s a dingi úgy siklott a pávakék vízen, mint egy felhő: odalent a hínármezőn követte az árnyéka. Forró délután volt, mindenütt csend és nyugalom, s mintha csak ketten lettek volna az egész világon. Selina lesült bőre feszült és viszketett, úgy érezte magát, mint egy túlrejt gyümölcs, amely ki akar repedni, de nem volt kellemetlen érzés, valahogy ez is hozzátartozott ehhez a csodálatos naphoz. Odahúzta maga mellé az üres kosarat, és megjegyezte:

- Milyen jót ebédeltünk. A legjobb piknik volt életemben.

- Várta, hogy George majd tesz valami csúfondáros megjegyzést Frintonnal kapcsolatban, de nagy meglepetésére és örömére George nem szólt semmit, csak egyetértően rámosolygott.

A móló mellé állt a dingivel, kilépett a deszkákra, s két hurokkal kikötötte a csónakot, Selina feladogatta neki a magukkal vitt holmit, aztán ő is felkapaszkodott a mólóra. Átvágtak a partsáv tűzforró betonján, aztán nekiindultak a teraszra vezető lépcsőnek. George ment elől, úgyhogy Selina nem is láthatta Frances Dongent, amikor megszólalt.

- Kukucs! Ki van itt?

George a másodperc töredékéig szinte kövé dermedt. Aztán mintha mi sem történt volna, fölment a teraszra.

- Hello, Frances!-mondta.

Selina valamivel lassabban ment utána. Frances, lábát felrakva az asztalra, elnyúlt az ócska nádszéken. Szoros, fehér vászonnadrágot viselt és kék-fehér kockás blúzt, a sarkait csomóra kötve a rekeszizma fölött, ami szabadon hagyta napbarnított gyomrát. A szandálját levetette, s az asztal szélére támasztott lába barna volt és poros, a körmei élénkvörösek. Nem mutatott hajlandóságot arra, hogy felálljon, de még arra sem, hogy rendesen felüljön. A karja lelógott a földre, s rövidre vágott szőke haja alól kutatóan nézte George-ot.

- Ugye, milyen kellemes meglepetés? - mondta, aztán egy pillantást vetett George háta mögé, és meglátta Selinát. - Hi! - vetette neki oda könnyedén.

Selina erőtlenül elmosolyodott.

- Hello.

George lerakta a kosarat.

- Hát te meg mit keresel erre felé?

- Tudod, San Antonióban nagy a forróság, a zaj és a tömeg, úgyhogy arra gondoltam, kiveszek magamnak egy pár nap szabadságot.

- És itt szállsz meg valahol?

- Igen. Rudolfónál lefoglaltam egy szobát.

- Már találkoztál Rudolfóval?
- Persze. Útközben betértem hozzá egy pohár sörre. - Frances pillantása tele volt iróniával. Elvezte, hogy George most azt számítgatja magában, hogy mennyit tudhatott meg Rudolfótól.
- George leereszkedett az asztal szélére.
- Gondolom, Rudolfo elmondta neked, hogy Selina itt van nálam.
- Hát persze. Mondta. - Frances rámosolygott Selinára. - Tudod, kisanyám, ekkora meglepetés régen nem ért. De még be sem mutattál bennünket egymásnak, George.
- Bocsánat - mondta George. - Selina, bemutatlak Mrs. Dongennek...
- Szólítsál csak Francesnek - mondta gyorsan Frances.
- ... és bemutatom Selina Bruce-t.
- Selina előrelépett, és már nyújtotta volna a kezét, de Frances úgy tett, mintha nem venné észre a mozdulatot.
- Látogatóba jöttél? - érdeklődött.
- Igen. Én ugyanis...
- George - szakította félbe Frances -, soha nem mondtad, hogy van egy lányod.
- Selina nem a lányom - jelentette ki George.
- Frances kifejezéstelen arccal vette tudomásul a hírt. Aztán levette a lábát az asztalról, és ülő helyzetbe emelkedett.
- Csak nem azt akarod mondani ezzel, hogy...
- Várj egy percet - szólt közbe George. - Selina...
- A lány felé fordult, és látta rajta, hogy nem tudja, mitévő legyen, zavarban van, és talán egy kicsit meg is bántódott.
- Ugye, nem haragszik, ha négyszemközt szeretnék beszélgetni Francesszel. Néhány perc az egész.
- Nem. Dehogy haragszom. Csak tessék - mondta Selina, és mosolyogni próbált, hogy mutassa, mennyire nem haragszik, és gyorsan letette, ami a kezében volt, a törülközőt meg a spanyol nyelvkönyvet, mintha szabaddá akarná tenni a kezét, hogy gyorsabban menekülhessen.

- Csak öt perc... - mondta George.
- Lemegyek a stégre, ott hűvösebb van.
- Helyes.

Selina gyorsan megindult lefelé a lépcsőn, és eltűnt a szemük elől. Pearl, aki mostanáig a terasz mellvédjén ült, fölállt, nagyot nyújtózott, aztán puhán leugrott a kőfalról, és elindult utána. George újra Frances felé fordult, és megismételte:

- Selina nem a lányom.
- Jó. De akkor ki a franc?
- A derült égből pottyant. Csak úgy idejött Londonból, abban a hitben, hogy én vagyok az apja.
- És ezt miből gondolta?
- A könyv borítóján látható fényképemről.
- Miért? Hasonlítasz az apjára?
- Igen. Tulajdonképpen távoli unokatestvérem az illető, de ez nem érdekes. A lényeg az, hogy már nem él. Még a háborúban esett el.
- És ez a lány azt képzelte, hogy most hirtelen föltámadt?
- Tudod, szerintem, aki nagyon akar valamit, az képes hinni a csodában is.
- Rudolfo határozottan állította, hogy a lányod.
- Igen, tudom. Így terjedt el a faluban, és úgy gondoltam, tapintatosabb vele szemben, ha ebben maradunk. Már két napja itt van.
- Itt lakik? Veled? Neked elment az eszed!
- Kénytelen volt itt maradni. A repülőtársaság elkeverte a poggyászát, és a repülőtéren ellopták a pénztárcáját meg a menettérti jegyét.
- És ezt miért nem mondtad el nekem tegnap?
- Mert úgy gondoltam, hogy semmi közöd hozzá. - Ez gorombán hangzott. Nem akarta megsérteni Franceset. - Jaj, istenem, ne haragudj! De hát ez a helyzet.
- És mit fognak szólni a barátaid Cala Fuertében, ha majd megtudják, hogy nem is a lányod? Ha megtudják, hogy hazudtál...?

- Majd mindent elmagyarázok nekik, ha Selina már elment.

- És az mikor lesz?

- Amikor megjön a pénze Londonból. Már így is tartozunk Rudolf önak hatszáz pesetával, és még meg kell venni a repülőjegyét. Az én átutalásom meg késik...

- Szóval csak pénz kérdése az egész? Csak ezért maradt itt? Ez az egyetlen oka annak, hogy még nem küldted szépen haza?

George csak nézte.

- Miért? Ez nem elég ok?

- De az isten szerelmére, miért nem szóltál nekem? George már nyitotta a száját, hogy megmondja, miért nem.

Aztán becsukta.

Frances egyszerűen képtelen volt felfogni az egészet.

- És ő itt akar maradni? - kérdezte. - Vagy te akarsz, hogy itt maradjon?

- Dehogyan akarom! - felelte George. - Ő alig várja, hogy hazamehessen, én meg alig várom, hogy megszabaduljak tőle. Addig azonban a helyzet teljesen ártalmatlan. Semmi vész.

- Semmi vész? Ilyen naiv kijelentést még sose hallottam tőled. Körülbelül annyira ártalmatlan a helyzet, mintha egy puskaporos hordón akarnál szalonnát sütni.

George nem válaszolt, magába roskadva ült, csak az ujj-bütykei világítottak fehéren, ahogy öklöbe szorította az asztal szélére támasztott kezét. Frances, mintegy megértése jeléül, rátette a kezét George-éra, ő pedig nem ellenkezett.

- Látod, el tudod te mondani nekem, hogy mi az, ami bánt - mondta csöndesen Frances. - És ha már a bizalmadba avattál, akkor engedj meg, hogy segítsék. Este hétkor van egy gép San Antonióból Barcelonába. Ott azonnal van csatlakozás Londonba, úgyhogy ez a lány éjjelre már otthon is lehet. Adok neki pénzt a repülőjegyre meg taxira, hogy hazajusson, akárhol lakik.

- George nem szólt semmit, Frances meg csöndesen mondta tovább: - Édesem, hidd el, ebben az ügyben egy percig sem szabad haboznod. Te is jól tudod, hogy igazam van. Ez a lány nem maradhat itt tovább.

Selina a stég végén ült, háttal a háznak, s a lábát belelógatta a vízbe. George lement a lépcsőn, átment a part betonjára, majd végig a stég recsegő deszkáin, de Selina nem fordult meg. Amikor a nevére szólította, akkor sem válaszolt. Odaguggolt melléje.

- Ide figyeljen. Szeretnék beszélni magával.

Selina elhúzódott tőle, előrehajolt, a víz fölé, s a mozdulattól a haja kettévált a tarkóján, és az arca két oldalát takarva előre hullott.

- Selina, próbáljon megérteni.

- Eddig még nem mondott semmit.

- Még ma visszarepülhet Londonba. Hétkor indul egy gép.

Már éjfélre otthon lehet, de egy órára egészen biztosan.

Frances azt mondja, hogy kifizeti a repülőjegyet...

- Azt akarja, hogy elmenjek?

- Nem arról van most szó, hogy én mit akarok - mondta George. - Azt kell tennünk, ami helyes, és ami magának a legjobb. Azt hiszem, eleve nem lett volna szabad felajánlanom, hogy itt lakjon, de hát a körülmények nagyon összegabalyodtak. Az igazság azonban az, hogy Cala Fuerte nem kifejezetten magának való hely, és szegény Agnes is aggódhat már magáért. Azt hiszem, csakugyan mennie kell.

Selina kiemelte a lábát a vízből, a térdét felhúzta az álláig, és átkarolta, mintha össze akarná tartani magát, mert attól fél, hogy különben szétesik.

- De én nem akarom erőltetni - mondta George. - Magának kell eldöntenie, hogy mit akar...

- Igazán kedves a barátnőjétől.

- Csak segíteni akar.

- De ha még ma este el akarok utazni - mondta Selina -, akkor nincs sok időm.

- Én majd beviszem San Antoniába - ajánlotta George.

- Azt nem - mondta Selina, és George-ot egészen megijesztette az indulatos mozdulat, amellyel feléje fordult, az egész beszélgetésük alatt most először. - Nem akarom, hogy maga is jöjjön. Biztosan akad valaki, aki elvisz. Rudolfo, vagy egy taxi, vagy valami. Kell hogy legyen valaki, akit rá tudunk venni.

George nem akarta éreztetni vele, hogy rosszulesik neki a visszautasítás.

- Megpróbálhatjuk, csak tudja...

- Nem akarom, hogy maga fáradjon miattam - szögezte le Selina határozottan.

- Hát jó.

- Londonban meg majd felhívom Agnest a repülőtérrel. Aztán taxiba szállok, és Agnes várni fog odahaza.

George úgy érezte, mintha máris elment volna, és mind a ketten újra egyedül lennének. Selina ott ül egymagában a repülőgépen, aztán megérkezik egyedül Londonba, és fázik. San Antoniához képest Londonban nagyon hideg van. Belép egy telefonfülkébe, és felhívja a Queen's Gate-i lakást. A telefon sokáig cseng a kihalt lakásban, mert Agnesnek előbb ki kell kecmeregnie az ágyból, föl kell vennie a pongyoláját, végig kell mennie a szobákon, és mindenütt fel kell gyújtania a villanyt, míg végre felveszi a kagylót. Aztán előkészíti a forró vizes palackot, megágyaz Selinának, és felteszi a tejet melegedni.

- Eddig tudta elképzelni a dolgot, tovább nem.
- És most mihez kezd? - kérdezte. - Amikor visszaér Londonba. Úgy értem, amikor túl lesz ezen az egészen, és elfelejti.
  - Nem is tudom - felelte Selina.
  - Nincsenek tervei?
Selina eltűnődött, aztán megrázta a fejét.
  - Hát akkor eszeljen ki valamit - mondta George érzéssel. - Valami nagyon jót.

10. fejezet

Úgy határoztak, hogy Maria férjét, Pépét környékezik meg, hátha elvinné Selinát a repülőtérre. Pepe rendszerint nem vállalt fuvarozást, de olykor megesett, hogy letakarította élemedett korú autójáról a szalmát meg a tyúkszart, ami rendes körülmények között beborította, és elszállított egy-egy kósza turistát oda, ahová kérték. George Frances kocsiján útnak indult, hogy kipuhatolja Pepe hajlandóságát, Selina pedig addig is készülődött az utazásra.

Nem mintha sokat kellett volna készülődnie. Lezuhanyozott, aztán fölvette George nadrágját, amelyet Juanita cinkosan a méretére zsugorított, fölvette a csikos kölcsöninget meg a vegyesboltban vásárolt vászoncipőt. Az összement dzsörzérüháját már odaajándékozta Juanitának porrongynak, a bikini pedig olyan pici volt, hogy könnyedén bele tudta rakni a kékításkája aljába. Ennyi volt az egész. Megfésülködött, a kabátját odakészítette egy szék támlájára, aztán - kissé vonakodva, mert semmi kedve nem volt beszélgetni - kiment a teraszra, ahol Frances már újra ernyedten hevert a nádszékben. Csukva volt a szeme, de meghallva a léptek zaját, felpillantott, oldalt fordította a fejét, és nézte, amint Selina leül vele szemközt a terasz mellvédjére.

- Mindent bepakoltál? - kérdezte.

- Igen.

- Nem tartott sokáig.

- Üres kézzel jöttem. Elveszett a bőröndöm. San Antonio helyett Madridba küldték.

Az ilyesmi gyakran megesik - mondta Frances, aztán felült, és elővette a cigarettáját. - Dohányzol?

- Nem. Köszönöm.

Frances rágyújtott egy cigarettára.

- Remélem - mondta -, nem gondolod, hogy illetéktelenül beleavatkoztam a dolgaiba, vagy hogy elüldöztelek innen.
- Dehogya. Mindenképpen haza kell mennem, és minél előbb érek haza, annál jobb.
- Londonban laksz?
- Igen - mondta Selina, majd hangsúlyosan hozzátette: - A Queen's Gate-en.
- Az igen! És jól érezted magad itt, a szigeten?
- Nagyon érdekes volt - mondta Selina.
- Tényleg azt hitted, hogy George az apád?
- Azt képzeltem, hogy az. De tévedtem.
- Olvastad a könyvét?
- Csak nagyjából. De otthon majd még egyszer elolvasom, figyelmesen. Most már lesz rá időm - mondta, aztán még hozzátette: - Nagy siker volt.
- Ó, igen - jegyezte meg Frances unottan.
- Miért, te nem tartod jónak? - kérdezte Selina.
- De igen, jó könyv volt. Friss volt, eredeti. - Frances mélyet szippantott a cigarettájából, majd leszórta a hamut a terasz kövére. - De több könyvet nem fog írni. Selina felvonta a szemöldökét.
- Ezt miből gondolod?
- Szerintem nincs benne annyi önfegyelem, hogy össze tudja hozni.
- Valaki azt mondta neki, hogy rossz passzban van. Frances elnevette magát.
- Na látod, én mondtam neki.
- Ha az a véleményed, hogy nincs meg benne a kellő önfegyelem a második könyvhöz, akkor miért azt mondtad neki, hogy rossz passzban van?
- Hát azért, mert nagyon le volt lombozva, és fel akartam vidítani. George nem szorul rá arra, hogy írjon. Megvan neki a magánjövedelme, és az írás olyan strapás munka, hogy egyszerűen nem tudnak annyit fizetni érte, hogy megérje.
- De muszáj neki megírnia még egy könyvet.

- Ugyan miért?
- Mert a szavát adta rá. Mert várja a kiadó. Hogy tiszta legyen a lelkiismerete.
- Ugyan, ezek csak hangzatos szólások - legyintett Frances.
- Te nem akarsz, hogy folytassa az írást? - kérdezte Selina.
- Hogy én mit akarok vagy mit nem akarok, az nem érdekes - válaszolta Frances. - Én csak a véleményemet mondtam el. Nézd, kisanyám, én egy művészeti galériát igazgatok. Ismerem a művészeket, ismerem ezeket a temperamentumokat és ezeket a hangulatokat. A tapasztalataim alapján kijelenthetem, hogy George nem írói alkat.
- De ha nem ír, akkor mit fog csinálni?
- Amit a Fiesta megírása előtt. Semmit. San Antonióban igazán könnyű a semmittevés, itt egyszerű mindenre azt mondani, hogy „manana”. - Frances elmosolyodott. - Ne legyél annyira megbotráncozva. George meg én kétszer annyi idősek vagyunk, mint te, és mire az ember negyvenéves lesz, megkopnak az illúziói meg a szárnyaló álmai. És ez a helyes. Nem muszáj az életet olyan halálos komolyan venni, mint ahogy azt egy magadfajta tizenhétéves teszi... vagy akárhány éves vagy...
- Húszéves vagyok - közölte Selina. A hangja egyszeriben hidegen csengett, és ez jólesett Francesnek, mert azt jelentette, hogy sikerült megsértenie. Figyelte Selinát, miközben kényelmesen elterpeszkedett a széken, és már nem félt tőle. Nem félt, mint amikor először meglátta, hiszen most már indulásra készen állt, elmegy, félóra múlva már hazafelé tart. A repülőtérré, Londonba, a Queen's Gate-re, egy olyan világba, amely számára ismeretlen, és amely nem is érdekli. Az ellenséges csöndnek a visszatérő Citroen zaja vetett véget, majd felhangzott egy sokkal viharvertőbb kocsiberegése is. Selina fölállt.
- Megjött a taxi.

- Hát ez remek! - mondta Frances, és elnyomta a földön a cigarettáját. - Akkor odaadom neked a pénzt.

Selinának nagyon nehezeére esett, hogy elfogadja, de Frances keményen leszámolta a pénzt a tenyerébe, éppen amikor George belépett a házba. Őt is feszélyezte a helyzet, de volt rá gondja, hogy figyelmeztesse Francest, Selinának Londonban angol pénzre is szüksége lesz, úgyhogy Frances kitöltött egy American Express-csekket is, és a kezébe adta.

- A repülőtéren majd beválthatod - mondta.

- Nagyon kedves tőled, köszönöm.

- Ó, szóra sem érdemes - mosolygott Frances. - Nekem volt öröm.

- Gondom lesz rá, hogy visszakapd - fogadkozott Selina.

- Ó, igazán ráér.

- Hol van a táskája? - kérdezte George.

- Odabent.

George bement a táskáért, és saját kezűleg rakta el a pénzt az egyik becipzározható, rejtett zsebébe.

- Nehogy ezt is elveszítse - mondta. - Még egyszer nem bírnám ki ezt a kutyakomédiát. - Tréfának szánta a dolgot, de elég gyatrára sikeredett, rögtön meg is bánta.

- Az útlevele megvan? - kérdezte, hogy másra terelje a szót. Selina bólintott. - Egész biztos?

- Persze. Itt van a táskámban.

- Azt hiszem, akkor lassan indulnia kellene. Nincs olyan sok idő...

Selina úgy érezte, hogy gyengéden, de határozottan kitéssékeli a házból. Egyszer s mindenkorra. George mögött lassanbelépett a teraszról a nappaliba. George fogta a kabátját, és félreállt, hogy előreengedje. Mögötte Frances Dongen ott állt a nyitott teraszajtóban.

- Pepe odakint várja - mondta George türelmesen.

Selina nagyot nyelt.

- Annyira megsomjajtam - mondta. - Van még annyi idő, hogy ihatnék egy kis vizet?

- Hát persze - felelte George, és már indult is a kúthoz, de Selina visszatartotta. - Köszönöm, ne fáradjon. Inkább ásványvizet iszom, az hidegebb. Van bent a hűtőszekrényben. Egy perc az egész.

Megvárták, amíg bemegy a főzőfülkébe, s a tálalópult mögött lehajol, hogy kinyissa a hűtőszekrényt. Egy pillanatig nem lehetett látni, aztán felállt, kezében a párás kristályvizes palackkal, töltött magának egy nagy pohárral, és megitta, de olyan gyorsan, hogy George tréfásan megjegyezte, hogy fel fog robbanni a sok szénsavtól.

- Ez nagyon jólesett - mondta Selina, letette az üres poharat, és hirtelen elmosolyodott, mintha egy pohár ásványvíz minden gondját megoldotta volna.

Kimentek a napsütésbe, ahol Pepe várakozott. Pepe gondosan berakta Selina kabátját a sebtiben letakarított hátsó ülésre, Selina pedig elköszönt Francesától, és megköszönte neki a segítséget, aztán George-hoz fordult. Ő a maga részéről nem nyújtott neki kezet, George pedig nem csókolhatta meg búcsúzóul. Csak álltak egymással szemben, meg sem érintették egymást. Felemás búcsú volt. George valahogy úgy érezte, mintha erőszakkal téptek volna el őket egymástól.

Selina kihúzta magát, miközben odament a kocsihoz és beszállt. Csak úgy áradt belőle a sebzettség. Megható volt nézni, és rettentően fájdalmas. Pepe is beszállt, s csak nevetett fogatlan szájával, amikor George ellátta egy sor utasítással, és még a fejvesztést is kilátásba helyezte, ha valami bajuk lesz. Aztán indított.

Az ócska járgány zihálva felkapaszkodott a dombra, George meg csak nézte, de még ott állt akkor is, amikor látni már nem látta, egészen addig, amíg hallotta a motor bugását.

Aznap este nagy muri volt a Cala Fuerte Hotelban. Nem volt előre megtervezve, csak úgy magától alakult ki, ahogyan a legjobb murik szoktak. Vagy kéttucatnyi külföldi vett részt benne, félelmetes mennyiségű alkohol

fogyott, és a hangulat falrengető volt. Egy kövér lány mindenáron az asztal tetején akart táncolni, de az lett a vége, hogy leesett az asztról, bele a fiúja karjába, majd azonmód elaludt, s több baj az éjszaka folyamán már nem is volt vele. Az egyik halász gitározott, egy francia nő pedig előadott egy flamencoparódiát, ami akár színpadon is megállta volna a helyét. George is kivette a részét a mulatságból, de egy órákor váratlanul bejelentette, hogy most már hazamegy. Általános tiltakozás tört ki, ugratni kezdték, hogy a következő rundot neki kellene fizetnie, hogy ez közönséges ünneprontás, de hajthatatlan maradt. A szája már elzsibbadt a sok vigyorgástól, és tudta, hogy nem sok híja van, és elsírja magát, a világfájdalmas részegnél pedig nincs rémesebb szerzet.

Fölállt, s a széke nagyot csikordult, ahogy hátralökte.

- Veled megyek - mondta Frances.

- Ne felejsd el, hogy itt szálltál meg - figyelmeztette George.

- Hazaviszlek. Miért gyalogolnál, amikor itt a kocsim? George beadta a derekát, mert az egyszerűbb volt, mint ha vitatkozni kezdene. Meleg éjszaka volt, az égbolt csupa csillag. A Citroen a térség közepén állt, s miközben odamentek, Frances George kezébe adta a kulcsot.

- Te vezetsz.

Nem mintha ő képtelen lett volna rá, de úgy érezte, nem árt, ha időnként a védtelen nő szerepét is eljátssza. George szó nélkül fogta a kulcsot, és beszállt a volán mögé.

Azon tűnődött, hogy a maga kis nevetséges, sárga kerekű járgánya pusztán közlekedési eszköz, amely arra szolgál, hogy ide-oda furikázhasson a szigeten, ez a gyors és nagy erejű Citroen viszont valahogy Frances szerelemre éhes személyiségének a kiterjesztése. Frances ott ült mellette, szemét ábrándosan a csillagokra emelte, jócskán kigombolt blúza terjedelmes, barnára sült dekoltázst bocsátott közszemlére. George tudta, arra vár, hogy

megcsókolja. Rágyújtott egy cigarettára, mielőtt indított volna.

- Meg sem csókolsz? - kérdezte Frances.
- Nem merlek megcsókolni - felelte George. - Ki tudja, merre jártál.
- Miért kell neked mindenből viccet csinálnod?
- Tudod, ez az én híres brit védelmi mechanizmusom. Frances megnézte az óráját. A csillagok fényénél világosan látni lehetett a számlapot.
- Egy óra. Mit gondolsz, megérkezett már Londonba?
- Biztosan.
- Queen's Gate... - mondta Frances. - Nem éppen a mi világunk, édesem.

George halkan füttyörészni kezdett egy dallamot, amely egész este ott motoszkált a tudata mélyén.

- Csak nem nyugtalankodsz miatta? - kérdezte Frances.
- Nem. Nem nyugtalankodom. Csak éppen nekem kellett volna elvinnem a repülőtérré. Nem lett volna szabad elengednem Pepével abban a rozoga tragacsban.
- Ő nem akart veled menni. Végigbőgte volna az egész utat, és az mindkettőtöknek kínos lett volna. - George erre nem válaszolt, Frances pedig elnevette magát. - Olyan vagy, mint egy makacs medve. Semmivel sem tudlak kihozni a sodrodból.
- Túlságosan sokat ittam ahhoz, hogy kijöjjek a sodrodból.
- Hát akkor menjünk haza.

George indított, és egész úton azt az átkozott dallamot füttyörészte. Amikor megérkeztek a Casa Barcóhoz, s leállította a motort és kiszállt, Frances is kiszállt, és mintha az lett volna a világon a legtermészetesebb, bement vele a házba. Odabent hűvös volt és sötét. George felgyújtotta a villanyt, és egyenesen a főzőfülkébe ment, hogy töltsön magának egy whiskyt. Úgy érezte, ha nem iszik valamit azonnal, ott helyben meghal vagy elalszik vagy elsírja magát, és vesszen meg, ha bármelyikre is hajlandó Frances jelenlétében.

Frances közben otthonosan elterült a kanapén, a lábát felrakta a karfára, göndör szőke feje alá egy égszínkék párnát tett. George kitöltött két whiskyt, aztán kiejtette a kezéből a jégfogót, aztán kiborította a jeget.

- Kezd unalmas lenni, amit fütyöréssel - jegyezte meg Frances. - Nem tudsz valami mást?

- Azt se tudom, mi ez - mondta George.

- Mindenesetre abba hagyhatnád.

Majd szétment a feje, a tálalópulton mindenféle tócsák voltak meg olvadozó jég, és nem talált semmit, amivel letörölhetné. Odavitte a két poharat a kanapéhoz, Frances elvette tőle a magáét, és közben nem vette le róla a szemét. George leült vele szemben a kandallópárkányra, és a két keze közé fogta a poharát.

- Tudod, édesem, az a te bajod, hogy haragszol rám - mondta Frances tárgyilagosan.

- Igen?

- De még mennyire!

- És miért?

- Mert útilaput kötöttem a kis barátnőd talpára. És mert a szíved mélyén jól tudod, hogy ez a te feladatod lett volna. Méghozzá azon nyomban, ahogy megérkezett. Postafordultával.

- Pénz nélkül nem vehettem neki repülőjegyet.

- Ha nem haragszol, erre csak azt tudom mondani: jó kifogás.

George belenézett a poharába.

- Igen - mondta végül. - Az lehet. - A fülében egyre szólt az a rejtélyes dallam.

Frances rövid hallgatás után megszólalt:

- Amíg te odavoltál Pepénél, az a gyerek meg az útra készülődött, körülszaglászta egy kicsit az íróasztalodon. Úgy látom, nem sokat termeltél mostanában.

- Nem bizony. Egy sort sem írtam.

- És a kedves Mr. Rutlandnek már válaszoltál?

- Nem. Azt sem - mondta George, majd kaján mosollyal folytatta: - Viszont konzultáltam egy szakértővel, aki azt állítja, hogy rossz passzban vagyok és krónikus írói válságban szenvedek.

- Na, legalább kibújt belőled a kötőzködő természeted - mondta Frances némi elégtétellel. - Így legalább nekem sem kell szőr mentén bánnom veled. Tudod, édesem, nekem az a véleményem, hogy te soha nem fogod megírni azt a második könyvet.

- Miért vagy benne olyan biztos?

- Mert ismerlek. Tudom, hogy milyen vagy. És azt is tudom, hogy az írás kemény munka, te pedig egyike vagy azoknak a klasszikus, naplopó angol emigránsoknak, akik olyan elegánsan tudják üzni a semmittevést, mint egyetlen más náció sem. - George szemében elismerő fény villant meg, és Frances megkönnyebbülten látta, hogy még nem veszítette el azt a képességét, hogy mulattassa őt. - George - mondta komolyan, és rendesen felült -, ha nem szereted a bikaviadalt és nem akarsz velem jönni Malagarba, akkor én se megyek. De miért ne mehetnénk el valahova máshova? Elhajózhatnánk az Eclipse-en Szardíniába vagy akár Ausztráliába... vagy átkelhetnénk teveháton a Góbi sivatagon...

- Hajó, hajó - jegyezte meg George. - A teve ugyanis, mint tudjuk, a sivatag hajója.

- Te már megint mindenből viccet csinálsz. Pedig én komolyan beszélek. Mindketten szabad emberek vagyunk, azt csinálhatnánk, amit akarunk. Miért kellene az írógép gályapadjához láncolnod magad? Létezik egyáltalán valami, amiről meg tudnál írni egy tisztességes könyvet?

- Nem is tudom.

Frances visszaereszkedett a párnára, s az üres whiskypoharat letette maga mellé a földre.

- De azt tudhatod, hogy én szeretlek.

Csábító volt és kívánatos, és kétségbeejtően jól ismert test, ahogy ott elterült a kanapén. George belátta, hogy voltaképpen minden érv amellett szól, hogy lefeküdjön vele. Lerakta a poharát, odaült Frances mellé, átölelte, magához húzta és megcsókolta, mintha bele akarna fulladni a csókba, Frances pedig kéjes kis nyögéseket hallatott, s a körmeivel beleszántott a hajába. Aztán George kibontakozott a csókból, s az arcát végighúzta Frances állkapcsának határozott vonalán, érzékelve, ahogy a borostái végigdörzsölik a bőrét, Frances pedig beletemette arcát a férfi vállába, és erős karja vaskapocsként fonta át a nyakát.

- Szeretsz? - kérdezte Frances, de George nem válaszolt. - Tetszem neked?... Legalább kívánsz?...

George lefejtette Frances karját a nyakáról, felhúzta ülő helyzetbe, s lefogta a két alkarját, mintha egy dulakodásnak akarna véget vetni.

Frances elnevette magát. Felülkerekedett rajta a humora meg a rugalmassága. Mindkettő azok közé a jó tulajdonságai közé tartozott, amelyeket George mindig is értékelt benne.

- Hát én azt hiszem, te tajt részeg vagy, édesem.

George fölállt, cigaretta után nézett. Frances is fölkel a pamlagról, s ujjjaival beletúrt a hajába.

- Kicsit rendbe kell szednem magam, mielőtt visszamegyek a szállodába - mondta. - Rudolfó ad a külsőségekre. Nincs valahol egy fésűd?

- Odafönt lehet a galérián - mondta George, és felgyújtotta neki a fönti villanyt.

Frances szandáljának a sarka csak úgy kopogott a lépcsőn, ahogy felszaladt rajta. Közben azt a dallamot dúdolta, amely egész este üldözte George-ot, de amelynek a szövege még most sem jutott az eszébe. Aztán hirtelen megszakadt a dúdolás, mint amikor egy rádiót elzárnak. A hirtelen csönd úgy hatott George-ra, mint egy éles sikoltás. Megtorpant, és hegyezni kezdte a fülét, mint a rosszat sejtő kutya.

Aztán Frances megjelent odafönt, s olyan arckifejezéssel ereszkedett le a lépcsőn, amit George képtelen volt mire vélni.

- Mi van? - kérdezte bambán. - Nincs fönt a fészű?
- Nem tudom - mondta Frances. - Nem is néztem. Csak az ágyat láttam...

- Az ágyat? - kérdezte George teljesen értetlenül.

- Ez talán vicc akar lenni? - kérdezte Frances. - A te utolérhetetlen angol humorod újabb megnyilvánulása?

George csak most jött rá, legnagyobb rémületére, hogy Frances éktelenül dühös, és hogy gondosan fegyelmezett hangjában egy vulkánkitörés előzegetései érezhetők.

- Frances - mondta -, fogalmam sincs róla, miről beszélsz.

- A kisasszonyról. A lányodról. Selmáról. Vagy hívd, aminek tetszik. Tudod, hol van? Nem Londonban. Még csak nem is a San Antoni6-i repül6téren. Ott van fönt...

- reszket6 ujjal felmutatott a galériára, és az 6nfegyelme elpattant, mint egy túlfeszített húr - ...az ágyadban.

- Ezt nem tudom elhinni - mondta George.

- Hát akkor menj, és nézd csak meg a saját szemeddel. Menj, és nézd meg! - De George nem mozdult. - 6n nem tudom, mi folyik itt, George, de nem azért fizettem ki egy jelent6s összeget, hogy azt a kis ribancot megint ott találjam az ágyadban...

- Nem ribanc - sz6lt közbe George.

- ... és ha meg akarsz magyarázni a helyzetet, akkor jó lesz, ha valami nagyon meggy6z6 magyarázattal állsz el6, mert nem veszek be több mesét elkall6dott poggyászról meg arról az elképzelésről, hogy te lennél az elveszettnek hitt 6desapukája...

- Pedig mindez igaz volt.

- Igaz volt? - 6v6lt6tte Frances. - Ide figyelj, te szemét, mit gondolsz, kib6l akarsz h6lyét csinálni? - Az 6v6ltése volt az, amit6l George is d6hbe gurult.

- Fogalmam sem volt róla, hogy visszaj6tt - mondta.

- Hát akkor rúgd ki most, azonnal!
- Azt már nem!
- Hát jó - Frances széles mozdulattal felkapta a táskáját. -Ha az a vágyad, hogy papás-mamást játszz ezzel a kis úrilánynak álcázott ribanccal, akkor csak rajta...

- Hagyd ezt abba! - szólt rá fojtott hangon George.
- ..de arra ne számíts, hogy én is részt veszek a jó híretek érdekében kiagyalt bonyolult játékban, mert ami a jó híreket illeti, az, véleményem szerint, egy kalap szart sem ér. - Frances ezzel vadul feltépte az ajtót, és visszafordult, hogy búcsúzóul még odavágjon valami gorombaságot, de a lendületét lefékezte Pearl, aki magasra emelt farokkal, méltóságteljesen bevonult. Odakint ült az ajtó előtt, várva, hogy valaki beengedje, és amikor Frances kinyitotta előtte az ajtót, teljesen jóhiszeműen megindult befelé, és köszönetképpen még egy hálás kis nyávogást is odavetett neki.

- Jobb lesz, ha most elmész - mondta George olyan higgadtan, ahogyan csak tellett tőle.

- Ne aggódj, már itt sem vagyok - szólt vissza Frances, de menet közben még leállt egy szempillantásnyi időre, hogy teljes erejéből belerúgjon a macskába, aztán kilépett az ajtón, és úgy bevágta maga mögött, hogy az egész ház beleremegett.

Az éjszaka csöndjét egy másodperc múlva darabokra törte a felbőgő motor zaja. Aztán a motorbögés fokozódott, ahogy a Citroen első sebességben, teljes gázzal repesztett fölfelé a dombra. George ösztönösen összecsikordította a fogát, miközben hallgatta.

Aztán lehajolt és fölvette a macskát. Meggyőződött róla, hogy csak az érzéseiben bántódott meg, egyéb baja nem esett, odavitte a pamlaghoz, és lerakta a legkedvesebb párnájára. A galérián valami mozgás támadt, amire odanézett. Selina ott állt, keze a korláton, és figyelte. Fehér hálóing volt rajta, a nyakát övező csipkébe belefűzött világoskék szalaggal.

- Jól van Pearl? - kérdezte.
- Semmi baja - mondta George. - Maga meg mit csinál ott?
- Már ágyban voltam. Aludtam.
- De most már nem alszik. Vegyen csak föl magára valamit, és jöjjön le.

Selina egy pillanattal később már jött is lefelé a lépcsőn, menet közben masnira kötve a hálóinghez tartozó nevetséges, fehér selyem fésülködőköpenyt összefogó világoskék szalagot.

- Ezt meg honnan szedte? - kérdezte George, és összevonta a szemöldökét.

Selina derúsen odament hozzá.

- Megjött Madridból a bőröndöm - mondta mosolyogva, mint aki arra számít, hogy George is örülni fog a jó hírnek.

A legkevesebb, amit tehetett, az volt, hogy némi gúnnyal megjegyezte:

- Szóval a repülőtérig mindenestre eljutott.
- Ó, igen.
- És ezúttal mi történt? Törölték a járatot? Nem volt hely a gépen? Gumidefektet kaptak, és lekésté?
- Ó, nem, egyik sem - mondta Selina, és olyan hatalmasra nyílt a szeme, hogy a kékjét körös-körül széles fehér sáv keretezte. - Elvesztettem az útlevelemet.
- A mijét? - tört ki George-ból a hitetlenkedő kiáltás.
- Hát igen, magam is alig akartam elhinni. Emlékszik, ugye, hogy mielőtt elindultam, megkérdezte, hogy megvan-e az útlevelem. És megvolt. És benne volt a táskámban, és egyáltalán nem emlékszem, hogy aztán kinyitottam volna a táskámat, de amikor odaértem a repülőtérre, és meg akartam venni a jegyemet, és elő akartam venni az útlevelem, és kinyitottam a táskámat, akkor már nem volt meg.

Selina fürkészően figyelte George-ot, vajon hogy reagál a hírre. George pedig úgy reagált, hogy nekidőlt

a pamlag támlájának, és rendületlen nyugalmat öltött magára.

- Aha - mondta. - És akkor maga mit csinált?
- Természetesen azonnal szóltam az egyik csendőrnek.
- És a csendőr mit mondott?
- Ó, nagyon kedves volt és megértő. Aztán gondolkoztam, hogy mit csináljak, és úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha visszajövök ide, és megvárom, amíg előkerítik az útlevelemet.

- Mármint hogy kik kerítik elő?

- Kik? Hát a csendőrök!

Csönd támadt. Nézték egymást. Aztán George megszólalt:

- Selina!

- Igen?

- Tudja maga, mit csinálnak a spanyol csendőrök manapság azzal, aki elveszíti az útlevelet? Lecsukják. Internálják mint politikai foglyot. Hagyják a börtönben megrohadni, amíg meg nincs az útlevele.

- Velem pedig nem ezt csinálták.

- Hazudik, igaz? Hova tette azt az útlevelet?

- Nem tettem sehova. Elveszítettem.

- Benn maradt Pepe kocsijában?

- Mondtam már, hogy elvesztettem.

- Ide figyeljen, fiacskám, Spanyolországban az útlevel komoly dolog. Azzal nem szoktak játszani.

- Én nem játszom.

- Mondta Pepének, hogy elveszett az útlevele?

- Nem tudok spanyolul, hogy mondhattam volna?

- Szóval csak úgy, minden magyarázat nélkül visszahozta vele magát.

Selma mintha kissé elbizonytalanodott volna, de hőiesen kimondta:

- Igen.

- És mikor értek ide?

- Tizenegy körül.

- És amikor bejöttünk, felébresztettük, igaz? - Selina bólintott. - Szóval akkor hallotta a beszélgetésünket?
  - Hát én tulajdonképpen megpróbáltam a takaró alá dugni a fejem - mondta Selina -, de Mrs. Dongennek nagyon erős a hangja. Igazán sajnálom, hogy nem szível engem. - Erre nem volt mit válaszolni, úgyhogy Selina zavartalanul beszélt tovább, olyan társalgási hangnemben, amely a nagyanyjának is becsületére válhatott volna: - Mikor házasodnak össze?
  - Tudja, Selina - mondta George -, én magától egyszerűen rosszul leszek.
  - Vagy talán férjnél van?
  - Már nincs férjnél.
  - Miért? Mi történt a férjével?
  - Fogalmam sincs róla... honnan tudnám? Az is lehet, hogy már nem él.
  - Megölte?
- George úgy érezte, hogy a keze önálló életet kezd élni. Csak úgy viszketett a tenyere a vágytól, hogy jó alaposan összerázza ezt a lányt, hogy lekeverjen neki egy nagyot, hogy lepofozza a képéről azt az alamuszi arckifejezést. Zsebre tette és ökölbe szorította a kezét, hogy ellenálljon ezeknek az atavisztikus ösztönöknek, de Selina szemlátomást mit sem érzékelt a benne dúló viharból.
- Gondolom, nagyon bosszantó volt számára, hogy itt talált, de nem volt hajlandó meghallgatni semmiféle magyarázatot. Csak úgy belerúgott Pearlbe... Sokkal igazságosabb lett volna, ha inkább belém rúg. - Komolyan ráemelte a szemét George-ra, aki nem győzte csodálni a bátorságát. - Pedig nyilván nagyon jól ismeri magát. Abból gondolom, ahogy beszélt magával. Meg ahogy viselkedett. Szeretkezni akart magával.
  - Selina, maga ki fogja húzni a gyufát!
  - És úgy látszik, az a véleménye, hogy maga soha többé nem ír egyetlen könyvet sem.
  - Lehet, hogy abban nem is téved.

- Miért? Meg sem akarja próbálni?
  - Most már aztán törődjön a maga dolgával! - mondta George fenyegetően, de Selinát ez sem tántorította el.
  - Nekem úgy tűnik, maga még hozzá sem kezd a munkához, máris a kudarcától fél. Mrs. Dongennek igaza van: maga egy klasszikus képlet, egy naplopó angol emigráns - Selina most meghökkentően jól utánozta Frances duruzsoló beszédét -, aki elegánsan úzi a semmittevést. Gondolom, vétek is volna változtatni ezen a tökélyen. Különben is, mit számít? Nem muszáj írnia. Nem azon múlik a megélhetése. Ami pedig Mr. Rutlandet illeti, mit számít, ha megszegi az ígéretét? Az magának semmi. Az adott szavát maga éppen olyan könnyen felmondja, mint ahogy az eljegyzését felbontotta annak idején.

George keze elszabadult, még mielőtt gondolkodni tudott volna vagy parancsolni tudott volna neki. Pofon vágta Selinát. Akkorát szólta, mint amikor a felfújott papírzacskót eldurantják. A rákövetkező csönd pedig szinte fájt. Selina csak nézett, hitetlenkedve, de érdekes módon minden nehezítés nélkül, miközben ő az oldalához dörgölte sajtó tenyerét. Hirtelen eszébe jutott, hogy már korábban rá akart gyűjtani. Előkereste a cigarettát, meggyújtotta, és közben döbbenten látta, hogy mennyire remeg a keze. Amikor aztán visszafordult, rémülten vette észre, hogy Selina a könnyeivel küszködik. A könnyek, a szemrehányások, a mentegetőzés meghaladták volna az erejét. Különben is, már elkésett a bocsánatkéréssel.

- Menjén innen, tűnés! - vetette oda türelmetlenül, de nem barátságosan, s amikor Selina sarkon fordult és hosszú, meztelen lábainak meg a csipkés fehér selyemnek a kavargásában fölszaladt a lépcsőn, még utána szólta: - Aztán nehogy becsapja az ajtót! - de a vicc gyenge volt, nem is tapsolta meg senki.

11. fejezet

George másnap későn ébredt. A napfény beesési szögéről meg a mennyezetén játszó vízreflexekről tudta, hogy későn van, meg arról, hogy odakint a teraszon Juanita csöndesen sepregetett. Ösztönösen felkészült az ilyenkor elkerülhetetlen fejfájásra, megnézte az óráját, és látta, hogy már fél tizenegy. Évek óta nem aludt el így.

Óvatosan jobbra-balra forgatta a fejét, várva a jól megérdemelt fejtörést első nyilallását. De nem történt semmi. Ha már ilyen jól megy, gondolta, a szemét is megpróbálta forgatni, és nem érzett fájdalmat. Félrelökte a piros-fehér csíkos takarót, nagy elővigyázatosan felült. Csoda történt. Úgy érezte magát, mint máskor; sőt sokkal jobban, mint máskor, friss volt és jókedvű, és tele volt energiával.

Összeszedte a ruháit, s elment lezuhanyozni és megborotválkozni. S amint a borotvát húzkodta az arcán, hirtelen felötlött benne az előző éjszakai dallam, de ezúttal már a szövege is eszébe jutott, és most utólag rájött, miért bosszantotta annyira Francest a füttyörészése.

Számomra épp elég, hogy élsz,
Hogy szólsz, hogy vársz, hogy hívsz, hogy kérsz...

(G. Dénes György fordítása)

- Csak nem? - érdeklődött fintorogva a tükörképe. - Hát ennyire érzélgősek vagyunk? - Mindenesetre füttyült a tükörképe fanyalgására, és miután felöltözött, előszedte

az ócska lemezjátszóját, letörölgette a port a Frank Sinatra-lemezről, és felrakta.

Juanita időközben fel is mosta a teraszt, és most, hallva a zenét, félrerakta a felmosóröngyöt, és bejött, nedves talpával nyomokat hagyva a kőpadlón.

- Buenos días. Señor - köszöntötte.
- Juanita! Buenos días.
- Jól aludt, Señor?
- Talán túlságosan is jól.

Számomra épp elég, hogy élsz

Hogy szólsz, hogy vársz, hogy hívsz, hogy kérsz...

-
- A Señorita hol van?
- Kiment a Señor hajójához, úszni egyet.
- És hogy került oda?
- Elvitte a dingit.

George meglepetten összeráncolta a homlokát.

- Csak nem? Milyen ügyes. Juanita, kaphatnék egy kis kávé?

- Már készítem is.

Juanita ment vizet húzni a kávéfőzéshez, George meg rájött, hogy annyira jól érzi magát, hogy akár rá is gyújthat. Keresett egy cigarettát, meggyújtotta, aztán óvatosan megkérdezte Juanitát:

- Mondja, Juanita, az éjszaka megszállt Rudolfónál egy amerikai hölgy?
- No, Señor.

George összevonta a szemöldökét.

- Hogyhogy nem?

Juanita éppen a vízfóraló kannát tette fel a tűzre kint a főzőfülkében, onnan válaszolt:

- Nem aludt ott, Señor. Még az éjszaka visszament San Antoniába. Nem is használta a szobáját a szállodában. Rosita mondta Tomeunak, Tomeu meg elmondta Mariának, Maria meg...

- Tudom. Maria meg elmondta magának. - Szégyenszemre megkönnyebbüléssel töltötte el a hír, bár beleborzongott a gondolatba, ahogy Frances az éjszaka vezethette a kocsiját San Antonio felé. Mint egy kamikaze. Erősen remélte, hogy nem történt vele semmi baj, nem érte baleset, és nem fekszik még most is valahol az árokban, a kocsi alá szorulva.

Megvakarta a fejét, mint akinek ezer gondja van, aztán kiment a teraszra, hogy utána nézzen gondjai másik forrásának. Magával vitte a távcsövet, az Eclipse-re irányította, de Selmának nyoma sem volt, bár a dingi ott himbálózott a vitorlás mellett.

Egyébként gyönyörű délelőtt volt. Az égbolt derült, mint előző nap, csak hűvösebb volt, s az öböl bejáratán frissen fodrozódó víz áradt be a nyílt tengerről. A fenyőfák illatozva bókoltak a szélfuvallatban, és odalent vidám kis hullámok csapkodták a partot. Ma valami különös örömmel töltötte el minden. A kék ég, a kék tenger, a horgonyán békésen ringó Eclipse, a fehér terasz, a piros muskátlik, csupa jól ismert dolog, amely ma valahogy mind varázslatosan újnak tűnt. Pearl a stég végén ült, s jóízűen falatozott valami halmaradványt; Frances visszament San Antoniába; Juanita jó kis kávé t főz neki. Rég nem érezte magát ilyen jól, rég nem volt ilyen jókedvű és derűlátó. Mintha hónapokon keresztül nyomasztó, szürke, vihar előtti csöndben élt volna, s most, hogy a vihar elvonult és a légnyomás felszökött a normális értékre, végre újra szabadon lélegezhet.

Próbaképpen rá mordult magára, hogy - úgymond - azért szégyellhetné a pofáját, és mardoshatná egy keveset a büntudat, de annyira jól érezte magát, hogy a lelkiismeret-furdalás pillanatnyilag reménytelen dolognak tűnt. Közben egész idő alatt a kőfal meszelt tetején tenyerelt, s most, mikor főlegyenesedett, észrevette, hogy a tenyere csupa mész. Ösztönösen beletörölte a nadrágjába, aztán hirtelen ráesett a pillantása a mellvedre, amelyen a fehér mészben - mint

mikroszkopikus térképek - kirajzolódtak az ujjlenyomatai. Térkép saját magáról... George Dyer egyedi, különbejáratú térképe, amilyen senki másnak nincs, amely csakis az övé, ahogy egyedülálló az egész élete is, és mindaz, amit életében eddig csinált.

Nem mintha különösebben büszke lehetett volna magára. Az évek során sokakat megbántott és megsértett, tegnap este meg aztán az egészre felrakta a koronát. Rágondolni is rossz. De még ez sem tudta lehervasztani benne azt az élményt, hogy hosszú idő után végre magára talált.

Számomra épp elég, hogy élsz...

A lemez lejárt, s George bement, hogy levegye. Becsukta a lemezjátszó tetejét, és kiszólt a főzőfülkébe:

- Juanita!

Az asszony éppen a kávé adagolta a kannába.

- Tessék, Señor.

- Juanita, maga tudta, hogy Pepe, Maria férje tegnap délután elvitte a Señoritát a repülőtérre?

- Sí, Señor - mondta Juanita, de nem nézett oda.

- És azt is tudja, hogy Pepe vissza is hozta a Señoritát?

- Sí, Señor, az egész falu tudja.

Ez elkerülhetetlen, gondolta George, és felsóhajtott, de folytatta a vialatást.

- És Pepe azt is elmesélte, hogy a Señorita elveszítette az útlevelét?

- Arról ő nem tudott, hogy elveszítette volna. Ő csak annyit tudott, hogy nincs meg a Señorita útlevele.

- De a Señorita ezt elmondta a repülőtéren a csendőröknek?

- Azt én nem tudom, Señor. - Juanita ráöntötte a kávéra a forró vizet.

- Juanita... - mondta George, és mivel az asszony még most sem fordult feléje, a karjára tette a kezét. Juanita erre rápillantott, méghozzá - George legnagyobb

meglepetésére -nevetve, és a szeme tele volt huncutsággal. - Juanita - folytatta George -, a Señorita nem a lányom.

- Nem, Señor - mondta Juanita sejtelmesen.

- Csak azt ne mondja, hogy maga tudta.

- Señor - mondta Juanita, és vállat vont -, Pepének az volt a véleménye, hogy a Señorita nem úgy viselkedett, mintha a lánya volna.

- Miért? Hogy viselkedett?

- Nagyon boldogtalan volt szegényke, Señor.

- Juanita! Selina nem a lányom, hanem az unokahúgom.

- Sí, Señor.

- És ezt legyen szíves elmondani Mariának. Maria meg majd elmondja Tomeunak, Tomeu Rositának, Rosita pedig elmondja Rudolfónak... - Már mind a ketten nevettek. - Tudja, Juanita, én nem hazudtam, csak nem mondtam el a teljes igazságot.

- Nem kell aggódnia, Señor - mondta Juanita. - Akár a lánya, akár az unokahúga... - Juanita nagyszabású mozdulattal megvonta a vállát, jelezve, hogy az ügy szóra sem érdemes. - A lényeg az, hogy Cala Fuertében a Señor mindenkinek a barátja. Semmi más nem számít.

Juanitától George soha még ilyen ékesszóló monológot nem hallott, és meghatottságában a legszívesebben megcsókolta volna, de tudta, attól mindketten csak zavarba jönnének, úgyhogy inkább közölte vele, hogy farkaséhes, és jókedvűen vele ment a főzőfülkébe, ahol belenézett a kenyértartóba, hogy elővegyen egy darab kenyeret, amire vaját meg baracklekvárt kenhet magának.

A kenyértartó szokás szerint dugig volt, újabb és újabb kenyérfélék halmozódtak a régebbi rétegekre.

- Juanita, ettől jó volna néha megszabadulni - mondta George fejcsóválva. - Ami az alján van, az már biztosan kék szakállat növesztett a penésztől. - A dolog illusztrálására kiborította a dobozt a tálalópultra, és

miután az utolsó darab kenyérhéj koppanva földet ért a pulton, majd alászállt a fehér papír is, amellyel Juanita a dobozt kibélelte, kipottyant belőle még valami: valami vékony, sötétkék igazolványféleség.

Ott feküdt kettejük között a pulton, s csak néztek egymásra kérdő tekintettel, egyikük a másikatól várva a magyarázatot.

- Ez meg mi? - kérdezte Juanita. George fölvette és megfordította.

- Egy útlevél - mondta. - Egy brit útlevél.

- De kié?

- Gondolom, a Senioritáé.

Az volt az elképzelése, hogy nem az elején kezdi a történetet, hanem a közepén vág bele, azzal, ahogy az Eclipse befut Délosz kikötőjébe. Aztán majd visszavisszanyúl a múltba, és ezekben a visszapergetésekben apránként elbeszéli, hogy zajlott le az egész utazás, hogy alakult ki az utazás gondolata, és mi is volt a kiindulópontja. Az írógép billentyűi úgy jártak az ujjai alatt, mintha egy szenvedélyes zongoraversenyt adna elő, s a géppapír hófehér mezejét mintha villámgyorsan belakta volna egy baráti hangyaraj. Selina még nem jött meg az úzásból, Juanita meg lenn volt a mosókonyhában, a nagy darab mosószáppannal gyötörte a szennyest, s közben valami helyi szerelmes dalt énekelt, úgyhogy George nem hallotta, hogy kopognak az ajtón.

Diszkrét kopogás volt, nem csoda, hogy nem hallotta meg a nagy írógépzajban, csak akkor nézett fel, keze a levegőben, a billentyűk fölött, amikor a szeme sarkából látta, hogy nyílik az ajtó.

Magas, fiatal, igen jóképű férfi állt az ajtóban. Öltönyben volt, annak rendje, módja szerint, öltönyben, makulátlan fehér ingben, nyakkendőben, s mindennek ellenére bosszantóan friss volt és üde, és ekként szólt:

- Elnézést kérek a zavarásért, de senki nem válaszolt a kopogtatásomra. Legyen szíves megmondani, ez volna a Casa Barco?
- Igen - mondta George. - Ez volna.
- Akkor ön bizonyára George Dyer.
- Igen. Az volnék - mondta George, és fölállt.
- A nevem Rodney Ackland - mondta az idegen, és nyilván úgy érezte, hogy a társalgás folytatása szükségessé teszi az ismeretség további elmélyítését, úgyhogy odament George-hoz, és kezét rázott vele. - Üdvözlöm - mondta rendkívül udvariasan. Határozott kézfogás, szilárd, egyenes tekintet, teljes megbízhatóság, összegezte magában George. Aztán rosszmájúan hozzátette: dögunalom.
- Azt hiszem, itt tartózkodik Selina Bruce.
- Igen, itt - mondta George, mire Rodney kérdő tekintettel körülnézett. - Jelenleg úszni van.
- Értem - mondta Rodney. - Nos, ebben az esetben megragadom az alkalmat, és elmagyarázom önnek a helyzetet. Én Selina ügyvédje vagyok. - George mindezt nem szólt semmit. - És attól tartok, közvetett módon én vagyok a hibás abban, hogy Selina ide utazott, San Antonióra. Tőlem kapta meg az ön könyvét, és amikor meglátta a borítóján az ön fényképét, elhatalmasodott rajta az a meggyőződés, hogy ön az apja. Említette nekem a dolgot; mondta, hogy szeretne eljönni ide és megismerkedni önnel, és fölvetette, hogy én is kísérjem el, de nekem több napra Bournemouthba kellett utaznom egy fontos ügyfelünkhöz, és mire visszaértem Londonba, Selina már eljött otthonról. Addigra már három vagy négy napja is távol volt. Így aztán fől szálltam az első repülőgépre, és idejöttem... Most pedig szeretném hazavinni. - Egymásra néztek. - Ön természetesen nem az apja - mondta Rodney.
- Nem. Nem vagyok az apja - jelentette ki George. - Az apja meghalt.

- Mindenesetre rendkívüli a hasonlóság kettőjük között. Ezt még én is meg tudom állapítani.
  - Gerry Dawson távoli unokatestvérem volt.
  - Milyen kicsi a világ!
  - Bizony - mondta George. - Milyen kicsi!
- Rodney a beszélgetés során először kissé feszélyezettnek látszott.
- Mr. Dyer - mondta -, nem ismerhetem Selina meglehetősen... szokatlan látogatásának a részleteit, és azt sem, hogy mit mondott el önnek saját magáról. De mindig is nagyon hiányzott neki az apja... És ez valósággal a rögeszméjévé vált. A nagyanyja nevelte fel, és a gyerekkora egészen más volt - hogy enyhén fejezzem ki magam -, mint más gyermekeké...
  - Igen, ezt elmesélte.
  - Ebben az esetben ön ismeri a tényeket, és biztos vagyok benne, hogy mindketten egy csapatban játszunk.
  - Azt hiszem, igen. - George elvigyorodott, majd így szólt: - Csak az érdekesség kedvéért kérdelem, mi lett volna az ön reakciója, ha az derül ki rólam, hogy én vagyok Selina apja.
  - Nos... - Rodneyt váratlanul érte a kérdés, pillanatnyilag nem is tudta, mit válaszoljon, aztán úgy döntött, hogy tréfára veszi a dolgot, és elnevette magát, mint aki belemegy a játékba.
  - Nos, hát ebben az esetben a portói bor mellett megkértem volna a leánya kezét.
  - Mit csinált volna?
  - Megkértem volna Selina kezét, persze kissé megkésve, mivel már eljegyeztük egymást. Áprilisban lesz az esküvőnk.
  - Bocsásson meg, kérem, jól értettem, amit mondott? - kérdezte George, és már a szavai is híven tükrözték a lelkiállapotát. Évek óta nem élt ezzel az idejétmúlt fordulattal, utoljára talán a bradderfordi zsúrok és házibálok idején ejtette ki a száján, és azt képzelte,

végleg a múlté. És akkor tessék, itt van, a sokk hatására egyszerre csak kibukik a tudatalattijából.

- Jegyben járunk egymással - közölte Rodney. - Ezt bizonyára tudja.

- Nem. Nem tudtam.

- Úgy érti, hogy Selina nem mondta önnek? Fantasztikus ez a lány!

- De miért kellett volna elmondania nekem? Semmi közöm hozzá, hogy el van-e jegyezve vagy sem.

- Igen, de azt gondolná az ember, hogy ez fontos dolog. Hogy ez a legelső, amiről beszámol. - Ó, te beképzelt majom, gondolta magában George. - De ez most mellékes. Most, hogy már mindent tisztán lát, biztos vagyok benne, hogy ön is belátja, vissza kell vinnem Selinát Londonba, még hozzá a lehető leghamarabb.

- Hogyne. Természetesen.

Rodney most könnyedén ellépett George mellől, és kiment a teraszra.

- Milyen csodálatos a kilátás! Ugye, azt mondta, Selina úszni ment? Sehol nem látom.

George odaállt melléje.

- Nem is láthatja - mondta. - Eltakarja a vitorlás. Majd én elmegeyek érte... - Aztán eszébe jutott, hogy nem tud érte menni, mert Selina elvitte a dingit. Aztán eszébe jutott, hogy dehogynem tud, majd kölcsönveszi Rafael bárkáját. - Ugye, itt megvár? Foglaljon helyet. Érezze magát otthon. Nem tart semeddig.

- Nem akarja, hogy magával menjek? - érdeklődött Rodney minden lelkesedés nélkül.

- Maradjon csak - felelte George. - A csónak tele van halpikkellyel. Tönkretenné a ruháját.

- Hát, ha úgy gondolja... - mondta Rodney, és ott, azon nyomban fogott egy nádszéket, a napra húzta, és elegánsan elhelyezkedett benne. Mint afféle angol úr külföldön.

George levonszolta Rafael bárkáját a vízre, nagyot káromkodva magában minden nekiveselkedésre. Hosszú és súlyos csónak volt, s amúgy is nehéz volt kezelni, mivel egyetlen evezője lévén amúgy molnár módra kellett evezni benne, amiben George-nak nem volt gyakorlata, s ez már magában véve is bosszantotta, mert Rodney Ackland az ő sima arcával, sima modorával és tökéletes, grafitzürke öltönyében minden mozdulatát szemmel követte a Casa Barco teraszáról. Káromkodva és verejtékezve tette meg az utat az imbolygó csónakkal az Eclipse-ig, és amikor elkiáltotta Selina nevét, nem érkezett válasz.

A nehézkes bárkával nagy nehezen megkerülte az Eclipse faránál a horgonykötelet, és mindjárt észrevette Selinát. Egy sziklán ült a szemközti parton, mint egy habléány. Úgy látszik, átúszott az egyik kis villához, amely odébb fehérlett az öböl karéjában, fölment a sziklába vajt lépcsőn, és ott ült, karjával átfogva a térdét, csapzottan lógó vizes hajjal. A bárka beállt az Eclipse bal oldala mellé, George a csónakba fektette a súlyos evezőt, fölállt, és két tenyerét a szájához emelve újra elkiáltotta magát:

- Selina. - Dühös ordításnak tűnt a kiáltás, és Selina azonnal odanézett. - Jöjjön ide, beszélni akarok magával!

Selina egy szempillantásnyi tétovázás után fölállt, lement a fehér lépcsőkön, beleereszkedett a vízbe, és úszni kezdett az Eclipse felé. Amikor odaért a bárkához, a palánk túlságosan magasnak bizonyult, nem tudott bemászni, úgyhogy George kénytelen volt a hóna alá nyúlni, s beemelte a csónakba, mint egy frissen fogott, víztől csöpögő halat. Leültek egymással szemközt két csónakülésre.

- Ne haragudjon, hogy elkötöttem a dingit - mondta Selina. - Szüksége lett volna rá?

George-nak átfutott az agyán, hogy minden más nő, akárki - még mielőtt bármi más szóba kerül - elvárta

volna, hogy először is bocsánatot kérjen az előző este történégekért. De hát Selina nem volt akáarki.

- Remélem, nem baj, hogy elhoztam...

- Nem, dehogyan baj.

- Maga még aludt, amikor lejöttem. Én engedtem be Juanitát. - George csak nézte, ahogy beszél, nem is hallotta, hogy mit mond, azzal a megsemmisítő értesüléssel igyekezett kibékülni, hogy ez a lány férjhez megy Rodney Acklandhez, hogy a menyasszonya... és egész idő alatt nem szólt róla egy szót sem.

- ... És a barátnője jól van? Remélem, nem haragszik olyan nagyon.

- Milyen barátnőm? Ja, Frances? Nem tudom, hogy haragszik-e vagy sem. Még az éjszaka visszament San Antoniába. Maga különben sem tehet semmiről. Ő meg majd szépen lecsillapodik, és minden el lesz felejtve.

- Most már belátom, hogy nem lett volna szabad visszajönnöm a Casa Barcoba, de...

George nem bírta tovább.

- Selina!

- Valami baj van? - kérdezte a lány a homlokát ráncolva.

- Ide figyeljen. Valaki várja magát a Casa Barcóban. Haza akarja vinni Londonba. Rodney Ackland.

Selina megdermedt, elakadt a szava. A szája kiformázta ugyan a „Rodney” szót, de hang nem jött ki a torkán.

- Az esti géppel jött Londonból. Amikor hazaért Bournemouthből, és megtudta, hogy maga egyedül idejött, felült az első repülőgépre. Közöltem vele, hogy nem vagyok a maga apja, és meg kell mondanom, ez egy csöppet sem lepte meg. De beszélni szeretne magával.

Húvös volt a szél, és Selina megborzongott. George észrevette a nyakán az aranyláncot, amelynek a vége eltűnt az ajándék bikini felső részében, de most már tudta, hogy nem konfirmációs kereszt lóg rajta. Odanyúlt, megfogta a láncot, kiszabadította, s ott

himbálódzott és forgott előtte a levegőben Rodney Ackland eljegyzési gyűrűje a nagy zafírral meg a gyémántokkal, s a napfényben minden csiszolt lapjuk éles villámokat szórt.

- Selina, miért nem mondta ezt el nekem?

A lány szeme ebben a pillanatban éppen olyan kék volt, mint az álla alatt hintázó zafír.

- Nem is tudom.

- Tényleg el van jegyezve Rodneyval? - Selina bólintott. - És áprilisban lesz az esküvőjük? - Selina ismét bólintott. - Dehát miért kellett titkolóznia?

- Nem titkolóztam - mondta Selina. - Rodneynek is beszámoltam magáról. Mondtam neki, hogy azt hiszem, George Dyer az apám. És azt szerettem volna, ha vele együtt kereshetem fel magát. De ő nem tudott eljönni. El kellett mennie Bournemouthba, és el sem képzelte, hogy egyedül is eljövök. Azt mondta, hogy ha csakugyan az apám, akkor zavarba fog jönni a váratlan felbukkanásomtól. Ha pedig nem az apám, akkor kár volt a fáradságért. Egyszerűen nem értette, miért olyan fontos nekem ez az egész. Hogy megtaláljam a gyökereimet, hogy családom legyen, hogy valóban tartozzam valakihez.

- Régóta ismeri őt?

- Kislánykorom óta. Az ő cégük intézte a nagyanyám ügyeit. A nagyanyám nagyon szerette Rodneyt, és tudom, hogy azt szerette volna, ha hozzámegyek feleségül.

- És tényleg hozzámegy.

- Igen. Általában mindig az lett a vége, hogy azt csináltam, amit a nagyanyám akart.

George sötét szemében hirtelen szájalom jelent meg, és Selina nem tudta elviselni, hogy sajnálják.

- Kiköltözünk a Queen's Gate-i lakásból. Találtunk egy gyönyörű lakást egy újonnan épült házban. Magának is tetszene, ha látná. Csupa napfény, és gyönyörű az ablakaiból a kilátás. És Agnes is velünk

fog lakni. Már megvan a menyasszonyi ruhám is. Fehér és hosszú és uszálya is van.

- Az eljegyzési gyűrűjét viszont nem a kezén viseli, hanem a nyakláncán, ráadásul eldugva.

- Azt hittem magáról, hogy az apám. Azt akartam, hogy olyannak ismerjen meg, amilyen vagyok. Nem olyannak, mint aki valaki máshoz tartozik, vagy valami másfajta életformát képvisel.

- És szerelmes ebbe az emberbe?

- Én is ezt kérdeztem magától tegnap, de nem válaszolt.

- Az egészen más volt. Akkor az én múltamról beszéltünk, ez pedig a maga jövője.

- Igen, tudom. Éppen azért olyan fontos.

George erre nem válaszolt. Selina most hátranyúlt, és kikapcsolta a nyakán a láncot. Megfogta a gyűrűt, amint lecsusszant róla, és az ujjára húzta, aztán az aranyláncot újra bekapcsolta. Mindezt pontos mozdulatokkal és tökéletes nyugalomban végezte el.

- Nem szeretném megvárakoztatni Rodneyt - mondta végül.

- Igaza van - mondta George. - Menjen csak a dűnével, én meg majd jövök maga után ezzel a behemóttal. De aztán nehogy elillanjon nekem köszönés nélkül!

- Ilyesmi eszembe sem jutna - mondta Selina. - Ilyet soha nem tennék.

Rodney egy idő után úgy találta, hogy túlságosan meleg van a teraszon. Éppenséggel levehette volna a zakóját, de nadrágtartó volt rajta, és illetlenségnek tartotta, hogy ingujjban és nadrágtartóban üldögéljen. Úgyhogy inkább bement a hűvös nappaliba. A ház szokatlan beosztásán tűnődve ide-oda mászkált, észre sem vette, hogy Selina közben feljött a terasz lépcsőjén, csak amikor már megszólította.

Rodney megtorpant és hátrafordult. Selina ott állt a teraszajtóban. Rodney egyszerűen nem hitt a szemének. El sem tudta volna képzelni, hogy valaki ilyen rövid idő alatt ennyire megváltozzék. Mindig is színtelen teremtesnek tartotta Selinát: fakó bőr, saszínű haj, amit csupán a sziámi macskáéhoz hasonlóan kék szeme ellensúlyoz valamelyest. Most pedig egy leburnult lány állt előtte, akinek az úszástól még mindig vizes hajába csíkokat szókított a napfény. Olyan bikini volt rajta, amely Rodney ízléséhez képest már-már közönségesnek minősült, s miközben ott állt, a nagy fehér macska, amely addig kint napozott a teraszon, odament hozzá, és hízelegve a bokájához dörgölözött.

A pillanat telítve volt valami különös zavarral. Végül Selina szólalt meg elsőnek:

- Hello, Rodney. Ez aztán a meglepetés! - Igyekezett lelkesedést vinni a hangjába, de a hangsúlyozása meglehetősen laposra sikerült.

- Ugye? - mondta Rodney. - Gondoltam, hogy az lesz. - Nehéz volt elképzelni, hogy egyenesen Londonból érkezett, egész éjszaka öltönyben ült a repülőgépen, és az imént gyalogolt le a faluból a poros úton a Casa Barcóhoz. Az igaz, hogy a cipőjét vékony porréteg borította, egyebekben azonban éppen olyan kifogástalan volt a megjelenése, mint odahaza. Előrelépett, hogy megcsókolja Selinát, aztán kezét a vállára tette, kissé eltolta magától, és a szemöldökét enyhe nehezteléssel összevonva a bikinire pillantott: - Mi ez, ami rajtad van?

Selina vállat vont.

- Fürdőruha - mondta. - Miben úsztam volna? - Kint a szárítókötélen lógott George egyik ócska fürdőköpenye, kiment érte, és belebújt. A köpeny kemény volt a sótól meg a naptól, és olyan szaga volt, mint George-nak, s valami megmagyarázhatatlan módon megvigasztalta és bátorsággal töltötte el.

- Nem volt helyes, hogy eljöttél anélkül, hogy szóltál volna nekem - mondta Rodney. - Nagyon nyugtalanokdtam miattad.
  - De hiszen Bournemouthban voltál!
  - Azonnal felhívtalak, mihelyt hazaértem, és Agnestől tudtam meg, hol vagy. Aztán felszálltam az első gépre, és idejöttem.
  - Ez nagyon kedves volt tőled, Rodney.
  - És nem akaródzik hazajönnöd?
  - Már rég otthon lettem volna, de a repülótéren ellopták a pénztárcámat, és nem tudtam megvenni a jegyem.
  - Táviratozhattál volna. Postafordultával megküldhettem volna neked a pénzt.
  - Tudod... nem akartalak zavarni. Meg arra gondoltam -mondta Selina, hirtelen őszinteséggel -, hogy úgysis csak azt mondanád: „ugye, megmondtam?" Mert persze neked volt igazad, és George Dyer nem az apám...
  - Azt vettem észre.
  - De ugye, belátod, hogy erről muszáj volt meggyőződnöm? - Selina kérdése egyértelműen vizasztalást keresett, de Rodney ezt nem fogta föl.
  - Attól tartok, én még most is úgy érzem, rám kellett volna bíznod, hogy a végére járjak ennek az ügynek.
  - De hiszen kértelek, hogy gyere velem! Én szerettem volna, ha velem jössz, de te nem akartál jönni.
  - Nem nem akartam, hanem nem tudtam. Ezt te is tudod.
  - Igazán elhalaszthattad volna azt a vacak utazást.
  - Selina! - kiáltott fel Rodney mélyen megdöbbenve, és csak most ébredt rá, hogy Selinának nemcsak a külseje változott meg: sokkal mélyebbre ható változásokon ment át.
- Selina nagy lélegzetet vett.
- Egyébként pedig egyáltalán nem bántam meg a dolgot. Nagyon örülök, hogy eljöttem, még akkor is, ha

George nem az apám. És ha megkérdeznének, azt válaszolnám, hogy máskor is ugyanígy tennék.

Ez nyílt hadüzenet volt, de még mielőtt Rodney válaszolni tudott volna, felérkezett a teraszra George Dyer, fölvette Pearl-t, és vidáman bekapcsolódott a beszélgetésbe.

- Lám, lám, megvan a nagy öröm - mondta. - Ismét egymásra találtak. Mit szólnának egy italhoz ebben a nagy melegben?

- Nem iszom, köszönöm szépen - válaszolta Rodney mereven.

- Akkor talán rágyújt?

- Köszönöm, most nem. - Rodney köhintett egyet. - Éppen azt mondtam Selinának, jó volna, ha a lehető leghamarabb visszatérnénk Londonba. A taxi ott vár a Cala Fuerte Hotelnél; egyenesen visszavihet bennünket a reptérre.

- Kitűnő szervezés - jegyezte meg George.

Rodney fürkészően rápillantott, gúnyt gyanítva a megjegyzésben, de George sötét tekintetében ünnepélyes komolyság honolt. Ami azért nem győzte meg teljesen.

- Talán csomagolhatnál is - mondta Selina felé fordulva. - Hol szálltál meg?

Hosszú csend következett. Selina előbb George-ra nézett, aztán vissza Rodneyra. George zavartalanul simogatta a macskát.

- Itt - mondta végül Selina. Rodney szemmel láthatóan elsápadt.

- Itt?

- Igen. Itt. A Casa Barcóban.

- Itt aludtál?

- Nem volt máshova mennem...

Selina kissé összeborzongott, és George tudta, ez annak a jele, hogy ideges. Rodney viszont szemlátomást nem volt ennek tudatában, vagy nem érdekelte, mert amikor megszólalt, a hangja úgy vágott, mint a kés.

- Nem gondolod, hogy ez enyhén szólva szokatlan megoldás volt?

George hirtelen lerakta Pearl-t egy székre, és beleszólt a párbeszédbe.

- Én nem gondolom - mondta. - Ne felejtjük el, hogy Selina az unokahúgom.

- És ne felejtjük el - vágott vissza Rodney -, hogy mennyire távoli unokahúga. De nem is ez a lényeg.

- Hanem mi a lényeg?

- Nos, Selina, aki az ön számára vadidegen volt, megjelent itt hivatlanul és bejelentés nélkül: ön pedig hozzájárult, hogy itt szálljon meg. Hogy itt lakjon, ebben a házban, s hogy - amennyire látom - gyakorlatilag egy szobában aludjon önnel. És azt még megértem, hogy a saját jó hírét szükségképpen nem kellett számításba vennie, de legalább Selina érdekében okvetlenül más megoldást kellett volna találnia.

- Előfordulhat, hogy nem akartunk más megoldást találni - mondta George.

Rodney kifogyott a béketűrésből.

- Sajnálom, Mr. Dyer, de mi szemlátomást nem ugyanazt a nyelvet beszéljük. Tűrheterlennek tartom a magatartását.

- Ez bizony sajnálatos.

- Mindig ilyen kevésbé van tekintettel a normális és illendő viselkedés szabályaira?

- Igen. Mindig. Ezek a szabályok ugyanis nem az én szabályaim.

Rodney fejében egy pillanatra megfordult az a gondolat, hogy egyszerűen leüti George-ot, aztán úgy döntött, hogy ez a hitvány viselkedés nem érdemel mást, mint néma megvetést. Selina felé fordult.

- Selina... - mondta, és a lány összerezett. - Nagyon sajnálom, ami történt, de megbízom benned annyira, hogy feltételezzem, mindez nem a te hibádból alakult így. És hajlandó vagyok az egészet elfelejteni, de

gondoskodnunk kell arról, hogy mindebből semmi ne szivároгjon ki Londonban.

Selina komoly tekintettel nézte. A sima és gondosan borotvált arcát. Egyeden barázda sem volt ezen az arcon, és el sem nulla képzelni, hogy valaha is megöregedjék, hogy bölcs élettapasztalatról árulkodó, rokonszenvesen elnyűtt arc váljék belőle. Ez az arc éppen ilyen lesz nyolcvanéves korában is: személytelén és gyűretlen, mint egy frissen vasalt ing. - Miért, Rodney? - kérdezte.

- Mert nem szeretném, ha Mr. Arthurstone fülébe jutna. Ez annyira mulatságos volt, hogy Selina legszívesebben elnevette volna magát. Mr. Arthurstone az ő elaggott térdzületeivel, aki majd az oltárhoz vezeti... Ugyan mi köze Mr. Arthurstone-nak ehhez az egészhez?

- Most pedig nincs több vesztegetni való időnk - jelentette ki Rodney, és megnézte az óráját. - Vegyél magadra valamit, és már megyünk is.

George éppen rágyújtott, amikor Rodney ezt mondta, és most egy mozdulattal eloltotta a gyufát, és kivette a szájából a cigarettát.

- Selina nem mehet magával Londonba - közölte. - Ugyanis elveszítette az útlevelét.

- A... micsoda?

- Elveszítette az útlevelét. Ez tegnap történt. Fantasztikus egy eset.

- Selina, ez igaz?

- Hát, én... Igen. Igaz...

George lehengerlően belefojtott minden további szót.

- Persze hogy igaz. Kedves Mr. Ackland, maga azt el sem tudja képzelni, milyen állapotok uralkodnak errefelé. Az embernek még a szemét is kilopják.

- Na de az útleveled, Selina. Fel tudod te azt fogni, hogy ez mennyire komoly dolog?

- Hát... én... - hebegett Selina.

- És már tájékoztattad erről a brit konzult?

- Nem - vágta rá George, ismét magához ragadva a beszélgetés fonalát-, viszont a repülőtéren szólt egy csendőrnek, aki nagyon kedves és megértő volt.
- Csodálkozom, hogy nem került azonnal a fogságába - mondta Rodney.
- Én is csodálkoztam, de tudja, meglepő, hogy mire képes egy bájos mosoly még itt, Spanyolországban is.
- És most milyen lépéseket tegyünk?
- Nos, ha engem kérdez, én azt tanácsolnám, hogy menjen vissza azzal a taxival San Antoniába, és repüljön haza Londonba, Selinát pedig hagyja itt nálam... Nyugalom - állította meg Rodney dühös tiltakozását -, én csakugyan úgy gondolom, hogy ez a legjobb megoldás. Maga odahaza majd latba veti a befolyását, és közös erővel valahogy kimódoljuk, hogy Selina ne kerüljön börtönbe. Az illendőség meg a legkevésbé se zavarja, öregem. Akárhogy is vesszük, én vagyok Selina legközelebbi rokona, és minden felelősséget vállalok érte.
- Felelősséget? Ön? - Rodney odafordult Selinához:
- De te, ugye nem akarsz itt maradni? - Még a gondolatára is majd felrobbant a dühtől.
- Hát, tudod... - Selina tétovázása magában is meggyőző válasz volt.
- Meg vagyok döbbenve. Az önzésed egész egyszerűen elképesztő. Nem vagy képes felfogni, hogy itt nemcsak a te jó híredről van szó? Nekem is ügyelnem kell a renomémrre, márpedig a te magatartásodat riasztónak találom. Rágondolni is félek, mit fog szólni mindehhez Mr. Arthurstone.
- Meg fogod tudni magyarázni neki, Rodney - mondta Selina. - Biztos vagyok benne, hogy meg tudod magyarázni. És azt hiszem... ha már úgymint magyarázkodsz, azt is megmondhatod neki, hogy végül is nem kell odavezetnie az oltárhoz. Őszintén sajnálom, de azt hiszem, ez végül is megkönnyebbülést jelent számodra. Hiszen azok után, ami történt, úgymint csak

nyűgöt jelentenek a hátadon. Úgyhogy hadd adjam vissza a gyűrűdet...

Selina a tenyerén odatartotta eléje a gyűrűt a csillogó gyémántokkal meg a mélykék zafírral. Rodney szívesen fogta volna a gyűrűt, amelyről azt képzelte, hogy egy életre hozzáköti ezt a lányt, s drámai mozdulattal behajította volna a tengerbe. De nem állt módjában, mert igen sok pénzt adott érte. Úgyhogy a büszkeségét félre-, a gyűrűt pedig egyszerűen zsebre tette.

- Nagyon sajnálom, Rodney - mondta Selina.

Rodney úgy érezte, leginkább férfias hallgatással tudja megőrizni a méltóságát. Sarkon fordult és megindult az ajtó felé, de George megelőzte, és szélesre tárta előtte.

- Sajnálatos - mondta -, hogy a látogatása ilyen eredménytelenül végződött. Később kellene eljönnie Cala Fuertébe a nyár folyamán, amikor nagyobb az élet. Biztos vagyok benne, hogy élvezné a vízisízést, a könnyűbúvárkodást meg a víz alatti vadászatot. Örömmre szolgált, hogy megismerhettem.

- Ne képzelje azt, Mr. Dyer - mondta Rodney -, hogy én vagy Mr. Arthurstone hagyni fogjuk, hogy ezt elvigye szárazon.

- Egy percig sem képzelem. Meggyőződésem, hogy Mr. Arthurstone-nak lesz valami jó ötlete, és hamarosan egy dörgedelmes levél címzettje leszek. Nem vihetném el kocsin a szállodáig?

- Köszönöm, inkább gyalog megyek.

- Hát jó, chacun a son gout. Köszönöm a látogatását. A viszontlátásra.

Rodney nem válaszolt, néma dühvel távozott. George egy darabig nézte, ahogy gyalogol fölfelé a dombra, aztán becsukta mögötte az ajtót.

Megfordult. Selina még mindig ott állt a szoba közepén, ahol Rodney hagyta. Azt a benyomást keltette, mintha újabb viharos jelenetre számítana, de George a legtárgyilagosabb modorában így szólt:

- El kellene küldenie a fejét kivizsgálásra, ha valaha is komolyan gondolta, hogy férjhez megy egy ilyen emberhez. Az élete egyik felét azzal tölthetné, hogy átöltözik a vacsorához, a másikat meg azzal, hogy az udvari etikettet tanulmányozza. És különben is, ki ez a Mr. Arthurstone?

- A rangidős partner a cégnél, ahol Rodney dolgozik. Egy köszvényes öregúr.

- És ő vezette volna magát az oltárhoz?

- Más nem állt rendelkezésre - mondta Selina. Szomorú beismerés volt.

- Most Mr. Arthurstone-ról beszél vagy Rodneyről?

- Gondolom, mind a kettőről.

- Talán kóros apakomplexusban szenvedett - mondta kedvesen George.

- Az lehet.

- És ez még mindig tart?

- Már nem - mondta Selina. Aztán megborzongott.

- Tudja, Selina - mondta George -, nem is képzeltem volna, hogy ilyen nevetségesen rövid időt alatt az ember ennyi mindent megtudhat valakiről. Például tudom magáról, hogy amikor hazudik - és ez sajnos igen gyakori -, akkor olyan nagyra nyílik a szeme, hogy az íriszét körös-körbe veszi a szeme fehérje, akár két szigetet. És amikor mondok valami rémséget, de nem akarja elnevetni magát, akkor lebiggyeszi a szája sarkát, amitől váratlan gödröcskéi támadnak. És amikor ideges, akkor megborzong. Mint például most is.

- Nem vagyok ideges. Csak átfagytam a hideg vízben.

- Akkor menjen és öltözzön fel.

- Jó, csak előbb még mondani szeretnék valamit...

- Az ráér. Futás öltözködni!

George addig is kiment a teraszra. Rágyújtott, és élvezte, ahogy a forró napsütés a vékony ingen keresztül perzseli a vállát. Tehát Rodney Ackland eltávozott. Eltávozott a Casa Barcóból és Selina életéből egyaránt. Ahogy eltávozott Jenny is, szelleme

végre nyugszik békén a sírjában, sikerült kiűznie magából az egész szerencsétlen ügyet már pusztán azzal is, hogy elmondta Selinának. Jenny és Rodney a múlté, a jelen pedig kellemes és vidám, nem beszélve a jövőről, amely olyan sokat ígérő, és annyira tele van kellemes meglepetésekkel, mint egy halom karácsonyi ajándék.

Lent a kertben Juanita lepedőket teregetett, még mindig jókedvűen énekelt, és szemlátomást nem is tudott arról, hogy milyen dráma játszódott le, amíg ő a mosással foglalatzkodott. Ahogy nézte, áthullázmott rajta valami meleg érzés. Nála jobban senki nem tudta, hogy a pokolba vezető út jó szándékkal van kiköveve, de most megfogadta magában, hogy ha megjelenik az új könyve, Juanita nemcsak egy tiszteletpéldányt kap belőle, hanem kap valami igazi ajándékot is. Valamit, amit nagyon szeretne, és soha nem tudna megvenni magának. Egy selyemruhát, vagy egy ékszert, vagy talán egy szép új gáztűzhelyet.

A háta mögött felhangzottak Selina léptei. Megfordult. Selina ujjatlan, barackrózsaszín lenvászon ruhát viselt, és szandált, amelynek kissé magas volt a sarka, s ezáltal majdnem olyan magas lett, mint ő. George egészen elámult, hogy mostanáig nem jött rá, milyen gyönyörű ez a lány.

- Először látom tisztességesen felöltözve - mondta. - Örülök, hogy meglett a bőröndje.

Selina mély lélegzetet vett.

- George, valamit mondanom kell magának.

- Mivel kapcsolatban?

- Az útlevelemről van szó.

- Mi van az útlevelemmel?

- Tudja, az a helyzet, hogy nem is vészett el.

George nagyot nézett, és az arckifejezése határtalan meglepetést tükrözött.

- Ne mondja!

- Pedig így van. Tudja... tegnap délután, mielőtt elindultam Pepével... eldugtam.

- Selina! - George hangjából mély megdöbbenést lehetett kihallani. - Hogy tehetett ilyen szörnyűséget?

- Tudom, hogy szörnyűség, de nem akartam elmenni. Nem akartam itt hagyni magát Mrs. Dongennel. Tudtam, hogy ő nem akarja, hogy újabb könyvet írjon. Ő inkább Ausztráliába akar menni magával, vagy a Góbi sivatagba, vagy akárhová, így aztán, amikor kimentem a főzőfülkébe, hogy elővegyem a kristályvizet... - Selina nagyot nyelt - ... eldugtam az útlevelem a kenyértartóba.

- Hát ez fantasztikus!

- Igen, tudom. De én csak magára gondoltam. És tulajdonképpen azt akarom mondani, hogy most már semmi okom arra, hogy ne menjek vissza Rodneyval Londonba. Persze nem megyek hozzá. Most már látom, milyen ostoba voltam, hogy valaha is el tudtam képzelni, hogy hozzámenjek. De itt sem maradhatok a végtelenségig. - Kezdett elvékonyodni a hangja. De George a legcsekélyebb mértékben sem volt a segítségére. - Ezt megérti, ugye?

- Persze hogy megértem. - George arckifejezéséből arra lehetett következtetni, hogy itt olyan emberről van szó, akinek élelve, hogy rendnek kell lennie. - És helyesen kell cselekednünk.

- Igen - mondta Selina. - Én is pontosan erre gondoltam..

- Akkor tehát - kezdte George összegzően, és megnézte az óráját - ha Rodneyval akar menni, jól teszi, ha gyorsan felcsatolja a görkorcsolyáját, különben hült helyét találja, mire fölér a Cala Fuerte Hotelhoz. - Ezzel aztán Selina legnagyobb megdöbbenésére felállt, leporolta a nadrágja ülepéről a meszet, a következő pillanatban pedig már újra az írógépénél ült, és olyan iramban verte, mintha az élete múlna rajta.

Selina nem kifejezetten erre számított. Egy kis haladékot remélt, de az szóba sem került. Így aztán torkában gombóccal s könnyekkel küszködve bement a főzőfülkébe, és kipakolta a kenyeresdobozt, egyik kenyérdarabot a másik után, míg végül a papírbélés is sorra került, amely alá bedugta az útlevelét.

Csakhogy az útlevel nem volt ott. A sírhatnékja, a csalódottsága átadta a helyét a szabályos rémületnek. Az útlevele tényleg elveszett.

- George - jajdult fel, de a férfi a nagy írógépkopogásról nem hallotta. - George... elveszítettem az útlevelemet!

George abbahagyta a gépelést, és udvarias homlokráncolással rápillantott.

- Már megint?

- Én idetettem. Ide, a doboz aljára, a papír alá. És most nincs itt. Elveszett.

- Uram, Atyám! - mondta George.

- Mi történhetett vele? - tépelődött Selina elkeseredve. Lehet, hogy Juanita megtalálta? Vagy talán kitararította a kenyeresdobozt, és eltüzelt, ami benne volt? Vagy kidobta? Az is lehet, hogy ellopták. Ó, most mi lesz velem?

- Rágondolni se merek...

- Bárcsak eszembe se jutott volna ilyesmi!

- Aki másnak vermet ás, maga esik bele - mondta George kenetteljesen, és folytatta a gépelést.

De most már Selina is gyanút fogott, és gondolkodóba esett. Hogy lehet George ennyire nyugodt? És különben is, van valami a tekintetében, ami azt jelzi - ezt már tudhatná hogy rosszban sántikál. Lehet, hogy megtalálta az útlevelét? Megtalálta és eldugta, és hallgat róla. Otthagyta a kenyeresdobozt, bement a nappaliba, és kutatni kezdett. Felforgatott mindent, ahol búvóhelyet gyanított. Főlemelte a párnákat, átlapozta a

folyóiratokat, végigvizsgálta a kandallópadkán lévő tárgyakat.

Végül megállapodott George háta mögött. George az ócska, sófoltos farmernadrágjában volt, és a jobb oldali farzsebe furcsán ki volt tömve. Mintha egy vékony könyvecske volna benne... George még mindig gőzerővel gépelt, de amikor Selina bele akart nyúlni a zsebébe, abbahagyta a gépelést, és rácsapott a kezére.

Vége szakadt az ijedségnek. Selina elnevette magát. Megkönnyebbülés, boldogság és szerelem csendült ebben a nevetésben. George nyakába borult, és majd megfojtotta az ölelésével.

- Nálad van! Megtaláltad! Egész idő alatt nálad volt, te disznó!

- Vissza akarod kapni?

- Csak akkor, ha az a kívánságod, hogy hazamenjek Rodneyval Londonba.

- Hogyisne! - mondta George.

Selina megsókolta, és arcával hozzásimult a jól ismert, borostás archoz.

- Akkor jó - mondta, aztán az állát George feje tetejére támasztotta, és nézte a telegépelte papírlapot. - Mit írsz?

- érdeklődött.

- Szinopszist Mr. Rutlandnek.

- Az új könyvről? Miről fog szólni?

- Az égei-tengeri utazásomról.

- És mi lesz a címe?

- Azt még nem tudom, de hogy neked lesz dedikálva, az már biztos.

- Jó könyv lesz?

- Remélem. De tulajdonképpen már egy harmadik könyv jár az eszemben. Az regény lesz... - Megfogta Selina kezét, s előhúzta a háta mögül úgy, hogy most szemben volt vele, s az íróasztal peremére támaszkodott. - Egy jóra való pasasról fog szólni, aki egy nyugodt kis isten háta mögötti helyen él, a légynek sem vét, csak a maga dolgával törődik. Aztán arra

vetődik egy lány. Egy kis csavargó. A lány belehabarodik. Egyszerűen nem száll le róla. Minden barátját elüldözi a háztól, elveri minden pénzét, úgyhogy a pasas végül ivásra adja a fejét. Elzüllik, koldusbotra jut, áthull a szociális védőhálón.

- Na és mi lesz a történet vége? - érdeklődött Selina.
- Természetesen elveszi a lányt. Lépre megy. Nincs menekvés. Kész tragédia.
- Én nem találom olyan tragikusnak.
- Akkor rosszul látod a helyzetet.
- George, véletlenségből nem azt akard mondani ezzel, hogy legyek a feleséged? - érdeklődött Selina.
- De, azt hiszem. Már az én kifecamodott és cinikus modoromban. És nagyon sajnálom az este történetet. És szeretlek.
- Azt tudom - mondta Selina, aztán előrehajolt, és szájon csókolta. - És örülök neki. - Újra megcsókolta, George pedig ezúttal félretolta az írógépet, és föllállt, hogy kényelmesen magához ölelhesse Selinát.
- Értesítenünk kell Agnest - jelentette ki később a lány.
- Szent ég, mit fog szólni mindehhez?
- Szeretni fog téged.
- Majd táviratozunk neki San Antonióból. Még ma délután, ha azt akarjuk, hogy ne Rodney Ackland tájékoztassa. És ha már bent leszünk a városban, felkereshetjük az angol atyát, és megérdeklődhetjük, hogy mikor tud összeadni bennünket. És megkérjük Rudolfot, hogy legyen a tanúnk...
- Meg Juanitát.

Tényleg, Juanita. Róla meg is feledkeztek. Nevetve, kézen fogva elindultak, hogy megkeressék. Kinéztek a terasz mellvédje fölé, és lekiabáltak neki. De már jött is. Juanita nem volt olyan együgyű, amilyennek látszott. Az ösztönei ritkán csapták be, s ahogy egyenes tartással jött fölfelé a lépcsőn, csak úgy ragyogott a boldogságtól, és kitérte a karját, mintha mindkettejüket magához akarná ölelni.